

BIBLIATANULMÁNYOK

*Barátság
– az Istentől kapott
küldetés öröme*

Írta: Mark Finley

2020. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2020

Copyright © Mark Finley, 2020

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A Bibliatanulmányokat a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíró Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2020 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-74-2

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Miért tegyünk bizonyosságot?	6
2. tanulmány: A személyes bizonyágtétel ereje	14
3. tanulmány: Jézus szemével látni az embereket	22
4. tanulmány: Az ima ereje - közbenjáró imádság	30
5. tanulmány: Bizonyágtétel a Lélek erejével	38
6. tanulmány: Korlátlan lehetőségek	46
7. tanulmány: Az Igéről beszélni	54
8. tanulmány: Szolgálni, mint Jézus	62
9. tanulmány: Megnyerő stílussal	70
10. tanulmány: A bekapcsolódás izgalma	78
11. tanulmány: Bemutatni Jézus történetét	86
12. tanulmány: Amit érdemes elmondani	94
13. tanulmány: A hit lépése	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Barátság - az Istentől kapott küldetés öröme

Van, hogy megértünk egy gondolatot, és ettől alapvetően megváltozik az életünk. Évekkel ezelőtt egy lelkészértekezleten ültem a kollégáimmal. A hitünkről való beszédre, a bizonyágtételre és az evangelizációra terelődött a szó. Az egyik barátom megfogalmazta: „A misszió elsősorban Isten munkája. A menny minden erőforrását beveti azért, hogy megmentse a bolygónkat. A mi feladatunk az, hogy örömmel együttműködjünk vele az elveszett emberek megmentéséért végzett munkájában.” Ekkor mint a hatalmas teher gördült volna le a vállamról. Nem az én feladatom, hogy megmentsem a kárhozatba tartó világot, hanem Istené! Az én felelősségem csak az, hogy együttműködjek vele abban, amit Ő tesz.

Az egész Szentírás egyre jobban megvilágítja azt a gondolatot, hogy a misszió Isten munkája. Salamon kijelentette: „Az örökkévalóságot is az emberek szívébe helyezte” (Préd 3:11, ÚRK). Amikor megszületik egy ember, Isten mélyen beleplántálja az öröklét utáni vágyat. „Uram, magadnak alkottál minket, szívünk nem nyughat, míg benned békére nem lel” - mondta Augusztinus.

János evangéliuma szerint Jézus a világosság, aki megvilágosít minden embert a földön (Jn 1:9). Isten nemcsak vágyat ültetett mindannyiunk szívébe maga után, hanem a Szentlelkét is elküldi, hogy magához vonjon bennünket.

A Szentlélek ébreszt bennünk vágyat, hogy a jót tegyük, a bűntudatot is mindig Ő kelti bennünk. Elsősorban a Lélek motivál arra, hogy vágyjunk a jóságra, a kedvességre és az önzetlenségre. Még ha nem is értjük igazán és nem is vagyunk teljesen tisztában vele, Ő munkálja az életünkben, hogy Jézushoz forduljunk (Jn 16:7-15). A legnagyobb ajándék viszont maga Jézus.

Amikor az emberiség reménytelenül elveszett a bűnben, amikor az örök halál kárhozata várt rá, Isten szeretettel kezdeményezett. Lukács így ír: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19:10). Pál apostol hozzászól: „Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róm 5:8). Az üdvösségünk érdekében Isten kezdeményezett. Krisztus hátrahagyta a mennyei dicsőséget és ragyogást, hogy a megváltás küldetésében a bűntől elsötétült világba jöjjön.

Még mielőtt egy aprócska lépést is tehetnénk hozzá, Ő már óriásit lépett felénk. Mielőtt átadhatnánk az életünket neki, a halála által Ő már üdvösséget adott nekünk. Az ellenségei voltunk, pedig Ő a Barátunk. Háta fordítottunk neki, de Jézus az arcát fordítja felénk. Nem törődünk vele, Ő azonban végtelenül törődik velünk.

Lukács evangéliuma úgy mutatja be Jézust, mint a jó pásztort, aki fáradhatatlanul keresi az elveszett bárányát, mint az asszonyt, aki kétségbeesetten keresi az elveszett ezüstpénzt és mint az apát, aki szalad a tékozló fia elé. Ellen White csodálatosan

ír erről, érdemes elgondolkodni szavain: „A nagy megváltási tervet Isten már a világ megalapítása előtt lefektette. Az ember megváltásának csodálatos munkájában Krisztus nem volt egyedül. Az Atya és a Fiú még a világ teremtése előtt megállapodott a mennyei tanácsban, hogy ha az ember hűtlennek bizonyulna Isten iránt, akkor Krisztus, aki egy az Atyával, a vétkes helyére lép és elszenvedi a bűnösnek járó büntetést” (*Advent Review and Sabbath Herald*, 1898. november 15.).

Gondolkozzunk el ezen! Abban a hihetetlen kiváltságban és felfoghatatlan felelősségben van részünk, ami örök öröm is egyben, hogy Krisztussal együtt részt vehetünk a küldetésében. Ezzel foglalkozik ez a negyedéves tanulmány.

Mark Finley az USA Connecticut államából származik. Nemzetközileg ismert evangelizátor. A Generál Konferencia alelnöke volt 2005-2010 között, nyugdíjba vonulása után a Generál Konferencia elnökének tanácsadója lett. A feleségével, Ernestine-nel három gyermekük és öt unokájuk van.

*Clifford R. Goldstein
szerkesztő*

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

Miért tegyünk bizonyosságot?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zofoniás 3:17; Lukács 15:6; János 7:37-38;
2Korinthus 5:14-15; 1Timóteus 2:3-4; Jakab 5:19-20

„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:3-4, RÚF).

Isten fő vágya, hogy mindenütt, minden ember válaszoljon szeretetére, elfogadja kegyelmét, átalakuljon Lelke által és országába jusson. Megváltásunknál nincs nagyobb kívánsága. Szeretete határtalan, kegyelme minden mértéket meghalad, könyörülete korlátlan, megbocsátása kimeríthetetlen, hatalma végtelen. Az áldozatokat megkövetelő pogány istenségekkel ellentétben Ő az, aki áldozatot hozott. Bármennyire is vágyjunk az üdvösségre, Isten még annál is jobban meg akar bennünket menteni. *„Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:3-4, RÚF).* Isten szíve vágya a mi megváltásunk!

A bizonyágtétel Jézusról szól, arról, amit üdvözítésünkért tett, ahogyan megváltoztatta az életünket. Igéje bámulatos igazságát közvetíti, amiből megtudhatjuk, hogy ki Ő és milyen csodálatos a jelleme. Miért tegyünk bizonyosságot? Amikor megértjük, ki Ő és tapasztaljuk kegyelme csodáját, szeretete erejét, nem maradhatunk csendben. Miért tegyünk bizonyosságot? Amikor vele együtt részt veszünk a munkájában, belépünk örömebe: látjuk, hogy kegyelmével megváltja és szeretetével átformálja az embereket.

AZ ÜDVÖSSÉG ALKALMAI

Isten az embereknek napi lehetőségeket biztosít mindenütt arra, hogy megismerjék Őt. Szentlelkével hat a szívünkre, a természet világának szépsége és bonyolultsága által bemutatja Önmagát. A világegyetem hatalmas volta, a benne uralkodó rend és szimmetria is mind a végtelen Istenről beszél, akinek bölcsessége korlátlan és hatalma végtelen. Úgy alakítja a körülményeket, a gondviselését az életünkben, hogy közelebb vonjon bennünket magához.

Isten kinyilatkoztatja önmagát a Szentlélek által, a természet szépségében, a gondviselésével, de Jézus Krisztus életében és szolgálatában találjuk szeretetének legvilágosabb kijelentését. Amikor bemutatjuk másoknak Őt, a legjobb lehetőséget kínáljuk nekik az üdvösségre.

Olvassuk el Lk 19:10 versét, majd hasonlítsuk össze Jak 5:19-20 szakaszával! *Lukács evangéliumának* tanítása szerint mi volt Krisztus célja azazal, hogy a földre jött? Hogyan működhetünk együtt vele abban, amit az elveszettek megváltásáért tesz?

Jakab szavaival: „*aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez*” (Jak 5:20). A Római levél még jobban kifejti ezt a gondolatot. Az 1. és 2. fejezet szerint Krisztus nélkül egyaránt elveszettek a pogányok, akik látták Isten kinyilatkoztatását a természet világában, és a zsidók, akik a Szentírásból nyerték Isten prófétai kijelentéseit. A Római levél 3-5. fejezeteiben az apostol kifejti, hogy egyedül hit által nyerjük az üdvösséget, Isten kegyelméből. A 6-8. fejezetekben arról ír, hogy a hívőket megigazító kegyelem meg is szentel. Pál kijelenti: „*Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik*” (Róm 10:13), majd rámutat, hogy senki nem kérhet segítséget, ha nem hisz Istenben, nem hihet benne, ha nem hallott róla, és nem hallhat róla, ha valaki nem mondja el neki (Róm 10:14-15). Kapcsolódási pontok vagyunk Isten megváltási tervében, hogy az evangélium dicsőségével elérje az elveszetteket.

Nem azért teszünk bizonyosságot, hogy egyedüli esélyt adjunk az embereknek a megváltásra, hanem hogy a *legjobbat* adjuk nekik! Milyen szerepünk van Istennek az emberiség megváltását célzó tervében? Gondolkozzunk el ezen is: hányan hallották az evangéliumot a mi szánkából?

ÖRÖMET SZEREZNI JÉZUSNAK

Kérdezték már tőled, hogy „Milyen volt a napod?” „Minden rendben van veled ma?” Mi volna, ha Istennek tennénk fel ilyen kérdéseket? „Istenem, milyen a napod?” Vajon mit felelne erre? Talán ezt: „Különösen nehéz a napom. Könny szökött a szemembe, látva a menekülttáborok ezreit, tele fázó, éhes és síró gyerekekkel. A világ zsúfolt nagyvárosainak utcáit járva együtt sírtam a hajléktalanokkal és a nélkülözőkkel. Megszakad a szívem a bántalmazott nők és a szexrabszolgának eladott, riadt gyerekek miatt. Láttam háborúk pusztítását, természeti katasztrófák rombolását és a rettenetes, halálos betegségek okozta fájdalmas agóniát.” Majd megkérdeznéd ezt is tőle: „Uram, van olyan is, ami örömmel tölt el? Van, ami megörvendezteteti a szívedet? Van, amitől örömdben dalra fakadsz?”

Olvassuk el Lk 15:6-7, 9-10, 22-24 és 32 verseit! Hogyan végződnek ezek a történetek? Mit tudhatunk meg mindebből Istenről?

Az egész menny örül, amikor megtalálják az elveszetteket. A betegséggel, katasztrófával és halállal teli világban azzal okozhatunk örömet Istennek, ha az üdvösség „jó hírét” másoknak is elvisszük. Az az egyik legerősebb motiváció Krisztus szeretetének hirdetésére, ha tudjuk, hogy Isten szíve örül, amikor bizonyrágot teszünk. Mindig, amikor bemutatjuk a szeretetét, az egész menny énekel.

Olvassuk el Zof 3:17 versét! Mit vált ki az Úrból, ha elfogadjuk üdvözítő kegyelmét?

Képzeld el, hogy a bizonyrágtételünkre egy felnőtt vagy egy gyerek elfogadja Jézust személyes Megváltójának, és ennek Jézus örül! Az egész menny elragadtatva énekel, hatalmas Megváltónk is énekel, annyira örül annak az embernek. Vajon mi adhat többet, nagyobb megelégedést, mint a tudat, hogy a szomorú világban Istennek örömet okoz a bizonyrágtételünk?

ADAKOZVA FEJLŐDÜNK

A Holt-tenger a föld legmélyebb pontja. A víztükre 423 méterrel van a tengerszint alatt, így ez a legmélyebben fekvő tenger. A Jordán folyó a Galileai-tengerből indulva kanyarog a Jordán völgyében, majd a Holt-tengerbe torkollik.

A forró, száraz éghajlaton az erős napsugárzás és a sivatagi körülmények hatására a víz gyorsan párolog. Mivel a Holt-tenger só- és ásványianyag-tartalma 33,7%, a vízében alig él meg valami. Nincsenek benne halak, növények, csak mikrobák és baktériumok találhatóak az alján.

Keresztényi életünkben stagnálni fogunk, élettelenné válunk, mint a Holt-tenger, ha az életünkbe áradó isteni kegyelem nem jut el tőlünk másokhoz. Keresztényként nem így kell élnünk!

Olvassuk el Lk 6:38 és Jn 7:37-38 verseit! Amikor a hívőhöz elér az élet vizének frissítő árama Krisztustól, természetes módon mi következik abból, eltérően a Holt-tengerre jellemző hatástól?

„Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését, de azért, hogy mi Krisztushoz hasonló jellemet fejleszthessünk ki, osztoznunk kell munkájában. Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

„Aki győztes akar lenni, nem zárkozhat magába. Egyedül úgy lehet elvégezni ezt a nagy munkát, ha mélységesen törődünk mások üdvösségével” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 207. o.).

Úgy fejlődünk, ha másoknak is beszélünk arról, amit Krisztus az életünkben tett. Tekintettel mindarra, amit Krisztusban kaptunk, ugyan mi gátolná meg, hogy másoknak is továbbadjuk, ha csak nem a szánalmas önzés? Ha nem beszélünk a hitünkről, a lelki életünk éppúgy beszárad, mint a Holt-tenger!

Milyen tapasztalataink voltak bizonyágtétel közben, amikor imádkoztunk valakivel, vagy igyekeztünk enyhíteni valakinek a szükségleteit? Hogyan hatottak ezek az esetek a saját hitünkre és az Úrral való kapcsolatunkra?

KRISZTUS PARANCSÁHOZ HŰEN

A Krisztus iránti hűséghez szükséges, hogy elkötelezetten törekedjünk akaratára végrehajtására és engedelmessé váljunk a parancsainak. Ekkor verhet a szívünk egy ritmusra Istenével az elveszettek megmentése közben, hiszen azt tartjuk fontosnak, amit Ő.

Mit tudhatunk meg 1Tim 2:3-4 és 2Pt 3:9 verseiből Isten szívéről? Neki mi a legfontosabb?

Isten szenvedélye az emberek megmentése, ennél nincs számára fontosabb. Leghőbb vágya, hogy „minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:4, RÚF). Nem akarja, hogy „néhány elvesszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pt 3:9). Erről a szakaszból a Hetednap Adventista Bibliakommentár megjegyzi, hogy a görög *boulomai*, „akarja” szó szerepel itt, ami „gondolatban arra hajlik, hogy »akarja« vagy »vágyjon rá«” jelentéssel bír. A kommentár ezek után a következőt írja a *de* szócskára vonatkozóan (görögül *alla*): „Ez érzékelteti: Isten természetének a félremagyarázása az, hogy bárki vesztét kívánná, ellentétes az igazsággal, hiszen Ő mindenki üdvösségét akarja” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 615. o.). Krisztus az egész emberiség megváltására vágyik. Ebből ered a parancsa, ami mindannyiunkat a misszióba hív, hogy tegyünk bizonyosságot a szeretetéről, a kegyelméről és az igazságról.

Vessük össze Ézs 49:6 és ApCsel 13:47 verseit! Eredetileg kire vonatkozott ez a szakasz? Pál apostol hogyan idézi?

Az ószövetségi próféciáknak időnként nem csak egy alkalmazása lehet. Az apostol itt egy olyan próféciát említ, ami először Izraelre és profetikusan értelemben a Messiásra utalt (lásd Ézs 41:8; 49:6; Lk 2:32), majd azt az újszövetségi egyházra vonatkoztatta. Amennyiben az egyház nem törődik Krisztus parancsával vagy csak kevésbé tartja fontosnak, létének céljában vall kudarcot, nem teljesíti prófétai elhívását a világban.

Milyen veszélyei vannak annak, ha az egyház vagy a gyülekezet csupán önmagára koncentrálva elfeledkezik igazi céljáról?

A SZERETET KÉSZTETÉSE

Ezen a héten arra a kérdésre keressük a választ, hogy „Miért tegyünk bizonyóságot?” Amire eddig jutottunk: a bizonyágtétel közben tapasztaljuk annak örömét, hogy együttműködhetünk Istennel a világért végzett küldetésében. Ha bemutatjuk Isten szeretetét az embereknek, akkor így jobb lehetőségük lesz az üdvösségre, hiszen világosabban megláthatják az Úr kegyelmét és igazságát. Ugyanakkor a bizonyágtétel Isten eszköze arra is, hogy lelkiileg fejlesszen minket. Az őszinte lelki életet megfojtja, ha az ember nem beszél arról, hogy mit tett érte Krisztus és nem szolgálja a többi embert. A bizonyágtétel által kapcsolatba kerülünk Isten szívével, aki az egész emberiség megváltására vágyik. Így engedelmeskedhetünk parancsának. A mai tanulmányban a bizonyágtétel legfőbb ösztönző erejével foglalkozunk.

2Kor 5:14-15, 18-20 versei szerint mi készítette Pált arra, hogy az evangéliumért elviseljen próbát, szenvedést, nehéz és viszontagságos helyzeteket? Hogyan ösztönözhet ugyanez bennünket is a Krisztusért végzett szolgálatra?

Pál apostolt a szeretet motiválta. Vannak dolgok, amelyeket másért nem, csak szeretetből tesz meg az ember. Amikor Pál kijelentette: „*A Krisztus szeretete szorongat minket*” (2Kor 5:14, ÚRK), ezzel egy örök igazságot fogalmazott meg. A *szorongat* szó azt jelenti, hogy „buzdít”, „készít”, „irányít” vagy „erősen ösztönöz”. Krisztus szeretete irányította Pál tetteit és motiválta a bizonyágtévesztését, ezért elszánt céltudatossággal és kizárólag arra összpontosítva hirdette a megváltási tervet a Földközi-tenger térségében.

„A szívben szeretetnek kell lakoznia. Az igaz keresztyén a Mestere iránti mélységes szeretetéből meríti tettei indítékait. Krisztus iránti vonzalmának gyökeréből sarjad a testvérei iránti önzetlen érdeklődése” (Ellen G. White: *Boldog otthon*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 358-359. o.).

Amikor igazán felmérjük, milyen végtelen nagy áldozatot hozott Krisztus értünk, teljesen lenyűgöz a szeretete. Ez arra készítet, hogy másoknak is elmondjuk, mit tett értünk.

Az egész teremtett világ (galaxisok, csillagok, angyali seregek, az egész világűr, más világok) Alkotója volt az, aki a kereszten meghalt értünk. Hogyan is ne váltana ki Isten iránti nagy szeretetet belőlünk ez a felfoghatatlan igazság, arra készítetve, hogy igyekezzünk bemutatni a szeretetét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Isten célja egyházával” c. fejezet, 7-11. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 726-734. o.

Az újszövetségi egyházat az a veszély fenyegette, hogy nem értik meg létezésük célját. Ellen G. White is írt erről: „A jeruzsálemi gyülekezetet ért üldözés nagy lendületet adott az evangelizálás munkájának. Az Ige szolgálatát e helyen eredmény kísérte és már az a veszély fenyegetett, hogy a tanítványok túl sok időt töltenek ott, megfedkezve az Üdvözítő parancsáról, hogy az egész világra menjenek el. Elfelejtették: a gonosz ellen a legjobb védekezés a támadás. Azt gondolták, legfontosabb feladatuk a jeruzsálemi gyülekezet megvédése az ellenség támadásától. Ahelyett, hogy tanították volna az újonnan megtérteket: vigyék az evangéliumot azokhoz, akik még nem hallottak róla, abban a veszélyben voltak, hogy megelekednek a már elért eredménnyel” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 71. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el figyelmesen az alábbi idézetet Ellen White-től, különösen az utolsó sorát! Miért kell ma is óvakodnunk ugyanettől a lehetséges veszélytől? Tekintettel az előttünk álló missziós kihívásokra, miért volna rettenetesen, sőt tragikusan rossz ez a magatartás?
- 2) Vajon miért található hasonló parancs mind a négy evangélium végén? Olvassuk el Mt 28:18-20, Mk 16:15-16, Lk 24:46-49 és Jn 20:21 verseit! Mit jelentettek Jézus szavai az 1. századi hívőknek, és mit jelentenek szükségképpen nekünk is?
- 3) Előfordulhat, hogy valaki bizonyágtétellel és szolgálattal próbálja helyettesíteni az őszinte lelkeséget? Ha igen, akkor hogyan? Hogyan kerülhetjük el ezt a csapdát?
- 4) A csoportban beszéljük meg a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszainkat azzal kapcsolatban, hogy hogyan hat a lelki fejlődésünkre a bizonyágtevés és a szolgálat! Mi mindent tanultunk, ami másoknak is segíthet? Milyen hibákat követtünk el, amire figyelmeztethetnénk másokat?
- 5) Gondolkozzunk el azon, hogy Isten minden egyes embert szeret! Ezt hogyan értelmezzük? Hogyan hasson az életünkre ez a gondolat, ami az egész univerzumban talán a legfontosabb igazság?

KRISZTUS KÜLDETÉSÉBEN

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel” (Jel 22:17).

„Mindenkinek, aki hallja, meg kell ismételnie a meghívást. Legelső kötelessége az legyen, hogy lelkeket nyerjen meg Krisztusnak. Lehet, hogy nem képes a nagy összejöveteleken prédikálni, de munkálkodni tud egyes emberekért. Közölni tudja velük azt a tanítást, amit Urától kapott. Az egyházi szolgálat nem csak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik megkönnyítik a betegek és szenvedők helyzetét; akik segítséget nyújtanak a szükségben levőknek; akik a vigasztalás szavait mondják el az elcsüggedteknek és a kishitűeknek. Közel és távol egyaránt vannak olyan lelkek, akikre nyomasztólag hat bűntudatuk. Nem a nehézség, a gürcölés vagy a szegénység az, ami lealjasítja az embert, hanem a véték és a bűnös cselekedet. Ez tesz bennünket nyugtalanná és elégedetlenné. Krisztusnak olyan szolgálókra van szüksége, akik megpróbálnak a bűntől megbetegedett lelkeken segíteni.

A tanítványoknak ott kellett elkezdeni a munkájukat, ahol voltak. A legnehezebb és a legkevésbé felemelő munkát sem kerülhették ki, nem mentek el mellette. Így Krisztus minden egyes munkásának ott kell elkezdenie szolgálatát, ahol él. Lehet, hogy éppen saját családjukban vannak olyan lelkek, akik vágyakoznak együttérzésünkre és éhséget éreznek az élet kenyerére. Lehetnek olyan gyermekek a közelünkben, akiket el kell vezetnünk a Krisztusban való hitre. Vannak pogányok közvetlenül az ajtónk előtt. Végezzük hűségesen azt a munkát, amely legközelebb van hozzánk! Azután terjesszük ki munkánkat olyan messzire, amilyen messze Isten keze elvezethet bennünket... Isten gyakran a legegyszerűbb eszközöket használja fel a legnagyobb eredmények eléréséhez. Krisztusnak az a szándéka, hogy munkájának minden része másokhoz kapcsolódjék, mint ahogy egyik fogaskerék is a másikba belesimulva működik harmonikusan. A legalázatosabb munkás is, akit megindított a Szentlélek, láthatatlan hűrokat érint meg, amelyeknek a rezgései elhangzanak a föld végső határáig, és dallamuk átszeng az örökkévaló korszakokon...

Krisztus arra hívott el bennünket, hogy tekintetünket irányítsuk a látóhatárunkon túli vidékek felé. Krisztus ledönti az elválasztó falakat, a nemzetségeket elválasztó előítéleteket, és arra tanít, hogy szeressük az emberiség egész családját. Kiemeli az embereket önzésük szűk börtönéből” (Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 727-728. o.).

A személyes bizonyágtétel ereje

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 5:15-20; 16:1-11;

Apostolok cselekedetei 4:1-20; 26:1-32; Galata 2:20; IJános 1:1-3

*„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk”
(ApCsel 4:20, RÚF).*

A személyes bizonyágtételnek különös ereje van. Ha a szívünket átjárta Krisztus szeretetének melege, ha kegyelme megváltoztatott, akkor fontos dolgokat mondhatunk el róla. Jó azt is továbbadni, amit Jézus valaki másért tett, de még sokkal többet számít, ha arról beszélünk, amit miértünk tett.

A személyes tapasztalatot nehéz vitatni. Az emberek talán vitába szállnak a teológiánkkal, vagy egy szöveg értelmezésével, vagy általánosságban a vallással. Viszont még a kétkedőkre is hat az evangélium ereje, amikor valaki ilyesmit mond: „Remény nélkül éltem, de most már tudom, hogy van remény!” „Gyötört a bűntudat, most viszont békére leltem.” „Nem volt célja az életemnek, azonban már van!”

Néhányan valóban hirtelen, drámai módon térnek meg, mint Pál apostol a damaszkuszi úton, többnyire azonban a megtérés úgy történik, hogy az ember egyre jobban felismeri Jézus jóságát, mind mélyebben értékeli bámulatos kegyelmét és különleges hála tölti el az ingyen felajánlott üdvösségért. Krisztus radikálisan áthelyezi az életünk fókuszpontját. Ilyen bizonyágtételre van a világnak égető szüksége, erre vágnak az emberek.

KÜLÖNÖS BIZONYSÁGTEVŐK

Olvassuk el Mk 5:15-20 szakaszát! Vajon miért küldte vissza Jézus a meggyógyított férfit, hogy a családja és a barátai között tegyen bizonyosságot? Miért nem tartotta maga mellett, tovább erősítve új hitét?

Az 1. században a Tízváros valójában tíz város körzete volt a Galileai-tenger partján, amelyeket összekötött a közös kultúra és nyelv. Azon a vidéken sokan jól ismerték a megszállott férfit, kiszámíthatatlan, erőszakos viselkedésével félelmet keltett a szívében. Jézus meglátta benne, hogy jobbra vágyott, ezért csoda folytán megszabadította a démonoktól, akik addig gyötörték.

Amikor a városban lakók meghallották: Jézus megengedte az ördögi lelkeknek, hogy a disznócsordájukba menjenek, a disznók pedig a tengerbe futottak, azonnal indultak megnézni a történeteket. *Márk evangéliuma* feljegyzi: „Amikor Jézushoz értek, és látták, hogy a megszállott, akiben a légió volt, ott ül felöltözve, és eszénél van, megrettentek” (Mk 5:15, ÚRK). A férfi teljesen rendbe jött - fizikailag, szellemileg, érzelmileg és lelkileg is. Az evangéliumnak éppen az a lényege, hogy a bűntől megtört embereket olyan teljessé tegye, amilyenek Krisztus teremtette őket.

Vajon ki lett volna alkalmasabb a Tízváros lakóinak elérésére, mint az egykori megszállott, aki az egész vidéken elmondhatta bizonyosságtételét? Jól kifejti ezt Ellen G. White: „Krisztus tanúbizonyosságaiként el kell mondanunk, amit mi magunk láttunk, hallottunk, éreztünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak az útnak, amelyen vezet minket. Elmondhatjuk, hogy tettük próbára ígéretét, s hogyan találtuk igaznak. Bizonyosságot tehetünk, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyosságtétel, melyre Urunk hív, s melynek hiányában a világ elvész” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 282. o.). Isten gyakran szokatlan bizonyosságtéteket használ fel, akiket kegyelme megváltottatott, hogy változást hozzon a világba általuk.

Mi a te történeted, vagyis a megtérésed története? Hogyan jutottál hitre? Mit szoktál erről mondani? Mi az üzeneted annak, aki még nem tért meg, akinek segíthet a tapasztalatod?

A FELTÁMADOTT KRISZTUST HIRDETNI

A két Mária vasárnap kora hajnalban Krisztus sírja felé igyekezett. Nem akartak kérni tőle semmit. Mégis, mit adhatna nekik egy halott? Amikor utoljára látták, a teste véres, sebes, megtört volt. A kereszt látványa mélyen beléjük vésődött. Ekkor csak a kötelességüket végezték. Szomorúan siettek a sírbolt felé, hogy bebalzsamozzák a testét. A kétségbeesés sötétségében a csüggedés baljós árnyai fogták őket körül. A jövő bizonytalannak, reménytelennek tűnt.

A sírhoz érve meglepődtek, mivel üresen találták. Máté így ír a feltámadás hajnalának eseményeiről: *„Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott”* (Mt 28:5-6).

A nők öröme határtalan volt. A szomorúság sötét fellegei eloszlottak a feltámadás reggelének napsugaraitól. Véget ért bánatuk éjjele. Boldogságtól sugárzott az arcuk, keserű könnyeiket örömének váltotta fel.

Mit tett Mária, amikor megtudta, hogy Krisztus feltámadt a halálból (Mk 16:1-11)?

Miután Mária találkozott a feltámadt Krisztussal, szaladt, hogy elbeszélje a történetet. A jó hírt tovább kell adni, nem hallgathatott tehát. Krisztus él! A sírja üresen állt, és ezt meg kellett tudnia a világnak. Amikor az élet sugárútján találkozunk a feltámadt Krisztussal, mi is mondjuk el sietve a történetet, mert a jó hírt tovább kell adni!

Bámulatos, hogy noha Jézus olyan sokszor elmondta nekik, mi fog történni – megölik, de azután feltámad –, a tanítványok, akiket Jézus maga választott ki, mégsem hittek Mária szavainak. *„De azok, amikor meghallották, hogy Jézus él, és ő látta, nem hitték el”* (Mk 16:11, ÚRK). Még Jézus tanítványai sem hitték ezt el azonnal, nem szabad tehát meglepődnünk, ha valaki nem fogadja el azonnal a szavainkat!

Mikor fordult elő utoljára, hogy valaki durván visszautasította a bizonyágtételeket? Mit feleltél neki? Mit tanultál abból az esetből?

A MEGVÁLTOZOTT ÉLET HATÁSA

„Amikor látták, milyen bátran beszél Péter és János, és felfogták, hogy írástudatlan és iskolázatlan emberek, elcsodálkoztak. Azt is megtudták, hogy Jézussal voltak” (ApCsel 4:13, RÚF).

Az újtestamentumi gyülekezet robbanásszerű fejlődésnek indult. Pünkösd napján háromezren keresztek meg (ApCsel 2:41), és néhány héttel később még ezrek csatlakoztak a gyülekezethez (ApCsel 4:4). A hatóságok hamarosan felmérték, hogy mi is történt: az újszövetségi hívők Krisztussal voltak. Az életük megváltozott. Átformálta őket kegyelme, ezért nem maradhettek csendben.

Miről szól ApCsel 4:1-20 szakasza? Mi történt, amikor a hatóságok megpróbálták elhallgattatni Pétert és Jánost? Ők mit feleltek erre?

Még új volt a hitük és el akarták mondani a történetüket. Péter, a korábban hangoskodó halászember egészen megváltozott Isten kegyelméből. Jakabot és Jánost a mennydörgés fiainak nevezték, mert nem bírták türtőztetni magukat, de aztán őket is átformálta Isten kegyelme. A kétkedő Tamás is egészen más lett Isten kegyelme által. A tanítványoknak és az őskeresztény egyház többi tagjának is egyaránt megvolt a maga története, amit nem hallgathattak el. Figyeljük meg, mit ír erről Ellen G. White! „Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred a szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 58. o.).

Figyeljük meg azt is, amit a vallási vezetők mondtak ApCsel 4:16 versében! Nyíltan elismerték a csoda valóságát, végül is a meggyógyult férfi ott állt előttük, ám ennek ellenére sem változtattak a hozzáállásukon. Péter és János viszont még a leplezetlen tiltás után sem volt hajlandó elhallgatni a történeteket.

Mi a kapcsolat Krisztus ismerete és a róla való bizonyoságtétel között? Miért kell személyesen ismerni az Urat ahhoz, hogy bizonyoságot tudjunk tenni róla?

A TAPASZTALATUNKRÓL BESZÉLNI

Az *apostolok cselekedetei* 26. fejezetében Pál fogolyként állt Agrippa király előtt, közvetlenül neki beszélt személyes tapasztalatáról. Nemcsak azt ismerte el, hogy azelőtt üldözte Jézus követőit, hanem hogy a megtérése után az egész élete Jézusról és a halottak feltámadásáról szóló bizonyágtétel lett (ApCsel 26:8).

Amikor Pál megtért a damaszkuszi úton, Urunk megszólította: „*azért jelentem meg neked, hogy téged szolgálva és bizonyossággá rendeljelek úgy azokban, amiket láttál, mint azokban, amikre nézve meg fogok neked jelenni*” (ApCsel 26:16). A hitünkről beszélni mindig dinamikus tapasztalat. Annak a történetét mondjuk el, hogy mit vitt végbe értünk Krisztus a múltban, mit tesz az életünkben most és mit hajt végre a jövőben.

A bizonyágtétel soha nem rólunk szól, hanem mindig róla! Ő az Isten, aki megbocsátja a bűneinket, meggyógyítja a betegségeinket, kegyelemmel koronáz meg és minden jóval megelégit (Zsolt 103:3-5). A bizonyágtétel egyszerűen azt jelenti, hogy továbbadjuk a történetünket csodálatos kegyelméről. Tanúskodás az irgalmas Istennel való személyes találkozásunkról.

Vessük össze Gal 2:20 és 1Jn 1:1-3 verseit! Milyen hasonlóságokat találunk? Mennyiben hasonlít János tapasztalata Páléhoz?

János és Pál élete ugyan különböző volt, de mindketten személyesen találkoztak Jézussal. A vele szerzett tapasztalataik nemcsak egyszer történtek meg a múltban, hanem folyamatosak, napi tapasztalatok voltak. Élvezték szeretetét és igazságának világosságában jártak.

Vajon a megtérés lehet csupán múltbeli esemény? Figyeljük meg, mit ír Ellen G. White azokról, akik szerint csak a múltbeli megtérés számít! „Mintha már nem lenne szükségük a naponkénti megtérésre, mivel korábban már szereztek némi ismeretet a vallásról. Pedig nekünk, mindannyiunknak, minden nap meg kell térni” (*Manuscript Releases*, 4. köt. 46. o.)!

Miért fontos napi kapcsolatban állni az Úrral, naponta érezni a valóságát, a jóságát és a hatalmát, függetlenül attól, hogy milyen tapasztalatokat szereztünk vele a múltban, ha mégoly nagyok és drámaiak is voltak azok? Beszéljük meg a válaszokat szombaton a csoportban!

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL EREJE

Térjünk vissza Pál és Agrippa történetéhez! Az apostol az előtt az ember előtt áll, aki az utolsó volt a zsidó királyok sorában, a makkabeusokhoz és Heródes családjához tartozott. Agrippa zsidónak mondta magát, de szívében római volt (lásd *The SDA Bible Commentary*, 6. köt. 436. o.). Előtte állt a missziós utak során megfáradt, a jó és a gonosz közötti küzdelemben sebeket szerzett, idős apostol. Szívét betöltötte az Isten szeretete, az arcáról Isten jósága sugárzott. Bármi is történt vele élete során, az átélt üldöztetések és nehézségek ellenére is képes volt elmondani, hogy jó az Isten.

Agrippa cinikus és szkeptikus volt, megkeményedett, lényegében közömbös volt számára minden őszinte értékrend. Pál viszont hittel teljes, az igazság mellett elkötelezett volt, rendíthetetlenül védte az igazságot. Nem is lehetett volna nagyobb az ellentét a két férfi között. Kihallgatásakor Pál szót kért, amit Agrippa megadott neki.

Olvassuk el *Az apostolok cselekedetei* 26. fejezetét! Hogyan tett Pál bizonyosságot Agrippa előtt? Mit tanulhatunk a szavaiból?

A kedvesség hatására megnyílnak a szívek, míg a durvaságtól bezárulnak. Pál itt különös jóindulatot tanúsított Agrippa iránt. Azt mondta neki, hogy „*te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését*” (ApCsel 26:3). Ezek után tért rá a megtérése történetére.

Olvassuk el Pál megtérésének történetét ApCsel 26:12-18 verseiben, majd jól figyeljük meg, hogy milyen hatást tett ez Agrippára (26-28. vers)! Vajon miért reagált így a király? Mi fogta meg Pál szavaiban?

A hitetlen királyra mély hatást gyakorolt Pál biztonyságtétele arról, hogyan változtatta meg az életét Jézus. A megváltozott élet a legjobb biztonyságtétel. Az őszintén megtért ember életének hatása óriási. Még istentelen királyokat is megindított, amikor látták, hogyan formálta át emberek életét a kegyelem. Talán a mi történetünk nem olyan drámai, mint Pálé, azt azonban mindannyiunknak el kell tudnunk mondani, hogy mit jelent ismerni Jézust és vére által megváltást nyerni.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Majdnem ráveszel engem...” c. fejezet, 285-288. o.

A keresztényi élet lényege a Jézussal való kapcsolat, ami olyan gazdag és teljes, hogy vágyunk ezt másokkal is megismertetni. Rendkívül fontos a helyes tanítás, de nem pótolhatja a kegyelem által átformált és a szeretettel megváltoztatott élet hatását. Ellen G. White rávilágít: „Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés, bármilyen logikus is, nem lágyít meg kemény szíveket és nem töri át a világias gondolkodás és önzés kergét. Tudta: tanítványainak mennyei képességet kell kapniuk. Az evangélium csak akkor lesz oly hatásos, amilyennek ki lett nyilatkoztatva, ha azt az Ő ismerete által – aki az út, az igazság és az élet – meleggé tett szív és ékesszólóvá tett ajak hirdeti” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 20. o.). Másutt pedig ezt olvashatjuk: „Krisztus csodálatos szeretete megolvastja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztá ismételtetésével nem érünk el és nem végzünk el semmit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 733. o.).

Vannak, akik úgy gondolják, hogy a személyes bizonyoságtétellel meg kell próbálniuk meggyőzni másokat arról, amit ők igazságként ismertek fel Isten Igéjében. A megfelelő időben valóban fontos közölni Isten Igéjének igazságát, a személyes bizonyoságtételünk viszont sokkal inkább a büntudattól való szabadulásról, békéről, kegyelemről, bűnbocsánatról, erőről, reménységről és örömről szól, amit a Jézus által ingyen felkínált örök élet ajándékában találunk.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon miért tesz nagy hatást az emberekre a személyes bizonyoságtétel? Hogyan hatottak rád mások tapasztalatai?
- 2) A csoportban beszéljük meg a szerdai rész utolsó kérdését! Miért olyan fontos az Úrral való napi kapcsolat, nemcsak a bizonyoságtételünk, hanem a saját hitünk szempontjából is?
- 3) Természetesen nagy hatása van az erőteljes bizonyoságtételnek, de miért éppen olyan fontos része a bizonyoságtételünknek az istenfélő élet?
- 4) Mondjuk el a csoportban a saját bizonyoságtételünket, vagyis azt, amit Krisztus tett értünk, amit Ő jelent számunkra! Mit változtatott az életünkön?

Hitemet nem tudom másoknak úgy átadni,
mint ahogy az orvos fecskendővel beoltja a beteget.
Hitemet nem tudom úgy másoknak átadni,
mint ahogy az autót tömlőn keresztül benzinnel megtöltik.
Hitemet nem tudom úgy továbbadni,
mint ahogy a munkások daruval egyik hajóból a másikba rakodnak.
Nem tudom hitemet pirulában beadni senkinek sem.
Nem tudom hitemet úgy megmagyarázni, mint ahogy a tanár
megmagyarázza tanítványainak a matematikai képletet.
Nem tudom hitemet úgy bizonyítani, mint ahogy egy okos ügyvéd
a kételkedő bíró előtt a vádlott ártatlanságát bizonyítja.

Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha haszontalan, bűnös életemet
Krisztus gyógyító kezébe tettem.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha másokért imádkozom,
mint ahogy Krisztus Péterért imádkozott.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha szeretettel szolgálok,
amint Krisztus is szeretettel szolgált a betegeknek, éhezőknek.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha a gonosz beszédek és cselekedete-
ket megbocsátom és elfelejtem, mint ahogy Krisztus megbocsátott a ke-
reszten ellenségeinek.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha kész vagyok másokért szenvedni,
amint Krisztus is szenvedett másokért.
Hitemet csak úgy bizonyíthatom, ha kudarcok, balsiker nem félemlíte-
nek meg, mint ahogy Krisztust sem térítette le útjáról az emberek hitet-
lensége.
Hitemet csak a Szentlélek erejével bizonyíthatom, akit Krisztus küldött
el hozzánk.

Johnson Gnanabaranam: *Jézusom ma*, 14. o.

Jézus szemével látni az embereket

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 8:22-26; 12:28-34; Lukács 23:39-43;
János 1:40-41; 4:3-34; Apostolok cselekedetei 8:26-38

„Így szólt hozzájuk: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszlek titeket” (Mt 4:19, ÚRK).

Jézus a lélekmentés Mestere. Megtanuljuk, hogyan vezessünk el másokat az üdvösség ismeretére Jézus Krisztus által, ha megfigyeljük, Ő hogyan foglalkozott az emberekkel. Nyomon követve Őt, amint Jeruzsálem zsúfolt utcáin, Júdea poros útjain és Galilea füves lankáin járt, megtudjuk, hogyan mutatta be Isten országának elveit a kereső embereknek.

Jézus úgy tekintett minden emberre, mint akit meg lehet nyerni országa számára, mindenkire az isteni könyörület szemével figyelt. Péterben nem a durva, nagyhangú halászt látta, hanem az evangélium remek prédikátorát. Jakabra és Jánosra nem úgy nézett, mint hirtelen haragú, vad lázadókra, hanem mint akik kegyelmének lelkes hirdetői. Meglátta Mária Magdolna, a samáriai asszony és a vérfolyásos asszony szívében is a mély vágyódást az őszinte szeretet és elfogadás után. Tamást nem cinikus kétkedőnek tartotta, hanem olyan embernek, akinek őszinte kérdései vannak. Zsidókban és pogányokban, férfiakban és nőkben, a kereszten függő jobb latorban, a századosban vagy az ördöngösben Jézus egyaránt észrevette az Istentől kapott lehetőséget, úgy tekintett rájuk.

A MÁSODIK ÉRINTÉS

Az egész Bibliában csak egyetlen olyan csoda van, amit Jézus két szakaszban vitt végbe, ez pedig a vak meggyógyítása Bétsaidában. Hatalmas tanulságokat rejt ez a történet Krisztus mai egyháza számára. Bemutatja, mi Isten terve: minden hívőt szeretne felhasználni arra, hogy valaki mást is Jézushoz vezessen általa. *„Azután Bétsaidába érkeztek, ahol egy vakot vittek hozzá, és arra kérték, hogy érintse meg”* (Mk 8:22, ÚRK). A két kulcsszó itt a „vittek” és „kérték”. A vak férfi nem egyedül érkezett, szükséghelyzetét látva a barátai vitték Jézushoz. Neki talán nem volt nagy a hite, de a barátainak igen, hitték, hogy Jézus képes meggyógyítani.

Jézusnak nagyjából huszonöt csodálatos gyógyításáról számol be az Újszövetség, amit az esetek több mint felében egy barát vagy rokon kért tőle. Sokan soha nem fordulnának hozzá, ha nem vezetné őket oda valaki, akinek van hite. A mi szerepünk, hogy „bemutatóvá” váljunk - Jézushoz vigyük az embereket.

A másik szó, amin érdemes elgondolkodnunk Mk 8:22 versében a „kérték”. Jelentheti azt, hogy „könyörög”, „esedezik” vagy „buzdít”. Lágyabb, kedvesebb kérést érzékeltet, mint a hangos, heves követelés. A férfi barátai kedvesen fordultak Jézushoz, hitték, hogy kész meggyógyítani a beteget és hatalma is van rá. A vak ember talán nem hitte, hogy Jézus meggyógyíthatja, de a barátai hitték. Időnként nekünk kell másokat Jézushoz vinni, a mi hitünk szárnyain.

Olvassuk el Mk 8:22-26 szakaszát! Vajon miért két szakaszban gyógyította meg Jézus a vak embert? Milyen tanulságokkal szolgál számunkra, Jézus mai tanúi számára ez a történet?

Előfordulhat, hogy mi sem látjuk tisztán az embereket? Talán mi is olyanok látjuk őket, mint „járkáló fákat” (Mk 8:24, ÚRK)?

Hogyan használ fel bennünket Isten ez emberek elérésére? A nyilvánvalón túl még mit tanulhatunk ebből a történetből erről? Hogyan lehet például szerepe a fizikai és a lelki résznek is a gyógyulásban és az elveszettek között végzett szolgálatban?

AZ ELFOGADÁS LECKÉJE

Jézus arra tanította a tanítványait, hogy a menny szemszögéből tekintsenek az emberekre. A saját példájával mutatta be, mit jelent új nézőpontból látni másokat, ami gyökeresen új megközelítés volt. Nem arra figyelt, amilyenek voltak, hanem amilyenekké válhatnak. Minden emberi kapcsolatában méltósággal és tisztelettel bánt mindenkivel. A hozzáállása gyakran meglepte a tanítványait. Különösen igaz ez a samaritánus asszonnyal folytatott beszélgetésére.

A következő, érdekes megfigyelést olvashatjuk a zsidók és a samaritánusok kapcsolatáról: „A samaritánusok és a zsidók közötti elidegenedés korábbi időszakra nyúlik vissza. 2Királyok 17. fejezete szerint a samaritánusok mezopotámiai népek leszármazottai voltak, akiket AsszírIA királyai kényszerrel telepítettek be Izrael északi területeire Kr. e. 722 után. Ők Jahve tiszteletét bálványimádó szokásokkal keverték” (*The Archeological Study Bible*. 1725. o.). A bálványimádás gyakorlatain kívül felállítottak még másik papságot is, valamint egy rivális templomot Garizim hegyén. Tekintettel a zsidók és a samaritánusok közötti teológiai különbségekre, a tanítványok valószínűleg nem értették, Galileába tartva miért választotta Jézus a Samárián át vezető utat. Meglepődtek, hogy nem volt hajlandó vallási vitába bonyolódni. Jézus azonban tudta, hogy a samaritánus asszony elfogadásra, szeretetre és megbocsátásra vágyott, és Ő közvetlenül ezzel kívánta segíteni.

Jn 4:3-34 szakasza szerint hogyan szólította meg Jézus az asszonyt? Hogyan reagált a nő arra, hogy Krisztus szóba állt vele? Hogyan fogadták ezt a tanítványok? Milyen módon szélesítte a látókörüket a Mester?

Egyszerűen ez az örök tanulság, amire Jézus meg akarta tanítani a tanítványait és mindannyiunkat: „Akiben Krisztus Lelke van, az mindenkire az isteni könyörület szemével tekint” (Ellen G. White cikke, *The Signs of the Times*, 1892. jún. 20.).

Az adott kulturális és társadalmi hatások miatt kik azok, akikhez hajlamosak vagyunk távolságtartással vagy kevesebb tisztelettel viszonyulni? Miért *kell* megváltoztatni ezt a hozzáállást? Hogyan történhet meg a változás?

KEZDD OTT, AHOL VAGY!

Találó a mondás: „Az életben csak onnan indulhatsz, ahol vagy, másutt nem kezdheted!” Ezt az elvet hangsúlyozta Jézus is: *„Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig”* (ApCsel 1:8).

Egyértelműek, félreérthetetlenek voltak Jézus szavai, amelyeket a tanítványoknak mondott: kezdjétek ott, ahol vagytok! Tegyetek bizonyosságot ott, ahová Isten helyezett benneteket! Ahelyett, hogy jobb alkalmakról álmodoznátok, kezdjétek a környezetetekben! Nézzétek Isten szempontjából a hozzátok legközelebb lévő lehetőségeket! Nem kell a legtanultabbnak, a legékesebbnek szólnak, a legtehetségesebbnek lennünk! Ezek az adottságok a megfelelő használattal valóban nagy segítségünkre lehetnek, végeredményben azonban csak az Isten és az emberek iránti szeretetünk számít. Aki kész bizonyosságot tenni, annak Isten utat is nyit rá.

Olvassuk el Jn 1:40-41, 6:5-11 és 12:20-26 verseit! Mit tudhatunk meg András lelki látásáról és arról, hogyan viszonyult a bizonyágtevéshez?

Sokat megtudhatunk Andrásról ezekből a szakaszokból. A saját családjában kezdte: először a fivérének, Péternek beszélt Krisztusról. Jól ismert egy kisfiút, aki azután az „alapanyagot” szolgáltatva Jézus csodájához. Azt is pontosan tudta, mit tegyen, amikor a görögök hozzá fordultak. Nem kezdett teológiai kérdésekről vitatkozni velük, hanem tudta, hogy mire van szükségük, tehát bemutatta őket Jézusnak. Az eredményes lélekmentés művészetének az a lényege, hogy pozitív kapcsolatokat építsünk, gondoskodással. Gondoljunk a hozzánk legközelebb álló emberekre, akik még nem ismerik Jézust! Úgy ismernek bennünket, hogy törődünk velük, odafigyelünk rájuk? Látnak olyan békét és célt az életünkben, amire ők is vágyanak? Vajon az életünk jó reklám az evangéliumnak? Úgy szerzünk barátokat Istennek, ha bemutatjuk Jézust. Előbb keresztény barátokká válnak, majd, amikor az utolsó időre vonatkozó bibliai igazságokról is beszélünk nekik, talán hetednapú adventista keresztények is lesznek.

Időnként miért nehéz a saját családtagjainkat, rokonainkat Krisztushoz vezetni? Vannak olyan rokonaink vagy közeli barátaink, akiknek be tudtuk mutatni Jézust? Beszéljünk azokról az elvekről, amelyek hasznosak lehetnek a csoportunk számára!

NEHÉZ EMBEREKKEL...

Jézus mesterien bánt a nehéz emberekkel. Szavaival és tetteivel is kifejezte az elfogadást. Figyelmesen hallgatta gondjaikat, kérdéseket tett fel és fokozatosan mutatta be Isten igazságát. Még a leginkább megkeményedett ember szívében is felismerte, hogy mi után vágyódik, a legelvetemültebb bűnösökben is látott lehetőséget. Jézus szemében senki sem esett túl az evangélium hatókörén. Hitte, hogy „Senki sem bukhat olyan mélyre, senki sem olyan gonosz, hogy ne találhatna szabadulást Krisztusban” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 207. o.). Egészen más lencsén át nézte az embereket, mint mi. Minden egyes személyben látta az eredeti teremtés dicsőségének tükröződését. Gondolataikat felemelve akarta rávezetni őket, hogy megértsék, mivé is válhatnak. Sokan fel is emelkedtek, elérték azt, amire az életük vonatkozásában számított.

Olvassuk el Mt 4:18-19, Mk 12:28-34 és Lk 23:39-43 verseit! Mi a hasonló abban, ahogyan Krisztus Simon Péterhez, a meg nem nevezett írástudóhoz és a kereszten függő latorhoz szólt? Tanulmányozzuk figyelmesen mindegyik esetet! Mi a legfeltűnőbb számunkra?

Jézus bármerre járt, mindenütt lelki alkalmakat látott, a legmeglepőbb körülmények között is lehetőséget talált rá, hogy valaki Isten országának a polgára lehessen. Ezt a képességet nevezzük úgy, hogy „volt szeme” a gyülekezetnövekedésre, vagyis odafigyelt a környezete ki nem mondott szükségleteire is. Észrevette az emberek mély vágyódását arra, amit addig nem kaptak meg, még ha nem is beszéltek róla nyíltan.

Kérjük az Urat, tegyen bennünket fogékonyra, hogy észrevegyük a Szentlélek munkáját mások életében! Imádkozzunk Isten második érintéséért, hogy nyissa meg a szemünket és meglássuk a lelki alkalmakat, amelyeket naponta élénk hoz, és tudjunk a hitünkről beszélni! Kérjünk Istentől látó szemet, figyelmes, érző szívet és készséget, hogy másoknak is bemutathassuk Krisztust mint személyes ismerősünket! Izgalmas utazásra számíthatunk így, új jelentőséget nyer az életünk. Olyan örömet és megelégedettséget tapasztalhatunk, mint korábban még soha. Csak azok ismerik ennek az örömét, akik a lélekmentésért munkálkodnak.

A GONDVISELÉS TEREMTETTE ALKALMAK

Az *apostolok cselekedeteiben* sok olyan történettel találkozunk, amikor az apostolok éltek azokkal a lehetőségekkel, amelyeket a Gondviselés teremtett Isten országának terjesztéséért. A könyv elejétől a végéig lenyűgöző beszámolókat olvashatunk az őskeresztény egyházzól, hogyan növekedett a külső és belső nehézségek ellenére is.

2Kor 2:12-13 verseiben például Pál apostol így számol be tróászi tapasztalatáról: „Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére, bár az Úr kaput nyitott előttem, nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Makedóniába” (RÚF). Csodálatos módon Isten utat nyitott Pál számára, hogy Európában hirdesse az evangéliumot, és ő tudta, hogy amelyik ajtó ma nyitva van, holnapra bezárulhat. Megragadta az alkalmat és meglátta a lehetőséget, ezért azonnal Makedóniába hajózott.

Az Újszövetség Istene a nyitott ajtó Istene – gondviselése alkalmakat teremt számunkra, hogy hitünkről beszélhessünk. Ő munkálkodott *Az apostolok cselekedetei* egészében. Kapukat nyitott városokban, tartományokban, országokban és legfőképpen az egyes emberek szívében.

Fülöp hajlandó volt követni Istent, bármerre vezette, nyitottan reagált az általa teremtett alkalmakra. Mit tanulhatunk erről ApCsel 8:26-38 verseiből?

„Miként Fülöpöt angyal vezette ahhoz, aki a világosságot kereste, s aki kész volt elfogadni az evangéliumot, úgy ma is angyalok vezetnek ama munkások lépteit, akik engednek, hogy nyelvüket a Szentlélek megszentelje, szívüket pedig megtisztítsa és nemesítse. A Fülöphöz küldött angyal maga is elvégezhetné volna az etiópért a munkát, de Isten művének nem ez az útja. Istennek az a terve, hogy emberek tevékenykedjenek embertársaikért” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 107. o.).

Ha halló fülünk és látó szemünk lesz, bennünket is láthatatlan angyalok vezetnek majd, hogy Isten országának igazságait eljuttassuk az azt keresőkhöz.

Figyeljük meg, hogy a Szentírás szerepe központi ebben a történetben! Azt is vegyük észre, hogy mennyit jelentett az Írást jól ismerő ember magyarázata! Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „Az evangélium Samáriában” c. fejezet, 70-75. o.

Emberek körülöttünk mindenütt az örökkévalóság után vágyódnak, ahogy Jézus is mondta: „Az aratni való sok, de a munkás kevés” (Mt 9:37). Nem volt gond az aratnivalóval. Isten által megkent szemmel Jézus bőséges aratást látott, ahol a tanítványok csak az ellenállást vették észre. Milyen megoldást javasolt Krisztus a problémára? „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mt 9:38). A megoldás, hogy imádkozunk: küldj el Isten minket az aratásba.

Miért ne imádkoznánk így? „Uram, készen állok, hogy felhasználj országot terjesztésére. Nyisd meg a szemem, hogy meglássam, milyen alkalmakat teremt számomra gondviselésed nap mint nap! Taníts meg, hogy érzékeny legyek a körülöttem élők szükségleteire! Segíts, hogy a reménység és a bátorítás szavait szóljam, a te szeretetedről és igazságodról beszéljek azoknak, akikkel naponta találkozom!” Ha így imádkozunk, Isten különleges dolgokat tesz az életünkkel.

BESZÉLGESSÜK RÓLA!

- 1) Ha már vezettünk embereket Jézushoz, tudjuk, hogy ez nem mindig könnyű. Valóban csak Isten képes megtérést kiváltani az ember szívében, Ő azonban bölcsességében úgy döntött, hogy bennünket is a folyamat részeseivé tesz. Idő, erőfeszítés, türelem és felülről jövő szeretet kell ahhoz, hogy akár csak egy emberért is munkálkodjunk. Milyen döntéseket hozhatunk meg azért, hogy meghaljunk énünknek – ami elengedhetetlen az eredményes bizonyoságtevéshez?
- 2) Az ismerőseink közül ki nem ismeri még az Urat? Mit tettünk, teszünk vagy kellene tennünk, hogy bizonyosságot tudjunk nekik tenni?
- 3) Gondoljunk Saulra! Elképzelhetetlennek tűnt a megtérése, mégis tudjuk, mi történt vele. Ezek szerint milyen vezéllyel jár, ha túl gyorsan megítélünk másokat a látszat alapján?
- 4) Saul történetére gondolva hogyan értsük pl. Mt 7:6 versét: „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván meg ne szaggassanak titeket.”

FRITTMANN LÁSZLÓ: FOHÁSZ

Uram! Ha Igéd életté válna bennem,
hogyha erejétől szárnyra kapna lelkem,
nem tapadnék sárhoz, röghöz...
Múló földi kincsek láttán
nem ejtene meg a Sátán.

Uram! Hogyha Igéd növekedne bennem,
s vele együtt nőne, gazdagodna lelkem,
nem tördelném erőmet el...
Apró, mihaszna célokért
nem hagynám veszni a babért.

Uram! Hogyha Igéd lángra gyúlna bennem,
s általa hevülne, ékesedne lelkem,
nem válnék eggyé salakkal...
Ha éltemre szenny tapadna,
nem túrné tüzed hatalma.

Uram! Hogyha Igéd szétáradna bennem,
mint kenyeret, vizet óhajtaná lelkem,
szükséget nem látnék soha...
A pusztában is szüntelen
italom lenne s kenyerem.
Uram! Add, hogy így legyen!

Az ima ereje - közbenjáró imádság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 10:10-14; Efezus 1:15-21; 6:12;
Zsidók 7:25; 1János 5:14-16; Jelenések 12:7-9

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgósgósgos könyörgése” (Jak 5:16).

Az újszövetségi kor gyülekezetének tagjai érezték, hogy szükségük van az imára. *„Miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összejöttek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten Igéjét bátran hirdették” (ApCsel 4:31, ÚRK).* Figyeljük meg: a tanítványok imádkoztak. Beteltek Szentlélekkel, utána pedig bátran, magabiztosan tudták hirdetni Isten Igéjét.

Közvetlen kapcsolat volt az imáik és a Szentlélekkel való betöltekezés, valamint Isten Igéjének erőteljes hirdetése között. *„A tanítványok... nemcsak a maguk számára kértek áldást. Rájuk nehezedett a lélekmentés terhe. Megértették, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és igényelték a Krisztus által ígért erőt” (Ellen G. White: Az apostolok története. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 24. o.).*

Amikor Istenhez fordulunk és közbenjárunk másokért, Isten a mi szívünkben is munkálkodik, hogy közelebb vonjon magához. Isteni bölcsességet is ad, hogy elérjük őket országa számára (Jak 1:5). Az ő életükben is hatalmasan munkálkodik, olyan módon, amit mi nem láthatunk és nem is érthetünk teljesen, úgy vonzza őket is magához (1Jn 5:14-17).

KOZMIKUS KÜZDELEM

Vesd össze 2Kor 10:4, Ef 6:12 és Jel 12:7-9 verseit! Hogy befolyásolják ezek az igék azt, amit a közbenjárói imádságról gondolunk?

A Biblia elhúzza a látható és a láthatatlan világ közötti függönyt. Folyik a harc a jó és a rossz, az igazság erői és a sötétség erői, Krisztus és Sátán között. A kozmikus küzdelemben Isten tiszteletben tartja az emberi szabadságot. Soha nem fogja akaratumkat manipulálni, és a lelkiismeretünkön keresztül sem fog kényszeríteni. Szentlelkét küldi, hogy győzze meg az embereket az isteni igazságról (Jn 16:7-8). Mennyei angyalok harcba szállnak, hogy az örökkévalóság felé segítsenek bennünket (Zsid 1:14). Isten gondviselészerű eseményeket is előidéz emberek életében, hogy magához fordítsa őket.

Isten viszont sosem hat ránk lelkiismereti kényszerrel. Az erőszak ellentétes Isten országával, idegen a szeretet elvétől, ami kormányzatában alapvető. Éppen ezért olyan nagy az ima jelentősége. Isten már azelőtt is minden lehetőt megtesz az emberekért, hogy mi imádkoznánk értük, imáink hatására azonban szabadon árad hatalmas ereje. Tiszteletben tartja választási szabadságunkat, amikor imádkozunk valakiért, és a nagy küzdelem összefüggésében még többet tehet, ha imádkozunk, mint ha nem tennénk.

Figyeljük meg a következő gondolatot! „Isten tervét képezi az is, hogy a hittel elmondott imánkra válaszként megadja azt, amit kérés nélkül nem árasztott volna ránk” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 453. o.). A jó és a rossz közötti nagy küzdelemben óriási hatása van az imának! Amikor imádkozunk valakiért, aki nem ismeri Krisztust, ez megnyitja az isteni áldások csatornáit, hogy szabadon áramolhassanak az életébe. Isten megtisztel bennünket, amikor úgy döntünk, hogy imádkozunk valakiért, ilyenkor még nagyobb erővel munkálkodik azért az emberért.

A közbenjárói imádság témájával kapcsolatban alázattal el kell ismernünk, hogy teljes egészében nem érthetjük, hogyan munkálkodik Isten. Ez azonban ne akadályozzon abban, hogy folyamatosan élvezzük azokat az áldásokat, amelyeket az ima által kínál nekünk és másoknak!

Vajon Isten miért munkálkodik nagyobb erővel akkor, amikor imádkozunk, mint ha ezt nem tennénk? Ha nem is értjük egészen, hogy van ez, miért hallgassunk mégis a Biblia imára buzdító tanácsára?

JÉZUS AZ IGAZI KÖZBENJÁRÓ

Mit tudhatunk meg Lk 3:21, 5:16 és 9:18 verseiből Jézus imaéletének és a szolgálatban való eredményességének a kapcsolatáról?

Jézus életét az Atyával való folyamatos kapcsolat jellemezte. Isteni erőért imádkozott keresztségekor, messiási küldetése kezdetén, hogy betölthesse a célt, amit a Menny állított elé. A Szentlélek adott neki erőt ahhoz, hogy az Atya akaratát cselekedje és elvégezhesse az előtte álló feladatot. Amikor enni adott ötezer embernek, meggyógyította a leprást vagy megszabadította a megszállottat, Jézus tudatában volt, hogy milyen hatalmas fegyver az ima a pokol erőinek visszaszorításában. Az imádság Isten által elrendelt mód arra, hogy a saját gyámoltalanságunkat és gyengeségünket összekapcsoljuk az Ő mindenható erejével. Így felemelkedünk Istenhez, aki egyedül képes megérinteni azoknak a szívét, akikért imádkozunk.

Olvassuk el Lk 22:31-34 és Zsid 7:25 verseit! Mivel bátorította Jézus Pétert, hogyan készítette fel a kísértésekre, amelyek előtt állt? Mit ígér mindannyiunknak a kísértések idejére?

Az eredményes lélekmentők imádkozó emberek. Jézus név szerint könyörgött Péterért. Arról biztosította, hogy imádkozni fog érte a legnagyobb kísértése idején. Sátán tisztában volt vele, mennyire előre viheti Isten országának ügyét az apostol, ezért minden tőle telhetőt megtett, hogy lerombolja pozitív befolyását a keresztény egyházban. Péter megkísértetésekor azonban Jézus imádkozott érte, és meghallgattattak a Mester imái. Milyen nagyszerű érzés, ha megértjük, hogy az Üdvözítő értünk is imádkozik! Bennünket is hív, hogy csatlakozzunk hozzá a közbenjárói imádság munkájában, név szerint a trónjához emelve az embereket.

Az imádságban való kitartásunkkal elismerjük, hogy abszolút, teljes mértékben Istentől függünk, amikor el akarjuk érni azokat, akiket megemlítünk.

Mostanában kiért imádkozunk? Miért olyan fontos, hogy soha ne mondjunk le róla, bármilyen nehéznek tűnik is a helyzet?

PÁL KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁGAI

A közbenjárói imádság biblikus. Pál imádkozott az evangelizációi során alapított gyülekezetek új hívőieért szolgálata során mindvégig. Hitte, hogy ennek hatására megtörténik valami, ami máskülönben nem történt volna meg. Sokszor volt távol azoktól, akiket szeretett, de tudta, hogy szívüket összeköti, ha imádkoznak egymásért.

Olvassuk el Ef 1:15-21 verseit, majd írjuk le az alábbi sorokra, hogy mi mindent kért Pál Istentől az efezusiak számára! Mit kért konkrétan Istentől nekik?

Figyelemre méltó Pálnak az efezusi hívőkért mondott imája. Bölcsességet és lelki látást kért a számukra, hogy Isten világosítsa meg az elméjüket az igazságával, adjon nekik reményt és örök életet. Azért is könyörgött, hogy tapasztalják Isten hatalmas tetteit az életükben. Isten olyan erős, olyan hatalmas, hogy feltámasztotta Jézust a halálból, és éppen ez az örök élet reményének alapja. Imája végén emlékezteti az efezusiakat, hogy „*milyen gazdag az ő örökségének dicsősége*” (Ef 1:18, RÚF). Minden bizonnyal különös bátorítást jelenthetett az efezusi hívőknek a tudat, hogy Pál imádkozott értük és mit kért nekik.

Figyeljük meg Fil 1:3-11 versében Pál imájának a hangvételét! Ha a filippi gyülekezet tagjai lennénk és ilyen levelet kapnánk Páltól, amiben nemcsak azt közli, hogy imádkozik értünk, hanem az imája tartalmát is megírná, milyen érzést váltana ki belőlünk és miért?

Ez a rész a Biblia legfelemelőbb és leginkább bátorító szakaszai közé tartozik. Tele van ígéretekkel és felhívásokkal, hogy töltekezzünk be azzal a szeretettel, ismerettel és ítélőképességgel, ami a Jézussal való kapcsolat révén érhető el, és így mindannyian azzá válhassunk, amivé Isten szeretne minket tenni a vele való kapcsolat által.

LÁTHATATLAN ERŐK MUNKÁJA

A „nagy küzdelemnek” nevezett, a jó és a rossz közötti harcban erős fegyver a közbenjárói ima. *Dániel próféta könyve* 10. fejezetében találjuk az egyik legvilágosabb kinyilatkoztatást erről a küzdelemről.

Emlékezhetünk rá, hogy Jeremiás próféta megjövendölte: a zsidók hetven évig lesznek a babiloni fogságban. Dániel élete vége felé a zsidók fogságának az ideje a végéhez közeledett, és a próféta aggódott. Nem látta, hogy teljeseudnének Jeremiás szavai, a népe még mindig fogságban volt.

Babilont legyőzték a médek és a perzsák, de a zsidók továbbra is fogságban éltek. Dániel három héten át böjtölt és imádkozott, mélységesen fohászkozott népéért. A három hét végén egy dicsőséges angyal jelent meg előtte.

Dán 10:10-14 szerint mikor hallgatta meg Isten Dániel imáját? Mi tartóztatta fel egy ideig?

Lenyűgöző ez a szakasz! Azonosítsuk be a jelenet néhány szereplőjét, hogy valóban megértsük a helyzetet! Ki volt Perzsia fejedelme? Bizonyosan nem Círus, aki a Perzsa Birodalom királya volt. A legvalószínűbb, hogy a „*Perzsiának fejedelme*” kifejezés Sátánra utal. Jézus úgy nevezte, hogy a „*világ fejedelme*” (Jn 12:31; 14:30). Pál pedig így titulálta: „*a levegőbeli hatalmasság fejedelme*” (Ef 2:2). Ha tehát Perzsia fejedelme Sátán, akkor kicsoda Mihály? A Bibliában ötször fordul elő a Mihály név (Dán 10:13, 21; 12:1; Júd 9; Jel 12:7), aminek a jelentése: Kicsoda olyan, mint Isten? Ez egy újabb leírás arra, hogy Jézus a Sátánnal harcoló angyali seregek Vezére. Krisztus Isten örök, preegzisztens (előbb létező), mindenható Fia. Az angyali seregek vezéréként az az egyik feladata, hogy legyőzze és végleg elpusztítsa Sátánt.

Dániel próféta könyve 10. fejezete elhúzza a függönyt, bemutatja a jó és a rossz közötti küzdelmet. Miközben a próféta imádkozik, Mihály, a mindenható Jézus leszáll a mennyből, hogy visszaverje a pokol erőit. Még ha mi nem is látjuk, Jézus munkálkodik, hogy válaszoljon a közbenjáró imáinkra is. Ő a hatalmas Megváltó. Egyetlen imánk felett sem siklik át a figyelme.

Hogyan tapasztalod a nagy küzdelem valóságát a saját életedben? Ennek tudata miként hat a meghozandó döntéseidre?

FÓKUSZBAN AZ IMÁDSÁG

Az egész Biblia hangsúlyozza, hogy az imádság legyen konkrét. Ez nem valamiféle homályos lelki vágyódás, hanem meghatározott kéréseket tárunk Isten elé. Jézus imádkozott a tanítványaiért. Pál apostol konkrétan fohász kodott az efezusi, a filippibeli és a kolossébeli keresztényekért, meg fiatal munkatársaiért is, mint Timóteus, Titusz és János Márk.

Mit tudhatunk meg 1Sám 12:22-24 verseiből a közbenjárói imádságról?

Sámuel kiemeli a komoly, szívből fakadó, konkrét közbenjárás szükségességét. Sokatmondóak a szavai: „*tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezem és felhagyjak az érettetek való könyörgéssel*” (1Sám 12:23). Az egyik angol fordításban szinte ezt visszhangozza Jób: „*Ó, hogy az ember könyöröghet Istenhez a másikért*” (Jób 16:21). A mi feladatunk, hogy imádkozzunk Istenhez azokért, akik nem ismerik Krisztust.

Ijn 5:14-16 szerint mi történik, ha közbenjárunk Istennél valakiért?

Másokért imádkozva Isten áldásainak csatornáivá válhatunk számukra. Rajtunk keresztül árasztja rájuk az Úr az élet vizének folyamát. Sátán egész serege megremeg a szívből fakadó közbenjárás hangjára. Sokatmondó, amit Ellen White ír az ima erejéről: „Sátán ki nem állhatja, ha hatalmas ellenfeléhez folyamodnak, akinek ereje és fensége félelemre és remegésre készíteti. A buzgó imádság hangjától Sátán egész serege megremeg” (*Testimonies for the Church*. 1. köt. 346. o.). Az ima isteni erő forrásához kapcsol bennünket az elveszett emberekért folyó küzdelem során.

Mt 18:18-19 versei hogyan kapcsolódnak a közbenjárói imához? Mivel bátorít ez a szakasz imára azoknak az üdvösségéért, akik nem ismerik az Urat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Az ima magasztos kiváltságunk” c. fejezet, 69-77. o.

Amikor másokért imádkozunk, Isten azzal tisztel meg bennünket, hogy a komolyságunk és az Ő hatalmára való hagyatkozásunk miatt a menny minden erőforrását mozgásba indítja az emberek életének átformálásához. Miközben imáink a trónja felé szállnak, parancsára angyalok munkába lendülnek. „Szolgáló angyalok várakoznak a trónnál, hogy azonnal engedelmeskedve Jézus Krisztus parancsának választ hozzanak a komoly, élő hittel felajánlott imákra” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 2. köt. 357-358. o.). Biztosak lehetünk abban, hogy Isten egyetlen imádságról sem feledkezik meg, imáink nem hiábavalók. A mennyben sorakoznak, hogy az Úr az általa legjobbnak tartott időben és módon küldjön rájuk választ. „A hittel mondott ima sosem hiábavaló, az viszont csupán képzelgés, hogy Isten mindig pontosan úgy és éppen azt fogja megadni, amit mi várunk” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 231. o.). Milyen bátorítást jelent nekünk ez a gondolat, amikor a házastársunkért, a gyerekeinkért, a rokonainkért, a barátainkért és a munkatársainkért imádkozunk, akik talán nem ismerik még Krisztust? Egyetlen őszinte imádság sem lesz hiábavaló! Talán nem látunk mindig azonnal választ azoknak az életében, akikért imádkozunk, Isten azonban olyan módon hat a szívükre, amit majd csak az örökkévalóságban érthetünk meg.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el Fil 1:19, Kol 4:2-3 és 2Thessz 3:1-2 verseit! Mi bátorította Pált a fogsága idején, mivel tudta, hogy Filippiben imádkoznak érte? Milyen imakéréssel fordult a Kolosséban és Thesszalonikában élő hívőkhöz? Mi köze van ezeknek a kéréseknek a lélekmentéshez?
- 2) Beszéljünk még a nagy küzdelem valóságáról, illetve arról, hogy ez a világunkban zajló események mögött meghúzódó nagy narratíva! Ennek ismeretében mit mondhatunk az imádság fontosságáról? Igen, Jézus győzött a harcban, és tudjuk, hogy végső győzelmet is arat. Ugyanakkor miért fontos továbbra is imádkozni és mindent megtenni, amit csak tudunk, hogy hűségesek maradhassunk hozzá és keressük mások üdvösségét?
- 3) Mi minden akadályozza, hogy még eredményesebb legyen az imaéletünk? Mire hivatkozunk (ha ezt tennénk), hogy miért is nem imádkozunk többet azokért, akikért kellene?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: SZÉLCSEND

Lázadva keresem azt a pontot,
azt a nehezen megfoghatót,
amit még keresni sem szabadna.
Átmegyek a falakon, s már
hallom is a szirének énekét,
de tudatom éberebben landol
bársonyosan csöndes tavadnál.
Megmerítkezem a szélcsend
suttogásában ahogyan
vízbe veti magát hangtalan.
Majd hirtelen kiúszik a túlpartra,
süt néhány halat, végül is...,
csak a társalgásért,
az együttlétért,
a megmentő szavakért,
a csőre töltött szavakért,
melyek kilövik
az ömbert.
Ahogyan a falon átmentem,
úgy vízen is járok,
s megyek Feléd...,
megyek Feléd...
Te csak állsz ott,
leeresztett kezekkel...

Finom a hal,
Uram!

Bizonyságtétel a Lélek erejével

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 15:26-27;

Apostolok cselekedetei 2:41-42; 8:4; 17:33-34; 18:8; Zsidók 4:12

„Miatán könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összejöttek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátran hirdették” (ApCsel 4:31, ÚRK).

Amikor Jézus meghagyta a korai hívőknek: *„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot”* (Mk 16:15), ez bizonyára lehetetlen küldetésnek tűnt. Hogyan is tudnának ilyen hatalmas feladatot elvégezni? Hiszen csak kevesen voltak, korlátozott forrásokkal. Átlagos hívők voltak, többségükben tanulatlanok. Isten azonban rendkívüli, és Ő adott nekik erőt a különleges megbízatáshoz.

Jézus kijelentette: *„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig”* (ApCsel 1:8). A Szentlélek erejével képessé váltak arra, hogy életeket, sőt a világot megváltoztató erővel hirdessék a kereszt üzenetét. A Szentlélek tette eredményessé a bizonyságtételüket. Néhány rövid évtized leforgása alatt az egész világra hatott az evangélium. Az *apostolok cselekedeteiben* az áll, hogy az első hívők *„az egész világot felforgatták”* (ApCsel 17:6, RÚF). Pál apostol hozzáteszi, hogy az evangélium *„hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt”* (Kol 1:23). Az e heti tanulmányban arra összpontosítjuk a figyelmet, hogy milyen szerepe van a Szentléleknek a Krisztusról szóló bizonyságtételünk megerősítésében.

JÉZUS ÉS A SZENTLÉLEK ÍGÉRETE

A tanítványok aggódtak amiatt, hogy a Mester elhagyja őket és visszatér a mennybe, ekkor ígérte meg nekik Jézus a Szentlelket. *„Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok”* (Jn 16:7). Görögül a „Vigasztaló” *paraklétosz*. Arra utal, aki segíteni jön. A Szentlélek egyik feladata, hogy minden hívőt elkísérjen és erőt adjon nekik a bizonyágtéveshez. Nem vagyunk egyedül, ha Jézusról beszélünk. Mellettünk áll a Szentlélek, hogy az őszinte keresőkhöz vezessen. Ő készíti fel a szívüket, mielőtt mi még találkoznánk velük. Ő vezet bennünket, a szavainkat, és Ő győzi meg a keresőket, ad erőt nekik, hogy válaszolni tudjanak a készítésére.

Mit tudhatunk meg Jn 15:26-27 és 16:8 verseiből a Szentlélek szerepéről a bizonyágtévesben?

A Szentlélek tesz bizonyágot Jézusról. A fő célja, hogy a lehető legtöbb embert Jézushoz vezesse, az Ő dicsőítése a küldetése. Ebben a szerepében a hívőket meggyőzi arról, hogy a bizonyágtéves a feladatuk. Megnyitja a szemünket, hogy meglássuk a lehetőséget a környezetünkben lévő emberekben, és a színfalak mögött fogékonyságot teremt bennük az evangélium üzenetének befogadására.

János evangéliuma világosan fogalmaz: „meggyőzi a világot a bűnről” (Jn 16:8, SZIT). Más szóval az ember szívére hat, hogy egyre mélyebben érezze, mennyire eltávolodott Istentől és szüksége van a megtérésre. Az *„igazságról”* is meggyőzi a világot. Nemcsak a bűnt mutatja be, hanem vezet bennünket az igazságban is. Megmutatja nekünk Jézus igazságának csodálatos voltát, szemben a mi bűnösségünkkel. A Szentléleknek nem csupán az a szerepe, hogy rámutasson, mennyire rosszak vagyunk, hanem hogy megvilágítsa: Jézus mennyire jó, kedves, könyörületes és szeretetteljes. Bennünket is az Ő képére akar formálni.

A bizonyágtéves egyszerűen az, hogy a Szentlélekkel együttműködve dicsőítjük Jézust. A Lélek erejével és vezetésével tanúsítjuk Krisztus csodálatos voltát, aki megváltoztatta az életünket.

A lélekmentés munkája közben miért kell mindig tisztában lennünk azzal, hogy mi senkit nem tudunk megtéríteni, mert erre csak a Szentlélek képes?

AZ EGYHÁZ ERŐT KAP

Az *apostolok cselekedetei* bibliai könyvet méltán nevezik úgy is, hogy „A Szentlélek cselekedetei”. Izgalmas utazásra hív a bizonyágtézés, az evangélium hirdetése és a gyülekezetnövekedés területén. Ez a könyv arról szól, hogyan hatnak a világra a Szentlélekkel teljes, Istennek szentelt életű hívők. Maradéktalanul a Szentlélekre hagyatkozva jutottak csodálatos eredményre. Arra példa mindez, amit a Lélek elvégezhet azok által, akik teljesen átadják magukat neki.

Olvassuk el ApCsel 2:41-42, 4:4, 31, 5:14, 42, 6:7 és 16:5 verseit! Mi hatott ránk legjobban ezekből az igékből? Mit akart bemutatni a gyors növekedésről írva Lukács, *Az apostolok cselekedeteinek* az írója?

Lukácsnak az volt a szándéka, hogy bemutassa olvasóinak a Szentlélek szolgálatát a korai egyházban. Figyeljük meg azt is, hogy nem habozott számokkal is érzékeltetni a Szentlélek munkájának nagyságát az 1. században, vagyis a keresztségek számát. ApCsel 2:41 versében kiemelte, hogy egy helyen, egyetlen nap alatt háromezren kereszteltek meg. ApCsel 4:4 versében ötezer ember keresztségét említette. ApCsel 5:14 verse szerint tömegek tértek meg az Úrhoz és kereszteltek meg.

Egyes emberek esetével kapcsolatban is feljegyezi, hogyan hatott a Szentlélek a szívükre, akár Lidiáról, akár a filippibeli börtönőréről, a megszállott szolgálólányról vagy a szerezsen kincstárnokról volt is szó. Ebben az a lényeg, hogy a nagy számok egyes emberekből tevődnek össze, mindannyian Isten gyermekei, akikért Jézus meghalt. Igen, örülünk a nagy számoknak, de végeredményben a bizonyágtézés többnyire egyes emberek előtt történik.

Az újszövetségi egyház gyors növekedése miatt új gyülekezeteket alapítottak. A korai egyház gyors terjedésének egyik oka az volt, hogy a gyülekezet-alapítás révén folyamatosan megújult a gyülekezet. Igen fontos üzenet ez a számunkra ma!

Az újszövetségi egyház elsősorban a misszióra összpontosított. Hogyan biztosíthatjuk, hogy mindig a misszió legyen a gyülekezetünk tevékenységének központjában?

A SZENTLÉLEK ÉS A BIZONYSÁGTEVÉS

Az *apostolok cselekedetei* egészében nagy erővel volt jelen a Szentlélek. Miközben a hívők különféle úton-módon bizonyosságot tettek az Úrról, a Lélek nekik és általuk szolgált. Erőt adott nekik, hogy az ellenséges környezetben elviseljék a bizonyosságtevésel járó megpróbáltatásokat és nehézségeket. Elvezette őket az őszinte keresőkhöz. Egész városok lakóinak a szívét felkészítette, még mielőtt a hívők hozzájuk értek volna. Olyan lehetőségek ajtajait tárta ki előttük, amelyekre álmukban sem gondolhattak volna, és erőt adott szavaiknak, tetteiknek.

Olvassuk el ApCsel 7:55, 8:29, 11:15, 15:28-29 és 16:6-10 verseit! Hogyan segítette mindegyik esetben a Szentlélek a tanítványok bizonyosságtételét? Vagyis mi mindent tett a Lélek a különböző helyzetekben?

Bámulatos a Szentlélek szolgálatának sokszínűsége az 1. században. A fentebb említett esetek csupán például szolgálnak a tevékenységére. A Lélek erősítette Istvánt, amikor bizonyosságot tett a könyörtelen, megvadult tömeg előtt, akik halálra követték. Csodálatos módon vezette Fülöpöt a befolyásos, etiópiai férfihoz, aki az igazságot kereste, és így jutott el az evangélium Afrika belsejébe. Péternek megerősítő jelet adott, amikor a pogányok is megkapták a Szentlélek ajándékát. A Lélek teremtett egységet az egyházban, amikor könnyen megoszlás alakulhatott volna ki köztük a körülmétezés miatt, és szintén Ő segítette az evangélium hirdetését Pál apostol által Európa kontinensen.

A Szentlélek aktivitását látjuk az újszövetségi egyházban, mint ahogyan a mai egyház életében is tevékeny Isten Lelke. Az a vágya, hogy erővel töltsön el, tanítson, vezessen, egységbe vonjon és elküldjön bennünket a világ legfontosabb küldetésének végzésére: hogy Jézushoz és az Ő igazságához vezessük az embereket. Tudnunk kell, hogy Ő ma is aktív és munkálkodik, éppen úgy, mint ahogy az apostolok és a korai egyház idejében tette.

Mit tehetünk naponként, hogy a Szentlélek hatalma előtt nyitottabbá, formálhatóbbá váljunk? Milyen döntéseket kell meghoznunk, hogy munkálkodhasson bennünk és általunk?

A SZENTLÉLEK, AZ IGE ÉS A BIZONYSÁGTEVÉS

Az újszövetségi egyház bizonyosságtevésében Isten Igéje volt a központi üzenet. Pütkösdi prédikációjának nagy részében Péter az Ószövetséget idézte, hogy bizonyítsa: valóban Krisztus a Messiás. Halála előtti szavaiban István áttekintette Izrael ószövetségi történelmét. Péter utalt az Igére, „*amelyet Izrael fiainak küldött*” Isten (ApCsel 10:36), utána beszélt a feltámadás történetéről Kornéliusznak. Pál apostol újból és újból visszautalt a Messiás eljövetelére vonatkozó ószövetségi jóvendölésekre, Fülöp pedig elmagyarázta az érdeklődő etióp kincstárnoknak, hogy mi a jelentősége a messiási próféciónak *Ézsaiás próféta könyve* 53. fejezetében. A tanítványok minden esetben Isten Igéjét hirdették, és a Lélek által ihletett Ige volt tekintélyük alapja.

Mit tanítanak ApCsel 4:4, 31, 8:4, 13:48-49, 17:2 és 18:24-25 versei a Szentlélek, Isten Igéje és az újszövetségi egyház bizonyoságtétele közötti kapcsolatról?

A Szentlélek ihlette Isten Igéjét, és Ő cselekszik általa, hogy megváltoztassa emberek életét. Isten Igéjében életadó erő van, ami a Lélek által Krisztus élő Igéje.

Olvassuk el Zsid 4:12 és 1Pt 1:21 verseit! Miért változtathatja meg a Szentírás emberek életét nagy erővel?

„A teremtő energia, amely létrehozta a világokat, Isten szavában van. Ez az Ige erőt ad; életet teremt. Minden parancsa ígéret, amelyet ha az akarat magáévá tesz és a lélek elfogad, akkor a Végtelen életét viszi magával. Átformálja természetünket és lelkünket Isten képmására újjáteremti” (Ellen G. White: *Előtted az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 124. o.).

A Biblia azért alakíthatja át olyan nagy erővel emberek életét, mert olvasása közben a Szentírást ihlető Szentlélek bennünket is ihlet és megváltoztat. Amikor Isten Igéjéről beszélünk valakinek, a Lélek az általa ihletett Igével az ő életén is változtat. Isten megígérte, hogy megáldja Igéjét, nem a mi szavainkat. Az erő Isten Igéjében, nem az emberi spekulációban van.

A SZENTLÉLEK ÁTFORMÁLÓ EREJE

Ha figyelmesen olvassuk *Az apostolok cselekedeteit*, megmutatkozik benne Isten azáltal, ahogyan a Szentlélek csodákat vitt végbe emberek életében. Ez a könyv annak az esettanulmánya, hogyan diadalmaskodik az evangélium társadalmi előítéletek felett, hogyan képes átformálni egy egész élet során az emberekbe vésődött szokásokat és minden embernek bemutatni Krisztus kegyelmét, igazságát. A Szentlélek ott találkozik az emberekkel, ahol éppen vannak, de nem hagyja őket ott, mert a jelenlétében átformálódnak, az életük átalakul.

Olvassuk el ApCsel 16:11-15, 23-24, 17:33-34 és 18:8 verseit! Ez csak néhány példa a Bibliában található megtérési történetekre. Mit tudhatunk meg a különböző beszámolókból Isten hatalmáról, amivel mindenféle rendű és rangú ember életét képes megváltoztatni?

Mennyi különböző ember! Lídia jómódú zsidó üzletasszony volt, a filippi börtönőr pedig római, középosztálybeli hivatalnok. A Szentlélek képes elérni a társadalom teljes körét, át tudja formálni férfiak és nők, gazdagok és szegények, műveltek és tanulatlanok életét.

Szintén figyelemre méltó a listánkban szereplő utolsó két személy. ApCsel 17:34 említi az areopágita Dioniziosz megtérését. Athénban az areopágiták a bírák törvényező tanácsának a tagjaiként ők ítélkeztek peres ügyekben. A görög társadalom kiemelkedő, nagy tisztelettel övezett tagjai voltak.

A Szentlélek ereje által Pál apostol a szolgálata során elérte a társadalmi ranglétra csúcsán lévőköt is. Kriszpusz a zsidó zsinagóga előljárója volt. Vallási vezetőként teljesen áthatotta a zsidó, ószövetségi gondolkodásmód, a Szentlélek viszont a szívébe hatolt és megváltoztatta az életét. Ezek az esettörténetek bemutatják, hogy amikor bizonyosságot teszünk Krisztusról és Igéjéről beszélünk, a Szentlélek jelentős dolgokat visz végbe különböző emberek életében, bármilyen is a családi háttérük, a kultúrájuk, a nevelésük és a hitrendszerük. Mi nem bocsátkozhatunk feltételezésekbe arról, hogy kit lehet és kit nem lehet elérni. A mi feladatunk, hogy bizonyosságot tegyünk mindenkinek, akivel kapcsolatba kerülünk, a többit az Úr fogja elvégezni.

Krisztus halála egyetemes volt, minden emberért történt. Ezek szerint miért nem szabad senkit sem reménytelen esetnek ítélni az üdvösség kérdésében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A Lélek adománya” c. fejezet, 31-37. o.; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek!” c. fejezetből 572-579. o.

A Szentlélek az Atyával és a Fiúval együttműködik a megváltás folyamatában. Mi pedig minden missziós tevékenységünkkel hozzá kapcsolódunk, emberek megmentése érdekében. Ő hoz meggyőződést a szívekbe, nyitja meg az alkalmak ajtajait. Igéje által megvilágosítja az értelmet és bemutatja az igazságot. Letöri a bennünket szolgátságban tartó előítéletek láncait, felülemel a látásunkat elhomályosító kulturális előítéleteken és megszabadít a rossz szokások béklyóiból.

Jézusról bizonyosságot téve fontos mindig gondolni arra, hogy a Szentlélekkel működünk együtt. Ő már előbb járt ott, ahová mi lépünk, felkészítve a szívet az evangélium üzenetének elfogadására. Velünk van, hat az emberek gondolataira, miközben mi apró, kedves meglepetésekkel fordulunk hozzájuk, elmondjuk a bizonyágtételünket, bibliaórákat tartunk, vagy átadunk egy könyvet, írást az igazságról, vagy részt veszünk az evangélicációban.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mondjunk el a csoportban egy olyan esetet, amikor bizonyágtétel közben erősen éreztük a Szentlélek jelenlétét!
- 2) Előfordult már, hogy féltünk, tartottunk attól, hogy a hitünkről beszéljünk? Hogyan csökkenti a félelmet és ad biztonságérzetet, ha tudjuk, hogy a Szentlélek végzi ezt a szolgálatot?
- 3) Az e heti tanulmányban azzal foglalkoztunk, hogyan „tevékenykedik” a Szentlélek, miközben mi bizonyosságot teszünk. Beszéljünk arról, hogy milyen különféle úton-módon működik együtt velünk ilyenkor! Hogyan készít fel bennünket erre a munkára?
- 4) Említettük a tanulmány során, hogy a bizonyágtétevésben központi a Biblia szerepe. Miért kiemelkedő a helye a hitünkben és a bizonyágtétevésünkben? Mit tehetünk, nehogy azoknak a csapdájába essünk, akik ugyan állítják, hogy hisznek a Bibliában, burkoltan, alig észrevehetően azonban aláássák tekintélyét és erejét?

BODROG MIKLÓS: EMBERI ÉNEK

A lelkek alján bujdosik a fény.
Zengő titok: hús húrokon motoz;
olykor fehéren felbukkan, de végül
az illatoktól bódultan leszédül,
míg éjre éjt és napot napra hoz
a durva-szirtű, mákony-izű mély,
míg elnyeli a mohó meredély.
Örök erő, nem bírsz a gyengeséggel?
Téged dicsérünk balgatag mesékkal,
de valónk érdes, rá sós könny csöpög,
s nem tükröződöl vak tükrök között.
Kéz és láb nélkül, holtan heverünk -
rád szomjazunk: Te mondd meg a nevünk!
Belőled él a csüggeteg halandó.
Hideg hullának - mondd - mit ér a mankó?
Az életet: Magadat add nekünk!
Tapintanánk, ízlelnénk és szagolnánk,
hallanánk, látnánk, dics-takarta Lény!
A bársony ég sejtelmesen hajol ránk,
s a lelkek alján bujdosik a fény.

Korlátlan lehetőségek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 3:16-17; 25:14-30;
1Korinthus 1:4-9; 12:7, 12

„De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja” (1Kor 12:11, RÚF).

Isten arra hív, hogy a tanúi legyünk (ApCsel 1:8; Ézs 43:10). A bizonyosságtevés nem külön lelki adomány, amit csak néhány kiválasztott kap meg, hanem minden keresztyén Istentől jövő elhívása.

A Biblia különböző kifejezésekkel szemlélteti ezt az elhívást: legyünk *„a világ világossága”* (Mt 5:14), Krisztus követei (lásd 2Kor 5:20) és *„királyi papság”* (1Pt 2:9). A minket tanúul, a szolgálatára hívó Isten fel is szerel bennünket a feladatra. Minden hívőnek ad lelki ajándékokat. Nem a jó képességekkel rendelkezőket hívja el, hanem képessé teszi azokat, akiket elhív. Ingyen adja az üdvösséget mindenkinek, mint ahogyan az ajándékait is.

Amennyiben Istennek szenteljük magunkat és az Ő szolgálatára szánjuk az életünket, szolgálati lehetőségeink végtelenek. „Isten korlátlanul fel tudja használni azt az embert, aki énjét megtagadva szabad teret enged szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet él” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*, Budapest, 1998, Advent Kiadó, 103. o.).

E heti tanulmányunkban azzal foglalkozunk, hogy a Szentlélek ajándékai-val korlátlan lehetőségünk nyílik a szolgálatra.

ELTÉRŐ AJÁNDÉKOKKAL, DE EGYÜTT A SZOLGÁLATBAN

Gondolkoztunk már azon, hogy mennyire különböztek egymástól a tanítványok? Eltérő volt a családi háttérük, a személyiségük, a vérmérsékletük, mint ahogyan az ajándékaik is. Ez azonban nem jelentett terhet az egyháznak, inkább erősségnek bizonyult. Máté, a vámszedő precíz volt és pontos, aprólékos. Péter viszont gyakran elhamarkodottan szólt, lelkesen és spontán módon cselekedett, ugyanakkor természetes vezetői képességekkel bírt. János jószívú volt, de szókimondó is. András különös érzékkel figyelt az emberekre, jól ismerte a körülötte lévőket. Tamás természetéből fakadóan kérdéseket vetett fel, sőt gyakran kételkedett. Eltérő személyiségük volt, különböző adottságokkal rendelkeztek, Isten azonban nagyszerűen felhasználta mindannyiuk bizonyágtételét.

Szükség van a különböző ajándékokkal rendelkező emberekre Krisztus testében, az egyházban. Mit fedezhetünk fel ezzel kapcsolatban 1Kor 12:12-13 és 18-22 verseiben?

Isten örömét leli abban, hogy ajándékokat ad a szolgálat végzéséhez különböző háttérű és eltérő adottságú embereknek. Krisztus teste nem homogén, teljesen egyforma emberek csoportja, nem is olyan klub, ahová csak azonos háttérűek és gondolkozásúak tartoznak, hanem más-más ajándékokkal bírók dinamikus mozgalma, akiket Krisztus és a Szentírás iránti szeretet egyesít, és akik elkötelezetten hirdetik a világnak Isten szeretetét, igazságát (Róm 12:4; 1Kor 12:12). Krisztus testének tagjai különféle ajándékokat kapnak, és ezek mindegyike értékes, döntően fontos a test egészének működéséhez. Épp úgy, mint a szemnek, a fülnek és az orrnak is eltérő a feladata, de mind szükséges a test számára, így a lelki ajándékok is egyaránt fontosak (1Kor 12:21-22). Krisztus testének tagjai különböző ajándékokat kapnak, és ezek mindegyike értékes, döntő a test egészének működéséhez. Az emberi testet megfigyelve elmondhatjuk, hogy még a legkisebb tagjai is alapvetően szükségesek. Gondoljunk csak a szempilláinkra! Mi lenne, ha e jelentéktelennek tűnő részek hiányoznának? A látásunkat zavarnák a szemünkbe kerülő kis porszemek, így helyrehozhatatlan károsodások is bekövetkeznének. A gyülekezet látszólag „legjelentéktelenebb” tagja is lényeges része Krisztus testének, és részesült a Szentlélek valamelyik ajándékában. Kapott ajándékainkat teljesen Istennek szentelve mindannyian örökre szóló hatást fejthetünk ki.

MINDEN JÓ ADOMÁNY ISTENTŐL JÖN

1Kor 12:11, 18, Ef 4:7-8 és Jak 1:17 szerint Istentől származik minden ajándék, „*minden jó adomány*” tőle ered. Ezért megnyugodhatunk, bízva abban, hogy megadja nekünk azokat a lelki ajándékokat, amelyek a legjobban illelenek a személyiségünkhöz és amelyekkel a legjobban fel tudja használni a képességeinket az Ő ügyében, nevének dicsőítésére.

Olvassuk el Mk 13:34 és 1Kor 12:11 verseit! Kinek ad Isten lelki ajándékokat?

A Biblia világosan fogalmaz: Isten mindannyiunkra külön munkát bíz az evangélium hirdetésében. Jézus példázatában a gazda a szolgálóra hagyja a háza dolgait, és arra kéri őket, hogy viseljenek gondot mindenről. A háza mindenkinél kiadja a feladatát (Mk 13:34). Minden embernek van dolga, Isten pedig lelki ajándékokat oszt szét, hogy ki-ki elvégezhesse az Istentől kapott feladatát vagy szolgálatát, amire hívatott. Ha átadjuk Krisztusnak az életünket és a keresztség által testének, az egyháznak a tagjai leszünk, a Szentlélektől ajándékokat kapunk, hogy szolgálhassuk a testet és Krisztus tanúi lehessünk a világban.

1903-ban Ellen G. White levelet írt egy férfinak, bátorította, hogy használja az Istentől, szolgálatra kapott ajándékait. „Mindannyian Isten családjának a tagjai vagyunk, kisebb-nagyobb mértékben kaptunk tőle ajándékokat, amelyeknek használatáért felelősnek tart bennünket. Akár kicsi, akár nagy a talentumunk, fel kell használnunk Isten szolgálatában, és el kell ismerünk mindenki más jogát, hogy éljen a rábízott adományokkal. Soha nem szabad lebecsülnünk a legkisebb fizikai, értelmi vagy lelki ajándékot sem” (260. levél, 1903. dec. 2.)!

Mit tudhatunk meg Mt 3:16-17, ApCsel 2:38-42 és 10:36-38 verseiből a keresztségkor nyert lelki ajándékokról?

Jézust a keresztségekor Isten Szentlélekkel kente fel, hogy mindennel el-
lássza, ami a világért végzett szolgálatához kellett, és nekünk is megígéri a Szentlélek ajándékát a keresztségkor. Isten szeretné, hogy tudjuk: Ő teljesíti szavát, lelki ajándékokat ad egyháza és a világ áldására.

A LELKI AJÁNDÉKOK CÉLJA

Olvassuk el 1Kor 12:7 és Ef 4:11-16 szakaszait! Miért ad Isten lelki ajándékokat minden hívőnek? Mi a célja ezeknek az adományoknak?

A leli ajándékok több célt is szolgálnak. Isten az egyház táplálása és erősítése érdekében adja ezeket, hogy elvégezhessük a tőle kapott szolgálatot. Úgy tervezte el mindet, hogy a világban végzendő küldetés miatt egység jöjjön létre általuk. A Biblia írói példákkal is szemléltetik, hogy milyen lelki ajándékokat ad Isten az egyháznak, mint a szolgálat, az igehirdetés, a tanítás, a bátorítás és az adakozás. Említik még a vendégszeretet, az irgalom, a segítség, a vidámság ajándékait is, hogy csak egynéhányat idézzünk. A teljesebb listát megtaláljuk Róma 12. és 1Korinthus 12. fejezetében.

Talán éppen a lelki ajándékok és a természetes adottságok közötti kapcsolaton gondolkodunk. A lelki ajándékok Istentől kapott képességek, amelyeket a Szentlélek azért ad, hogy felszereljen az egyházban és a világban végzendő konkrét szolgálatra. Ezek között lehetnek olyan, Krisztus szolgálatában felhasznált természetes adottságok is, amelyeket a Szentlélek megszentel. Istentől ered minden velünk született talentum, de nem mindent használunk Krisztus szolgálatában.

„A példázat talentumai nemcsak a Lélek különleges ajándékait jelképezik, hanem minden öröklött és szerzett talentumot, minden fizikai és lelki képességet. Mindegyiket Krisztus szolgálatába kell állítanunk. A tanítványosság egész lényünk és minden értékünk odaszentelésével jár. Ezeket az ajándékokat Krisztus megtisztítva és megjobbítva adja vissza, hogy dicsőségére és embertársaink áldására használjuk fel őket” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 225. o.).

Isten még olyan különleges ajándékokat is kirendelt, mint a prófétaság ajándéka vagy az egyházban betöltött tisztségek, mint a pásztorok, vének, tanítók, akik tanítanak Krisztus testében, hogy a szolgálat végzésére tegyék képessé és erősítsék a tagokat (lásd Ef 4:11-12).

Az egyházi vezetők feladata, hogy segítsenek minden tagnak felismerni saját lelki ajándékát, megtanítsák őket ezek használatára, Krisztus testének építése céljából.

Milyen természetes adottságaink vannak, amelyek hasznosak és előnyösek szekuláris közegben, de áldásul lehetnek az egyházban is?

MEGISMERNI A SAJÁT TALNETUMAINKAT

Vessük össze 1Kor 1:4-9 és 2Kor 1:20-22 szakaszait! Mit tudhatunk meg ezekből Isten ígéreteiről a Krisztus második adventjét megelőző időkre nézve, főképpen a lelki ajándékokról?

Isten ígéri, hogy közvetlenül az Úr visszatérése előtt mindezek az ajándékok megmutatkoznak egyházában, és az Ő ígéretei biztosak. A Szentlélek bizonyosságával erősíti meg a szívünket, hogy mindannyian megtudjuk, mit kaptunk. Az ajándékok Istentől származnak, Ő mutatja meg nekünk azokat a Szentlélek által.

Mt 7:7, Lk 11:13 és Jak 1:5 versei értelmében mit kell tennünk, ha szeretnénk megtudni, hogy milyen ajándékokat kaptunk?

Amint Istennek szenteljük az életünket és kérjük, hogy mutassa meg, mit kaptunk tőle, a lelki ajándékok a mieink lesznek. Ha a szívünket megüresítjük az öndicsőítéstől és Jézus szolgálatát tartjuk a legfontosabbnak, Szentlelke megmutatja nekünk a lelki ajándékainkat. „Krisztus csak akkor árasztotta ki Lelkét, amikor a tanítványok hittel és imádkozva teljesen a szolgálatra szentelték magukat. Krisztus követői ekkor különlegesen részesültek a menny kincseiben... Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a mieink, ha már Isten Lelke irányítja életünket” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 225. o.).

A lelki ajándékok (lásd 1Kor 12:4-6) olyan Istentől jövő képességek, amelyek az eredményes szolgálathoz kellene. A szolgálatok azok az általános területek, amelyeken kifejezésre juttathatjuk ajándékainkat, a tevékenységek pedig a konkrét esetek, amelyekben felhasználhatjuk azokat. A lelki ajándékok nem teljesen kifejlett állapotban érkeznek. Amint a Szentlélek bizonyos szolgálati területekre irányítja a figyelmünket, imádkozunk azért, hogy meghatározott szolgálatra vezessen, amelyben használhatjuk az ajándékainkat a misszióban!

Milyen ajándékaink vannak? Ami pedig még fontosabb: hogyan erősíthetjük ezeket az Úr szolgálatában?

AJÁNDÉKAINK FEJLESZTÉSE

Olvassuk el Mt 25:14-30 szakaszában a talentumok példázatát! Melyik gondolatot tartod most a legfontosabbnak ebben a történetben? Az első két szolgát miért dicsérte meg Isten, az utolsót pedig milyen okból marasztalta el? Mit tudhatunk meg az adott részből talentumaink használatáról? Figyeljük meg különösen Mt 25:29 versét!

Az Úr mindenkinek „az ő erejéhez képest” (Mt 25:15) adta a talentumokat, tehát mindenki eltérő mennyiségben kapott: az egyik ötöt, a másik kettőt, a harmadik pedig egyet. Mindegyik szolga maga dönthette el, hogyan használja fel a kapott talentumot. Az a lényeg, hogy amit kaptak, az nem az övék volt, hanem azé, akitől a megbízatás jött.

A gazda nem azt figyelte, hogy kinek kiemelkedőbb és kinek gyengébb a képessége, de nem is a kapott talentumok számát nézte. Azt tartotta fontosnak, hogy ki mit kezd azzal, amit neki adtak.

Pál így fogalmaz 2Kor 8:12 versében: „Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs” (RÚF). Isten szemében tehát nem annyira az számít, hogy kinek mije van, inkább az, hogy ki mit kezd azzal, amije van!

Isten azért dicsérte meg az első két szolgát, mert hűségesen kamatoztatták talentumaikat, amelyek használat közben gyarapodtak. A „gonosz” szolga nem kezdett semmit a talentumával, amit az urától kapott, vagyis nem gyarapította. Örök igazság: „A szolgálat törvénye kapoccsá lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, 224. o.). A hűtlen szolga elherdálta a szolgálatra adódó alkalmát, míg végül teljesen el is vesztette azt.

Amikor Isten neve dicsőségére felhasználjuk a tőle kapott ajándékainkat, azok gyarapszanak, erősödnek és növekszenek. Hogyan tudhatjuk meg, mit kaptunk Istentől? Alázattal kérjük az Urat, hogy mutassa meg azokat a területeket, amelyeken szeretné, ha Őt szolgálánánk! Amikor érezzük a vezetését, kapcsolódjunk is be a munkába! Ajándékaink gyarapodni fognak használat közben, és megelégedettséget érzünk a szolgálásban.

Gondolkozzunk a példázaton, majd alkalmazzuk a saját életünkre! Ezek szerint mit mondhatunk: mit kezdtünk azzal, amit Isten nekünk adott? (Ne feledjük, Istentől kapott ajándék minden, ami a miénk!)

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1993, H. N. Adventista Egyház, „A talentumok” c. fejezet, 223-254. o.

A lelki ajándékok bibliai tanításának helyes értelmezése egységet idéz elő az egyházban. Egyesítő gondolat, ha elismerjük, hogy mindannyian értékek és Krisztus testének fontos tagjai vagyunk. Szükség van minden egyes tagra a Krisztustól kapott küldetés végzésében, minden tag kapott ajándékot a szolgálatra.

„Mindenkinek van a Mesterért végzendő feladata, az Úr minden szolgája kapott meghatározott ajándékokat, talentumokat. »Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint« (Mt 25:15, ÚRK). Mindegyik szolgál felelős valamiért, amit a képességeivel arányban rábíztak. Isten nem részrehajló, amikor ajándékokat ad, a talentumokat szolgálói jól ismert képességeinek megfelelően osztja szét, és elvárja, hogy annak megfelelő hozamot kapjon» (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 282. o.).

Ne feledjük el azt sem, hogy a Lélek ajándékait Isten dicsőségére kapjuk, nem a magunkéra! Azért adja ezeket az Úr, hogy magasztaljuk a nevét és előmozdítsuk ügyét.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még annál a gondolatnál, hogy mindannyian kaptunk ajándékokat Istentől! Gyakorlatilag mi minden következik ebből a saját gyülekezetünkre nézve? Ennek fényében hogyan változhatna az, ahogyan az egyes tagok bekapcsolódnak a szolgálatba?
- 2) Beszéljük meg a csoportban, milyen áldásokat jelentettek számunkra mások ajándékai! Mondjuk el azt is, hogyan ismertük fel a saját ajándékainkat! Milyen lelki ajándékaink vannak? Hogyan használjuk ezeket mások áldására?
- 3) A tanulmány rámutatott, hogy használat közben az ajándékaink kiteljesednek. Tekintsünk vissza az életünkre! Meg tudunk nevezni olyan ajándékot, ami gyarapodott, miközben kamatoztattuk Isten nevének dicsőítésére? Ugyanakkor tegyük fel magunknak ismét a csütörtöki rész végén található kérdést: mennyire élünk hűségesen azzal, amit Istentől kaptunk?

BODROG MIKLÓS:
NE FIZESD VISSZA, MÁ S A DOLGOD!

Amikor mélybe vág az élet,
s tűszúrások és tördőfések
nyomán a fájás felfakad,
mikor sok sanda szem rajtad nevet,
s minden új arc új csellel fenyeget,
de bátran állsz, meg nem adod magad -
vigyázz: szeresd a drága életet,
mert kárhozott kór akkor tör reád,
ha átkozod a torz erőlködőket,
ha durva daccal visszarúgod őket,
akik szívedet mérlegre vetik.
Ha villámlásra dörgéssel felelsz,
az vad vizet vonz, viharzó veszélyt -
a fájdalom csak úgy uralkodik,
ha keseredett lelked szórja szét.
Az embert sosem az fertőzi meg,
ami kívülről fúródik bele,
hanem csak az, mi bentről ront elő:
az önigazság zúz és vág vele.
Testvér! Orvos légy: élj, építs sokat,
ne magad ápd, hanem másokat -
a tett, a szó mind hálaáldozat!

Az Igéről beszélni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 119:105; Prédikátor 3:1;
Jeremiás 23:29; 2Timóteus 3:14-17; 4:2; Zsidók 1:1-3;
Ijános 1:7-9

„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem” (Ézs 55:11).

Amikor bizonysgot teszünk, Jézusról beszélünk. Csakhogy mit tudhatnánk róla a Biblia nélkül? Sőt, mennyit tudhatnánk a nagy küzdelemről, Isten szeretetéről, Urunk születéséről, életéről, szolgálatáról, haláláról, feltámadásáról és visszatéréséről, ha nem lenne a Szentírás?

A természet ugyan bemutatja Isten fenségét és hatalmát, de a megváltási tervet nem. Jézus a Szentlélek személye által az *„igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, már eljött a világba”* (Jn 1:9, ÚRK). Viszont a Biblia nélkül, ami teljesen megmagyarázza az isteni igazságot, az is korlátozott, amit a Szentlélek kijelenthet a szívünknek. Isten írott Igéje a legvilágosabb és legteljesebb kinyilatkoztatás Jézusról, az Élő Igéről.

A vallási vezetők tanulmányozták a Szentírást, mégis sokan nem találták meg legfőbb üzenetét. *„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonysgot”* (Jn 5:39, RÚF). Helyesen értelmezve a Biblia minden tanítása Jézus jellemének a szépségét tükrözi. Amikor Isten Igéjét hirdetjük, nem az az elsődleges célunk, hogy bizonyítsuk a saját igazunkat és a másik tévedését, hanem hogy az általunk elmondott igazság minden oldala Jézust mutassa be.

ISTEN IGÉJÉNEK SZIMBÓLUMAI

Olvassuk el Zsolt 119:105, Jer 23:29, Mt 4:4 és Lk 8:11 verseit! Melyik öt szimbólum vonatkozik ezekben Isten Igéjére? Vajon miért éppen ezeket választották ki a Szentírásra mutatva?

Az idézett szakaszokban előforduló szimbólumok Isten Igéjének elsődleges feladatát érzékeltetik. Amikor bemutatjuk az Írást valakinek, az olyan, mint az életet beragyogó világosság. Jézus, „*a világ világossága*” áttör az Isten létével és jellemével kapcsolatos félreértések sötétségén. A téves nézetek sötétségében lévő elméket a Szentlélek megvilágosítja az Ige által.

Jeremiás szerint a Szentírás olyan, mint a tűz és a pöröly. Megemésztí az életünkben a bűn szennyét és összetöri szívünk keménységét. Amikor segítünk az embereknek, hogy meglássák a Bibliában Jézus dicsőségét, kemény szívük összetörik, Isten szeretetének a tüze pedig felperzseli az önzés, a kapzsiság, a kívánságok és az énközpontúság szemétét.

Isten Igéjét még a maghoz is hasonlítja a Biblia. A mag legfőbb jellemzője, hogy élet fakad belőle. Idő kell hozzá, hogy kisarjadjon a növény, és nem minden mag ered meg egyszerre, a növények nem mind ugyanabban az ütemben fejlődnek. Viszont megfelelő körülmények között a magban lévő élet áttör a talajon, új élet támad. Amikor emberek szívébe és gondolataiba plántáljuk Isten Igéjét, nem mindig látunk azonnali eredményeket, de a mag csendben növekszik, és az Isten által megadott időben, ha engednek a Szentlélek készítetéseinek, beérik az aratás Isten országa számára.

Jézus a tápláló kenyérhez is hasonlítja Igéjét. Igen finom a frissen sült kenyér. Isten Igéje csillapítja a lélek éhségét, és táplálékkul szolgál az ember belső vágyai számára. Amikor az Írás ígéreteiről beszélünk valakinek és segítünk, hogy felfedezze benne Jézust, annak az embernek az életét egészen átformálja Jézus jósága, lenyűgözi szeretete, csodálatra készíti kegyelme és meglelégedéssel tölti be jelenléte.

Gondoljunk csak arra, hogy mennyi mindent tudhatunk meg Jézusról kizárólag a Bibliából! Ezek szerint mennyire kell fontosnak tartanunk a tanításait?

ISTEN IGÉJÉNEK TEREMTŐ EREJE

Vessük össze Zsolt 33:6, 9, Zsid 1:1-3 és 4:12 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a versekből Isten Igéjének hatalmáról?

Isten Igéje az élő Ige. Hatalma van elvégezni azt, amit kijelent. Az emberi szó azt mondhatja el, ami létezik, ha azonban Isten megszólal, létrejön az, ami addig nem volt, mindazt szavának erejével teremti meg. Isten Igéje teremtő Szó. A szájából kijövő, hallható Igének van hatalma bármit létrehozni, amit csak kijelent.

Mózes első könyve 1. fejezetének teremtési történetében a „mondta Isten” kifejezés ismételt előfordul (1Móz 1:3, 6, 11, 14, 20, 24, 26, 29). Isten kijelentett szavaiban olyan erő volt, hogy előtűnt a szárazföld, növények hajtottak ki, virágok nyíltak, gyümölcsfák pompáztak és állatok jelentek meg.

Mózes első könyvének 1. fejezete egy különös héber szót használ Isten teremtői tevékenységére, ez a *bara*. Ebben a formájában azt fejezi ki, hogy Isten létrehoz valamit a semmiből. Ez az ige csak akkor fordul elő, amikor Isten az alany, vagyis egyedül Ő képes *bara* (teremteni), és ezt kijelentett szavának hatalma által viszi végbe.

Isten nemcsak megteremtette a világot szavának ereje által, hanem azzal tartja is fenn. Szavának erejével bír az írott Ige is. A teremtéskor aktív Szentlélek a Szentírás ihletésében is tevékeny volt, de akkor is ott van, amikor a Bibliát olvassuk vagy másoknak bemutatjuk. Életadó, életet megváltoztató, teremtő erő van Isten Igéjében. „A teremtő energia, amely létrehozta a világokat, Isten szavában van. Ez az Ige erőt ad, életet teremt. Minden parancsa ígéret, amelyet ha az akarat magáévá tesz és a lélek elfogad, akkor a Végtelen életét viszi magával. Átformálja természetünket és lelkünket Isten képmására újjáteremti” (Ellen G. White: *Előttd az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó, 124. o.).

Amint mi magunk megragadjuk Isten Igéjének ígéreteit, az életünk megváltozik, és ha másoknak segítünk megérteni ezeket a nagyszerű ígéreteket, a Szentlélek az ő életüket is átformálja.

Képzeld el: Isten szólt és meglett! Hogyan foghatjuk fel, mi mindent jelent ez? Mit tudhatunk meg ebből Isten hatalmas erejéről? Miért kell vigasztalást jelentenie számunkra annak, ha tudjuk, hogy Isten ilyen teremtő erővel bír?

AZ IGE TANULMÁNYOZÁSÁNAK ÁLDÁSAI

Több előnye is van annak, ha tanulmányozzuk Isten Igéjét. Péter apostoltól megtudjuk, hogy a Szentírás ígéretei által „isteni természet részeseivé” (2Pt 1:4) leszünk. Jakab ír a beoltott ígéről, „amely megtarthatja a ti lelkeiteket” (Jak 1:21). Pál hozzáteszi: „kegyelme igéje... gyarapíthat, és örökséget adhat nektek minden megszentelt között” (ApCsel 20:32, ÚRK). Isten célja a Bibliával a megváltás. Megváltozunk, amint Jézust figyeljük a Szentírás egészében. Ha rá tekintünk Igéjében, hozzá hasonulunk (2Kor 3:18). „Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 476. o.).

Még milyen áldásokkal jár Isten Igéjének tanulmányozása Jn 17:14-17 és 2Tim 3:14-17 szerint?

Fiatal munkatársát, Timóteust a Szentírás iránti hűségre buzdította Pál apostol, és azt is leírta, hogy milyen áldásai vannak az ihletett Ige tanulmányozásának. Szavai szerint a Biblia „hasznos a tanításra” (2Tim 3:16). Bemutatja az igazságot és leleplezi a tévedést, felvázolja Istennek az emberségre vonatkozó tervét. Megfeddi a bűneinket, helyreigazítja téves gondolatainkat és nevel az igazságban. A Szentírás bemutatja Krisztus igaz voltát, a saját bűnösségünk hiábavalóságától elvezet az igazság szépségéhez. Bámulatba ejt, amikor a saját önzésünkkel szemben meglátjuk benne Jézus önzetlen szeretetét. Amint a Szentírásban megfigyeljük könyörületének és gondoskodásának a mélységét, az életünk átalakul. Hogyha pedig Igéjét másoknak is bemutatjuk, ők is alapvetően megváltoznak. Jézust figyelve az Igében egyre jobban hasonulunk hozzá. A bizonyágtétel nem az, hogy arról beszélünk, amit mi gondolunk vagy hiszünk, hanem az, ha bemutatjuk az Írásban közölt örök érvényű igazságokat. Isten Igéje fantasztikus áldást jelent az életünkben, aminek nyomán hitelesen beszélhetünk másoknak is arról, hogyan válhat ez áldássá számukra is.

Gondoljunk olyan nehezebb időszakokra, amikor különös erőt merítettünk Isten Igéjéből! Mit tanultunk azokból a tapasztalatokból?

ISTEN IGÉJÉNEK ALKALMAZÁSA

Valaki háromezernél is több ígéretet számolt össze Isten Igéjében, amelyek mindegyike a szerető Isten szívéből fakad, aki „*kéréseink és gondolataink mértékén felül is képes mindent bőségesen megtenni az ő bennünk munkálkodó ereje szerint*” (Ef 3:20, ÚRK). Ezekkel elkötelezi magát mindannyiunk mellett. Hit által igényelve az ígéreteket és ha másoknak is megtanítjuk, hogy ezekre hivatkozzanak, a menny áldásai áradnak az életünkre. Pál apostol is ezt emeli ki: „*Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk*” (Róm 8:32)? Péter apostol is erre az ígéretre világít rá: „*az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való*” (2Pt 1:3). Kereszt-halála és Sátán meg a pokol fejedelmei és erői felett aratott győzelme által Krisztus mindent megadott nekünk ahhoz, ami az istenfélő, lelki élethez kell. Azt is ígéri, hogy kirendeli az alapvető fizikai szükségleteinket is.

Vessük össze Fil 4:13, 19 és 1Jn 1:7-9 verseit! Ezek az ígérek ugyan különbözőek, de milyen tanítás rejlik bennük Isten jelleméről? Hogyan hatottak az életünkre?

Az itt olvasott ígérek mást-mást mondanak, viszont nagyon is hasonló képet festenek Istenről. Bemutatják, hogy Ő szeretettel megbocsát, végtelen a hatalma és törődik az alapvető szükségleteinkkel. Arról biztosítanak, hogy Isten komolyan figyel ránk.

Olvassuk el Mt 13:58, Zsid 3:19 és 4:1-3 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből az igékből a hit szerepéről?

A Biblia Isten csodálatos ígéreteinek sokaságát tartalmazza. Ha hittel megragadjuk ezeket, ha mindet elhisszük, mivel Krisztus megígérte, elnyerjük az áldásokat. Gátolja Isten ígéreteinek teljesedését az életünkben, ha nem hisszük, hogy Ő képes megtenni, amit Igéjében megígért. Imádkozunk azért, hogy ezen a héten Isten elvezessen bennünket valakihez, akinek szüksége van a Szentírás ígéreteinek a reménységére!

ISTEN IGÉJÉNEK HIRDETÉSE

A jó hírt tovább kell adni. Idézzünk fel olyan eseteket, amikor valamilyen jó hír nagy örömet okozott! Talán amikor az eljegyzésünk vagy az esküvőnk volt, vagy megszületett a gyerekünk, jó munkát kaptunk vagy új kocsit, új házat vettünk. Lelkesített az öröm, alig vártuk, hogy elmondhassuk valakinek. Nagyszerű dolog megosztani az örömünket másokkal! A világ legjobb híre pedig Jézus története. Amikor az Igében a Krisztusban való megváltás új gondolatait fedezzük fel, a szívünk túlcsoordul az örömtől, vágyunk rá, hogy beszélhessünk róla. Amikor a vallási előljárók el akarták hallgattatni az apostolokat, Péter kijelentette: *„nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk”* (ApCsel 4:20).

„Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred a szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel és az Ő Lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 58. o.).

Pál így ír: *„Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. Azért ami rajtam áll, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni. Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek”* (Róm 1:14-16).

Pál apostol fáradhatatlanul hirdette a megtérése történetét, a szíve túlcsoordult az örömtől Jézusban. Tudta, a jó hírt tovább kell adni, nem hallgathatta el.

Isten Igéjének hirdetésével kapcsolatban milyen alapelvet fogalmaz meg Préd 3:1, Ézs 50:4 és 2Tim 4:2 verse?

Amikor Krisztusnak, az Ő szolgálatára szenteljük az életünket, a lehetőségek ajtajait tárja ki előttünk, hogy olyan üzenetünk legyen, ami éppen „helyénvaló”, pontosan jökor hallják meg azok, akiknek a szívét Ő nyitotta tette. Bizonyoságtévésünkben mindig szem előtt kell tartanunk három bibliai elvet: *mit mondunk, hogyan mondjuk és mikor mondjuk*.

Gondoljunk azokra az emberekre, akikkel kapcsolatban állunk! Hogyan lehetnénk jobb bizonyságok a számukra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Isten ismerete” c. fejezet, 63-68. o.; *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, *Felfedezések Alapítvány*, „A bibliamunka” c. fejezet, 315-318. o.

Isten mindenütt hat az emberek szívére körülöttünk. Amennyiben van kellő lelki ítélőképességünk, hogy észrevegyük, hol munkálkodik az Úr, rendszeresen megtaláljuk az alkalmakat Igéjének bemutatására. Isten előkészíti az emberi szív talaját, és így lehetőségünk lesz elvetni az evangélium magvait. Mielőtt Jézus találkozott volna velük, a Szentlélek már előkészítette Nikodémus, a samáriai asszony, a vérfolyásos asszony, a jobb lator, a római százados és még sok más ember szívét, hogy befogadják az Igét. Az életkörülményeik és a Szentlélek készítetése készítették fel őket arra, hogy elfogadják Krisztus üzenetét.

Talán a természetünkből fakadóan tartunk attól, hogy megkérdézzük másoktól: imádkozhatunk-e velük, elmondhatunk-e nekik egy bibliai ígéretet vagy átadhatunk-e egy iratot. Ha úgy érezzük, hogy szólnunk kell a hitünkről valakinek, az többnyire a Szentlélek készítetésére történik, aki már a másik ember szívében is munkálkodik az üzenet elfogadásáért.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Ha valaki arról beszélne neked, hogy rettenetes büntudat gyötri és Isten bűnbocsánatára vágyik, milyen tanácsot adnál neki? Milyen bibliaiszöveget idéznél? Milyen tapasztalatod volt már a büntudattal és Isten megbocsátó hatalmával?
- 2) Isten időnként azért hoz össze bennünket emberekkel, mert szeretné, hogy ők is megismerjék az igazságot. Hogyan figyelhetünk érzékenyen Isten vezetésére?
- 3) Beszélgessünk még Isten és az Ige hatalmáról, amit megismerhetünk a teremtési történetből és a teremtett világból! A világmindenség hatalmas voltát el sem tudjuk képzelni, hiszen végtelen. *A Teremtő Isten pedig, aki mindezt megalkotta, még hatalmasabb!* Hogyan találhatunk vigaszt a tudatban, hogy Istenünk ereje ilyen nagy? És Ő nemcsak hatalmas, hanem szeret is bennünket! Miért találunk reménységet ezekben a gondolatokban? Hogyan segít mindez abban, hogy jobb tanúi lehessünk Istennek a világban?

BALÁSSY LÁSZLÓ: SZERETNI KÜLDÖTT

Szeretni küldött, Aki megteremtett,
hogy világoskodj a világ előtt,
s méltón a hivatáshoz, melyre rendelt,
lelked tükörként sugározza Őt!

Szeress, ahogy a szív szeretni képes!
A színlelő szeretet mit sem ér.
Meddő marad, aki haszonra éhes,
kufárként talmi kincseket ígér.

Léted örökzöld fája nem fakulhat,
ha fészken a szeretet ver tanyát;
telt lombjai a tág magasba nyúlnak,
s felisszák az örök Fény sugarát...

Nem fogyatkozik, aki mindig ad:
magát kifosztva egyre gazdagabb!

Szolgálni, mint Jézus

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:23-25; 5:13-14; 25:31-46; Márk 12:34; Efezus 4:15; Filippi 2:15

„Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok” (Mt 9:36, ÚRK).

Jézus őszintén törődött az emberekkel. Önmagánál jobban foglalkoztatták mások gondjai és szükségletei. Az élete fókuszában mások álltak. Szeretettel, könyörülettel végezte a szolgálatát. Megadta, ami a körülötte lévőknek hiányzott fizikailag, szellemileg és érzelmileg, akik így nyitottan fogadták tanításainak lelki igazságait. Megérintette az emberek szívét, és miközben meggyógyította a leprásokat, megnyitotta a vakok szemét, a süketek fülét, megszállottakat tett szabaddá, táplálta az éhezőket és gondoskodott a rá-szorulókról, egészen megváltoztatta az életüket.

Ez azért történt, mert az emberek látták őszinte törődését, ami nyitottá tette őket a tanításai, a lelki igazságok befogadására. „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem!«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o.). Jézus tudta, hogy a világnak éppen annyira szüksége van az evangélium bemutatására, mint a hirdetésére. A mások szolgálata iránt elkötelezett, krisztusi élet tanúsága komoly bizonyság a szavaink mellett, ez tesz hitelessé.

JÉZUS VISZONYULÁSA AZ EMBEREKHEZ

Jézus mindig a jót kereste másokban, a legjobbat hozta ki belőlük. Kora vallási vezetői többek között azzal vádolták, hogy „*Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik*” (Lk 15:2). Zavarta őket, hogy az „istentelenek” társaságában mozgott. Ők a vallásban fontosabbnak tartották az eltávolodást, mint a kapcsolatokat. Meglepte őket, amikor Jézus ezt mondta magáról: „*nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre*” (Mt 9:13).

Az írástudók, a farizeusok és a sadduceusok vallási szempontból fontosnak tartották az elkülönülést. Így gondolkodtak: „Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy elkerüld a bűnnel való beszennyeződést!” Jézuson, aki a megváltásunkért jött le a világ kígyóvermébe, nem hagyott foltot a bűn, pedig nem tért ki a találkozások elől. Ő „*a világ világossága*” (Jn 8:12).

Mt 5:13-14 verseiben Jézus milyen két példával utalt a követőire? Vajon miért éppen ezeket említette? Lásd még Jn 1:9; 12:46; Fil 2:15!

Az ókori világban a só volt az egyik legfontosabb áru. Különösen értékesnek tekintették, a római légiók időnként fizetőeszközként is használták. A gazdagságot szimbolizálta. Ezzel tartósították és ízesítették az ételeket. Amikor Jézus a só hasonlatával utalt a követőire, lényegében azt fejezte ki, hogy nem a leghatalmasabb és legvagyonosabb emberek jelentik a világ igazi gazdagságát, hanem azok az elkötelezett keresztények, akik változást hoznak Isten országáért. Szeretetből fakadó tetteik, önzetlen szolgálataik tartósítják a jót a világban, kellemessé teszik a légkört.

Jézus második példája Mt 5:14 versében a „*világ világossága*”. A világosság nem kerüli el a sötétséget, hanem abban ragyog. Nem különül el a sötétségtől, áthatol rajta, fénnel tölti be. Jézus követőinek a szomszédságban, a falvakban, a városokban át kell hatolni a világ sötétségén, Isten dicsőségét ragyogva.

Miután elolvastuk Jézus szavait Jn 17:15-18 verseiben, mit mondhatunk a világtól való elzárkózás és a világ kerülésének a gondolatáról? Ugyanaz volna mind a kettő? Mit értett azon Jézus, hogy a követői a világban legyenek, de ne abból valókként? Hogyan lehet ennek eleget tenni?

AHOGY JÉZUS AZ EMBEREKKEL BÁNT

Jézusnak az volt a célja, hogy a legjobbat hozza ki az emberekből. Még különös megpróbáltatást jelentő körülmények között is kedvesen válaszolt. Lukács evangéliumában az áll, hogy az emberek elcsodálkoztak „kedves beszédén, amelyek szájából származtak” (Lk 4:22, ÚRK), majd János evangéliuma hozzáteszi: „a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett” (Jn 1:17). Ahogy az emberekhez fordult, lefegyverezte őket, kedves szavai az elfogadás húrjait pendítették meg a szívükben.

Mt 8:5-10 és Mk 12:34 verseiben Jézus hogyan keltett reményt a római századosban és az írástudóban?

Forradalmi volt, amit Jézus a római századosnak mondott. Képzeljük csak el, mit érezhetett ez a hivatásos katona, amikor a Mester kijelentette, hogy Izraelben nem talált az övéhez fogható hitet! És gondoljunk bele abba is, hogy a zsidó írástudóhoz így szólt: „Nem messze vagy az Isten országától.” Jézus a legjobbat tudta kihozni az emberekből. Kevés dolog képes annyira nyitottá tenni az emberek szívét az evangélium előtt, mint egy őszinte dicséret. Keressük a jót a környezetünkben lévőkben, és fejezzük ki, hogy értékeljük őket!

Vessük össze Ézs 42:3, Ef 4:15 és Kol 4:5-6 verseit! Milyen alapelveket találunk ezekben az igékben a bizonyágtézés és az emberi kapcsolatok összefüggésében?

Bátorító, kedves szavakkal jó hatást teszünk az emberek életére. Ézsaiás próféciája szerint Jézus nem törte el „a megrepedt nádat” és nem oltotta ki „a pislogó gyertyabelet”. Más szóval könyörületes volt, vigyázott, nehogy szükségtelen fájdalmat okozzon bárkinek, aki éppen hitre jutott, nehogy kioltsa a hit legkisebb szikráját is a szívében.

Miért éppen olyan fontos, sőt még fontosabb az, hogy *hogyan* mondunk valamit, mint hogy *mit* mondunk? Mit gondolunk a következő mondatról? „Az igazság az igazság, és mindenki maga dönti el, hogy elfogadja vagy elveti!” Mi a baj ezzel a különben igaz kijelentéssel?

JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA, 1. RÉSZ

Urunk evangelizációs módszere túlment a betanult beszédeken és „konzerv” előadásokon, olyan gazdag és dinamikus volt, mint maga az élet. Naponta találkozunk emberekkel, akiknek különféle szükségleteik vannak: fizikai, szellemi, érzelmi és lelki. Krisztus vágyik rá, hogy megadja mindazt általunk, úgy, hogy törődünk a magányos, szomorú, összetört szívű emberekkel vagy osztozunk örömükben, érdeklődve hallgatjuk, amikor a reményeikről és az álmaikról beszélnek. Jézus megadta az embereknek, aminek a hiányát érezték, hogy végül a legmélyebb szükségletüket is kielégíthesse. Az emberek érzik az életük bizonyos területein, hogy azzal egyedül nem tudnak megbirkózni. Talán le kellene szokniuk a dohányzásról, fogyniuk kellene, jó lenne egészségesebb étrendre áttérniük vagy csökkenteni kellene a stresszt. Lehet, hogy ételre, szállásra, egészségügyi ellátásra volna szükségük, netalán házassági, családi tanácsadásra.

A legalapvetőbb szükséglet azonban, ami a legjobban kell az embereknek, az az, hogy személyes kapcsolatban legyenek Istennel és felismerjék: örök jelentősége van az életüknek. Arra van a legnagyobb szükségük a megtört világban, hogy megbékéljenek Istennel.

Olvassuk el Mt 9:1-7 szakaszában a gutaütött férfi történetét, majd Mk 5:25-34 verseiben a vérfolyásos asszony esetét! Mi utal mindkettőben arra, hogy Jézus összekapcsolta a fizikai gyógyítást az Istennel való megbékéltetéssel - amire a legnagyobb szüksége van az embernek?

Krisztus szolgálata a fizikai és érzelmi gyógyításnál jóval többre kiterjed. Arra vágyott, hogy az emberek tapasztalják a teljességet, amit széttört a bűn. Számára a fizikai gyógyulás nem volt teljes a lelki nélkül. Ha Isten szeretete hatására vágyunk mások fizikai és érzelmi jólétére, akkor a lelki javukat is kívánni fogjuk, hogy már most és az egész örökkévalóságon át maradéktalanul élvezzék az életet. Mindenki, akit Jézus meggyógyított, végül meghalt, tehát a legfontosabbak a lelki szükségletek.

Milyen kezdeményezéseket indíthat el a gyülekezetünk, hogy megadjuk, amire az embereknek szüksége van, kifejezzük a törődésünket? Gondoljunk csak a környékünkön lakókra! Mit tesz a gyülekezetünk, hogy változást hozzon emberek életében?

JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA, 2. RÉSZ

Mt 4:23-25 és 9:35 szerint mi volt a három alapvető szempontja Krisztus szolgálatának? Mit tett az emberekért, és ez hogyan hatott az életükre?

Jézus a tanítás, prédikálás és gyógyítás szolgálatait kapcsolta össze. Örökérvényű elveket mutatott be, hogy mindannyian tartalmas életet élhessünk és legyen igazi célunk. Kijelentette: *„én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek”* (Jn 10:10, RÚF). Szolgálatában a kegyelem „szuperbősége” mutatkozott meg. Jézus azért jött, hogy „szuperbőségben” élhessük az életünket – most és mindörökké.

Olvassuk el Mk 1:32-39 verseit! Jézus egész nap betegeket gyógyított és ördögöket űzött. Másnap reggel, miután imádkozott, valószínűleg még többen keresték, hogy meggyógyítsa őket, Ő azonban elment egy másik városba. Vajon miért nem gyógyított tovább ott? Figyeljük meg, mit mond erről a 38-39. versekben!

Sokat megtudhatunk ebből a történetből. Jézus egy nap tömegeket gyógyít meg, majd másnap otthagyja a még gyógyulásra vágyókat. A szavai szerint a földre jövetelének a célja az evangélium prédikálása volt. Jézus nem szenzációt keltő csodagyógyító volt, hanem Ő az Isten Fia, aki a megváltásunkért jött. Nem volt elég neki, hogy csupán a fizikai betegségektől szabadítsa meg az embereket. Azt akarta, hogy az örök élet ajándékát is megkapják. Egyértelműen rámutatott jövedele céljára: *„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”* (Lk 19:10). Minden gyógyítás lehetőség volt arra, hogy bemutassa Isten jellemét, enyhítse a szenvedést és az örök életre vezessen valakit.

Valóban lehetséges szegényen és betegen a Jézus által felkínált „bővülő” életet élni? Vajon Jézus a fizikai gyógyulásnál többet is felkínált? Hogyan vezethetjük el az embereket lelki igazságokra, amikor igyekszünk megadni, amire fizikailag és érzelmileg szükségük van?

AMI JÉZUSNAK FONTOS

Máté evangéliuma 24. fejezetében Jézus a tanítványaihoz szólva Jeruzsálem pusztulásának és a visszajövele előtti napoknak az eseményeit öszszevontan vázolta fel, majd ezek után a 25. fejezetben három, a végidőre vonatkozó példázatot mondott. Ezek bemutatják, hogy valójában milyen jellemtulajdonságokat keres a második adventet váró emberekben. A tíz szűz példázata kiemeli az őszinte, hiteles és Lélekkel teljes élet szerepét. A tíz talentum példázata azt hangsúlyozza, hogy mennyire fontos hűségesen élni az Istentől kapott ajándékokkal, amelyekben mindannyian részesülünk. A kecskék és juhok története rámutat, hogy az őszinte keresztény valóban a szolgálatára áll azoknak, akiket Isten naponta hozzá vezet.

Hogyan mutatja be Jézus az őszinte kereszténység lényegét Mt 25:31-46 verseiben? Soroljuk fel, hogy milyen szolgálati területeket említ meg ez a szakasz?

Ez a rész kifejezi, hogy fontos megadni, amire az embereknek fizikailag szüksége van, és a történetnek erről a vetületéről nem is szabad elfeledkezni. Azonban lehetséges, hogy itt ennél többről van szó? Az emberek a lelkük mélyén éheznek és szomjaznak Jézus után, és ebben is segíteni kell nekik (Jn 4:13-14; 6:35). Mind idegenek vagyunk a földön, a hazánkat keressük, amíg meg nem tudjuk, hogy kik is vagyunk valójában Krisztusban (Ef 2:12-13, 19). Lelki értelemben mezítelenek vagyunk, amíg Ő fel nem öltöztet az igazságába (Jel 3:18; 19:7-8).

Az ószövetségi próféták az ember állapotát gyakran reménytelen betegségként jellemezték (Ézs 1:5; Jer 30:12-15). A bűn kórja végzetes, de a próféta rámutat a gyógymódra is: „Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr” (Jer 30:17). Lelkünk halálos betegségére Jézus a gyógymód. A kecskék és juhok példázata arra tanít, hogy igyekezzünk megadni a környezetünkben lévőknek azt, amire fizikailag szükségük van, de még tovább is mutat. Ez Krisztus története, aki megadja, ami a lelkünk legmélyebb vágya. Hív, hogy kapcsolódjunk hozzá a körülöttünk élők szolgálatában. Az örök kárhozat fenyeget, ha önzően élünk, nem törődve mások fizikai, szellemi, érzelmi és lelki igényeivel. A példázatbeli Úr megdicséri azokat, akik másokat szolgálnak, nem az önös céljaikat, és bevezeti őket az örökkévalóságba. Azokra pedig ítéletet mond, akik önző módon csak a saját terveiket követik, megfélemlítve mások nehézségeiről.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Sokan nem hisznek Istenben, és az emberekbe vetett bizalmukat is elvesztették. De értékelnek minden együttérző és segítőkész cselekedetet. Amikor látunk valakit – aki földi dicsőítést vagy ellenszolgáltatást nem igényelve jön el otthonukba, szolgál a szegényeknek, táplálja az éhezőket, felruhazza a mezíteleneket, vigasztalja a fájó szívűeket és mindenkinek a figyelmét gyengéden felhívja Istenre, aki könyörületének és szánalmának az ember csak követe – szívük megindul. Hála és hit ébred bennük. Látják, hogy Istennek gondja van rájuk, és készek meghallgatni, ha Igéjét megnyitják előttük” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 93. o.).

Jézus önzetlen szolgálatának hatására a szívek kitárulnak, az előítélet falai leomlanak, az emberek befogadóvá válnak az evangélium előtt. Az egyház Krisztus teste, tagjai mindenütt szeretettel szolgálják az embereket. Krisztus elküld a környezetünkbe, hogy változást hozzunk, az Ő nevében. Valóban vigyáznunk kell, nehogy a világ bűne beszennyezzen (ami nagyon is valóságos és veszélyes fenyegetés az egyházra nézve), mégis tanuljuk meg, hogyan érvük el az embereket ott, ahol vannak! Engedjük, hogy Isten felhasználjon, aki el akarja őket vezetni onnan, ahol vannak, oda, ahol lenniük kell!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Krisztus könyörületes szolgálata miért képes olyan erővel ledönteni az előítéletek falait és nyitottá tenni az embereket arra, hogy meghallgassák a lelki igazságokat? Képzeljük el, mennyivel eredményesebb volna a bizonyoságtételünk, ha jobban tükröznénk Jézus önzetlen lelkületét, az emberekkel való törődését!
- 2) Gondoljunk egy esetre, amikor mondtunk valamit, ami igaz és helyes, sőt talán szükséges is volt, mégsem jól fejeztük ki magunkat, nem a megfelelő hangsúllyal vagy hozzáállással! Mit tanultunk abból a helyzetből, ami segít, hogy újból ne essünk hasonló hibába? Például mielőtt megszólalnánk, várjunk, amíg lecsillapodunk stb.!
- 3) Gondolkozzunk még azon, hogy akik csoda folytán meggyógyultak vagy feltámadtak, végül mind meghaltak! Ezek szerint hogyan kell végeznünk a missziót és a szolgálatot a környezetünkben?
- 4) Milyen missziós szolgálatokba kezdhetne a gyülekezet a környezetben, amit most még nem folytattok?
- 5) Hogyan teremthetünk lelki alkalmakat a keresők számára, miközben igyekszünk megadni az embereknek azt, aminek a szükségét érzik?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
MEGKÖTÖZVE

Itt vagyok én!
Itt vagyok régtől fogva;
a négy napos búzömből föltamadott,
a nemlétből visszajött.

Ki oldozza el
kezeimet, lábaimat?
Ki oldja már le
szemem elől a kendőt,
hogy lássam
a sötét mélységek mécsesét,
reménységem körvonalait,

hogy lássam
azt az Embert.

Megnyerő stílussal

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 15:21-28; János 4:27-30, 39-42;
Róma 15:7; Efezus 4:32; 2Thesszalonika 1:1-4; 1Péter 3:15

„Az Úr Krisztust pedig szenteljétek meg a szívetekben. Mindig legyetek készek megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet. De szelidséggel, félelemmel és jó lelkiismerettel tegyétek” (1Pt 3:15-16, ÚRK).

Minél mélyebben tanulmányozzuk Jézus életét, annál inkább csodáljuk, mennyire képes volt elfogadni és megerősíteni az embereket. Kora vallási vezetőinek időnként ugyan elevenébe vágott feddő szavaival, de szívesen fogadta azokat, akik bűnökkel küzdöttek, akiket a bűntudat gyötört és mások reménytelen esetnek tartottak. Kegyelmevel fordult feléjük, irgalmazott még a legalábbvaló bűnösnek is. Bűnbocsánatának mélysége összehasonlíthatatlanul nagyobb a bűneiknél, szeretete nem ismer korlátokat.

Jézus soha nem érezte a büszkeségnek vagy a felsőbbiségtudatnak még a leghalványabb jelét sem. Mindenki az Isten képére teremtett, azonban a bűn miatt elbukott embert látta, akinek a megváltásért jött a földre. Szeretetének hatókörén senki nem esett kívül, senki nem zuhant olyan mélyre, hogy kegyelme ne érhetné el. Tiszteletet tanúsított mindenki iránt, akivel kapcsolatba került, becsben tartotta az emberi méltóságot. Isten országa felé fordította az embereket, mert hitt bennük. Jelenlétében életek változtak meg, mivel őszinte törődést tanúsított. Az emberek felemelkedtek, olyanná váltak, amilyené hite szerint válhattak.

Az e heti tanulmányunkban még mélyebben foglalkozunk azzal, hogyan viszonyult Jézus az emberekhez. Felfedezzük majd, hogyan alkalmazzuk ezeket az elveket a saját életünkben.

NYITOTTSÁG AZ EVANGÉLIUMRA

Olvassuk el Jn 4:27-30 és 39-42 verseit! Hogyan példázza Jézus találkozása a samáriai asszonnyal, hogy minden ember nyitott lehet az evangélium befogadására, még az is, akiről nem gondolnánk?

A tanítványok a legkevésbé sem számítottak arra, hogy Samáriában az evangéliumra nyitott embereket találnak. A tantételek és az istentisztelet kérdéseiben állandó konfliktus volt a samaritánusok és a zsidók között, ősrégi volt ez az ellentét. A samaritánusok be akartak kapcsolódni a jeruzsálemi templom építésébe, de megtagadták tőlük ezt a lehetőséget, a körülöttük élő pogány népekkel való vegyes házasságaik és a nem szigorú hitbeli nézeteik miatt. Ők ezért felépítették a saját templomukat Garizim hegyén. A tanítványok szívesen elkerülték volna Samáriát mint az evangélium hirdetése szempontjából terméketlen talajt.

Jézus azonban látta, amit a tanítványok nem: a nyitottságot. Ezekkel a szavakkal kezdődik János elbeszélése a samaritánus asszony történetéről: „elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. Samárián kellett átmennie” (Jn 4:3-4, ÚRK). Jézusnak „át kellett mennie” Samárián, mert a Szentlélek meggyőzte arról, hogy befogadó szíveket talál azon a helyen, amiről sokan ezt nem hitték volna. Amikor a Szentlélek megkeni a szemünket, lehetőségeket látunk ott, ahol mások csak nehézségekre számítanak; gazdag aratást látunk Isten országa számára ott, amit mások sivár pusztaságnak tartanak.

ApCsel 8:4-5, 14 versei szerint végül milyen eredménnyel járt Jézus samáriai szolgálata?

A tanítványok elkerülték volna Samáriát, anélkül, hogy alkalmat adtak volna a lakóinak meghallani Isten Igéjének igazságát. Jézus azonban látta, amit ők nem. Felismerte, hogy a Szentlélek nyitottságot teremtett az asszony szívében. Drámai megtérési története a város lakóinak tucatjaira hatott. Nem fogjuk mindig azonnali eredményét látni a bizonyágtételünknek, de ha elvetjük a magokat a befogadó szívekbe, egy nap majd beérik az aratás Isten dicsőségére.

Nem tudjuk igazán felmérni, milyen hatása lesz szavainknak és tetteinknek az emberekre, sem jó, sem rossz értelemben. Miért legyünk tehát mindig igen körültekintőek, hogy mit mondunk és teszünk mások előtt?

MÁS HOZZÁÁLLÁSSAL

A hozzáállásunk általában meghatározza, hogy mennyire tudunk hatni az emberekre. A nyers, bírálható és barátságtalan modor inkább elidegeníti az embereket, és még ha sikerül is bizonyosságot tennünk, a szavainkat, bármennyire igazak is, kevésbé fogják jól fogadni.

Ezzel szemben a pozitív hozzáállás és a másik ember iránti bizalom vonzó, barátságot teremt. Jézus gyönyörűen kifejtette ezt az elvet: „*Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek*” (Jn 15:15). A barátok elfogadják egymást a gyengeségeikkel és hibáikkal együtt is, és osztoznak örömben-bánatban.

Mt 15:21-28 és Mk 14:6-9 szakaszaiban két, egészen eltérő körülmények között élő nő történetéről olvashatunk. Jézus látszólag durva az egyikkel, a másikkal pedig kedves. Mi utal mégis ezekben a versekben arra, hogy mindkettőjük felé üdvözítő kegyelemmel fordult, bizalmat épített?

Máté evangéliuma 15. fejezetében Jézus egy kánaáni asszonnyal találkozott, akinek a kérését eleinte szándékosan mintha visszautasította volna, ám a nőnek, miközben tovább könyörgött, a hite csak erősödött. Jézus végül teljesítette a kérését, majd olyan kijelentést tett, amit Júdeában a kor vallási vezetői semmilyen körülmények között nem mondtak volna egy szegény, kánaáni asszonynak: „*Asszony, nagy a te hited*” (Mt 15:28, ÚRK)! Egy vallási tanító szájából elhangozható legnagyobb elismerésben részesítette. El tudjuk képzelni, milyen örömet jelentett ez az asszonynak, mennyire megváltozott az élete? A Jézus lábát drága parfümmel megkenő nő zsidó, de rossz hírű, szégyenletes múltú volt, aki sok bűnt elkövetett, Isten azonban megbocsátott neki, az élete megváltozott és megújult. Mások elítélték, Jézus azonban védelmébe vette és megdicsérte. Kijelentette: „*bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére*” (Mk 14:9, RÚF).

Mit mondhatunk az iménti két történet alapján a pozitív, megnyerő hozzáállás lényegéről? Miben kell változtatnunk az emberekhez való viszonyulásunkban, nemcsak a bizonyágtétel, hanem általában az egész élet szempontjából?

SZERETETTEL KÉPVISELNI AZ IGAZSÁGOT

Maga a barátság nem nyeri meg az embereket Krisztus számára. Talán sok barátunk van, akikkel szeretünk együtt lenni és ők is élvezik a mi társaságunkat, viszont ha soha nem beszélünk nekik arról, mit jelent nekünk Jézus és hogyan változtatta meg az életünket, a barátságunknak nem lesz örökre szóló hatása. Lehet, hogy kellemes társaságnak tartanak, de Isten ennél többre hív. A barátság önmagában nem vezet Krisztushoz az embereket, viszont a barátságtalanságunk tőle is elfordíthat sokakat.

Pál apostol arra emlékeztet, hogy „*igazságban kell élnünk és szeretetben*” (Ef 4:15, SZIT). Úgy szövődnek baráti szálak, ha amennyire csak lehet, egyetértünk az emberekkel, érzékeltetjük, hogy elfogadjuk őket, és ahol csak mód van rá, kifejezzük az elismerésünket. Igen fontos, hogy szokásunkká váljon a jót keresni másokban, nem a rosszat!

Olvassuk el 2Thessz 1:1-4 verseit! Soroljunk fel néhányat Pál elismerő szavaiból, amelyeket a thesszalonikai hívőknek írt!

Vannak, akik mintha örömeiket lelnék abban, hogy keresik másokban a rosszat, talán azért, mert így magukat jobbnak látják.

Pál apostolra éppen ennek az ellenkezője volt a jellemző. A jót kereste a gyülekezetekben, amelyekben szolgált. Természetesen elítélte a vétket, nem értett egyet a bűnnel, de arra összpontosított, hogy építse az általa alapított gyülekezeteket. Ennek egyik módja volt az, hogy azt emelte ki, amit helyesen tettek.

A pozitív kapcsolatok fontosságáról Ellen G. White a következő, figyelemre méltó megjegyzést tette: „Ha megaláznánk magunkat Isten előtt, ha kedvesek, udvariasak, jószívűek és együttérzőek lennénk, százan térnének meg az igazsághoz ott, ahol most csak egy megtérés van” (*Testimonies for the Church*. 9. köt. 189. o.).

Gondolkozzunk még ezen az idézeten! Milyen hatása lenne a gyülekezetünkre, ha minden tag szívéből kedvesség, udvariasság, jóindulat és együttérzés áradna? Milyen lenne így a közösségünk? Most pedig nézzünk saját magunkba, és mérlegeljük, hogyan tudnánk fejlődni ezen a területen!

AZ ELFOGADÁS ALAPJA

Róm 15:7 és Ef 4:32 versét elolvasva hogyan mutatnánk be az elfogadás alapját? Mi a lényege az elfogadás hozzáállásának?

Pál apostol ebben a két igében bemutatja, hogy mi áll az elfogadó lelkület mögött. Mivel Krisztus mindannyiunknak megbocsátott, elfogad minket, vajon mi megtagadhatnánk egymástól a bocsánatot, az elfogadást? Valójában éppen azért fogadhatjuk el egymást a hibáink dacára is, mert Jézus is ezt tette velünk. Gondoljuk csak alaposan végig, hogy ez mit jelent! Nézzünk magunkba, hogy mit tettünk, vagy esetleg még most is ugyanazzal a dologgal küzdünk! Gondoljunk olyasmire, amiről talán csak mi magunk tudunk, sőt elborzadnánk, ha mások is tudomást szereznének róla! Hit által Krisztus viszont elfogad, pedig tudja mindazt, amiről másoknak fogalma sem lehet. Igen, Ő tisztában van mindennel, és még így is elfogad, de nem a saját jóságunk miatt, hanem azért, mert Ő jó!

Hogyan viszonyuljunk tehát másokhoz mi?

Vannak, akik ezt nem tudják könnyen megérteni. Az igazi elfogadás azt jelenti, hogy olyannak fogadjuk el az embereket, amilyenek, a bűnös szokásaikkal együtt, mivel Isten őket is a saját képére teremtette. Krisztus meghalt értünk, „*mikor még bűnösök voltunk*”, megbékéltetett bennünket Istennel, amikor még az ellenségei voltunk, ezért bocsáthatunk meg másoknak, fogadhatjuk el őket. Krisztus irántunk való szeretete az alapja annak, hogy képesek lehetünk megbocsátani egymásnak, elfogadni egymást (Róm 5:6-10). Amikor azonban már létrejött az elfogadó kapcsolat, amikor törődünk egymással, gyakran arra is szükség van, hogy szeretettel elmondjuk a másiknak a Szentírás igazságait. Amennyiben ezt nem tesszük meg, a szereteten ejtünk csorbát. Barátként törődünk annyira egymással, hogy elmondjuk az egész életet megváltoztató, örökérvényű igazságokat.

Jézus nem azt mondta, hogy „Tedd, amihez kedved van! Jó lesz az is, én elfogadlak.” Ő inkább így viszonyult az emberekhez: „Bármit is tettél, kész vagyok megbocsátani neked, és erőt adok a változáshoz!” Az emberek szívét meg lehet nyerni, az életük megváltozhat, ha alázattal, krisztusi lelkülettel, szeretettel tárjuk fel a bibliai igazságot.

Hogyan lehet elfogadni a másik embert anélkül, hogy egyetérténénk a bűneivel? Hogyan lehetséges elfogadónak lenni, miközben nem helyesljük vagy tűrjük meg a bűnt?

SZERETETTEL BEMUTATNI AZ IGAZSÁGOT

Jézus nem mulasztotta el bemutatni az igazságot, még a „szeretet” kedvéért sem, hiszen az nem lett volna szeretet. A szeretet mindig a másik javát keresi, és nem állhat ellentétben az igazsággal. Az alázattal és kedvesen elmondott igazság a szeretet kinyilvánítása. „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6) – mondta Jézus, Ő az üdvösség egyetlen útja (ApCsel 4:12). Kegyelme üdvözít, hogy megismerhessük igazságát és élhessük az életét. Az igazság szeretet nélkül fojtogató törvényeskedéshez vezet, ami kiöli a lelki életet. Az úgynevezett „szeretet” igazság nélkül toleráns szentimentalizmusba visz, aminek nincs tartalma, és így az ember a bizonytalanság tengerén fog hánykolódni. A szeretettel képviselt igazság őszinte keresztény tapasztalathoz vezet, ami világos irányt, célt és bizonyosságot ad.

Olvassuk el 2Tim 4:2, Tit 3:4-5 és 1Pt 3:15 verseit! Mely kifejezések érzékeltetik ezekben az igékben a bibliai igazság és az alázatos, elfogadó lelkület közötti egyensúlyt?

Az Újszövetség írói soha nem hangsúlyozták túl a szeretetet az igazság rovasára. Gyönyörűen összekapcsolták a szeretetet az igazsággal, a kegyelmet a törvénnyel, az irgalmat az őszinteséggel. Péter arra tanította a hittestvéreit, hogy „*készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel*” (1Pt 3:15). Más szóval: tudnotok kell, hogy miben hisztek és miért, valamint képeseknek is kell lennetek ezt elmagyarázni. Ez nem jelenti azt, hogy az ember mindig mindenre tudja a választ vagy mindenkit meg tud győzni a hitéről. Csupán arról van itt szó, hogy „*szelídséggel és félelemmel*”, vagyis alázattal és a szóban forgó kérdés nagyságának tudatában képes elmondani, hogy miben hisz és miért.

Pál azt tanácsolta fiatal pártfogoltjának, Timóteusnak, hogy „*Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, fedj, buzdíts teljes békétűréssel és tanítással*” (2Tim 4:2). Tituszt pedig emlékeztette, hogy Isten jósága és szeretete üdvözíti azokat, akik újjászülettek benne (Tit 3:4-5).

Isten bennünket is arra hív, hogy szeretettel képviseljük az igazságot, teljes szelídséggel és alázattal. Urunk azt akarja, hogy elfogadó lelkülettel hozzá csatlakozva mi is hirdessük az utolsó idők üzenetét a Krisztus nélkül a halálba tartó világnak.

Tegyük fel, valaki megkérdezi tőled, miért vagy keresztény. Mit mondanál neki, és miért?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztusban egyesül a pásztor gyengédsége, a szülő szeretete és a könyörületes Üdvözítő páratlan kegyelme. Áldásaival a legvonzóbb formában ajándékoz meg bennünket. Nem elégszik meg azzal, hogy tudtukra adja áldásait. Oly módon nyújtotta felénk azokat, hogy felkelte bennünk a vágyat irántuk. Így Isten szolgálainak a kibeszélhetetlen ajándék dicsőségét és gazdagságát kell másoknak bemutatniuk. Krisztus csodálatos szeretete megolvasztja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztaságával nem érünk el és nem végzünk el semmit. »Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek... Magas helyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem!... Mondjad Júda városainak: Imhol Istenetek; Imé az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Imé jutalma vele jő, és megfizetése Ő előtte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti« (Ézs 40:1, 9-11)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 733. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Sajnálatos módon vannak, akik jobban érzik magukat, ha rámutathatnak mások hibáira. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy mi magunk nem esünk ebbe a gondolkodási csapdába?
- 2) Képzeljük el azt a jelenetet, hogy az egyik barátunk közvetlenül egy temetés után hozzánk fordul: „Annyira örülök, hogy a nagynéném a mennyből néz le rám! Olyan jó érzés ez nekem!” Az e heti tanulmányunkban taglalt elvek alapján mit mondanánk erre? Vagyis, valóban fontos a holtak állapotának bibliai tanítása, de miért nem ez a legjobb alkalom, hogy leckét adjunk neki erről a témáról?
- 3) Beszéljessünk az alábbi kijelentésről a bizonyágtétel kapcsán! „Amikor az ember a rosszat keresi másokban, éppen azzal önmagában erősíti a rosszat. Mások hibáival foglalkozva mi magunk is ugyanarra a képre változunk. Viszont ha Jézusra nézünk, az Ő szeretetéről és tökéletes jelleméről beszélünk, az Ő hasonlatosságára változunk. Az általa elének állított, magasztos ideált szemlélve mi magunk is felemelkedünk a tiszta és szent légkörbe, Isten jelenlétébe. Amíg ott időzünk, olyan fény sugárzik rólunk, ami mindenkit megvilágosít, aki kapcsolatba kerül velünk” (Ellen G. White: *Gospel Workers*. 479. o.).

BÓDÁS JÁNOS: ISTEN

Belefér Ő egy röpké pillanatba,
és betölti a végtelen időt.
Őt hordozza a testek csöppnyi sejtje,
de kezétől mozdul az ég s a föld.

Ő az, ki tejillatú gyermekálmot,
s mindenséget ostromló vágyat ad,
s míg roppant változásokat igazgat,
számon tart porszemet, hajszálakat.

A bekapcsolódás izgalma

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:1-2, 26; 2Mózes 18:21-25;
Apostolok cselekedetei 4:31; 12:12; 16:11-15, 40;
1Korinthus 12:12-25

„Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába” (Mt 9:37-38, RÚF).

„A társaság erősít” – mondta valaki. Bizonyos értelemben ez igaz is. Észrevettük már, hogy könnyebb kedvet kapni az edzéshez, ha egy csoporttal megyünk, mintha mindennap egyedül kellene mozognunk? Sokan azért lépnek be klubokba, járnak edzőtermekbe, mert úgy gondolják, hogy társakkal együtt többet fognak edzeni és élvezetesebb is lesz az egész. Isten közösségi, társas lényeknek teremtett bennünket, és ami igaz a testmozgásra, az még sok egyébre vonatkozik az életben: jobban mennek a dolgok közösségi támogatással. Lelki téren ez különösen igaz van.

A Bibliában mindenütt azt látjuk, hogy Isten a kis csoportok módszerét javasolja hitünk erősítésére, az igeismeretünk növelésére, imaéletünk mélyítésére és a biznyságtetésre való felkészítésként. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek szintén kics csoportos szolgálatban vesznek részt. Mózes egy kis csoport vezetője volt, Jézus a tanítványok körét hozta létre, Pál apostol pedig beutazta a Római Birodalmat munkatársai egy kis csoportjával.

A heti tanulmány során ezeknek a csoportoknak a bibliai alapjával foglalkozunk, és a bekapcsolódás izgalmas módját fedezzük fel.

KIS CSOPORTOK: ISTEN GONDOLT ERRE ELŐSZÖR

Olvassuk el 1Móz 1:1-2, 26, Ef 3:8 és Zsid 1:1-2 verseit! Hogyan mutatkozik meg ezekben a versekben is a Szentháromság egysége?

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek együtt végezték a teremtés munkáját. Mind-egyiküknek más feladata volt, de megoszthatatlan egységben működtek együtt. Az Atya volt a tervezés mestere, a nagy mérnök. A terveit Jézus által hajtotta végre, aki a teremtés aktív eszköze volt, a Szentlélek hatalmával együtt. Számunkra egészen felfoghatatlan ez a lélegzetelállító, természetfeletti cselekedet. A teremtett világ, az egész kozmosz valóságát viszont világosan láthatjuk. Mindezt maga Isten hozta létre (lásd Róm 1:18-20).

A kis csoportok gondolata Istentől ered. Vigyáznunk kell ugyan, hogy Isten titokzatos dolgaival kapcsolatban mikor élünk hasonlatokkal, ennyit mégis elmondhatunk: az üdvösségtörténelem folyamán az Atya, a Fiú és a Szentlélek alkotta az első „kis csoportot”. Együtt teremtették meg az emberiséget, majd a bűneset óta a megváltást is együtt végzik.

Vessük össze Jn 10:17-18, Róm 8:11 és 1Kor 15:15 verseit! Hogyan mutatkozik meg Krisztus feltámadásában az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek az egysége a megváltási terv során?

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy „kis csoportban” fognak össze, az emberiség megváltásának kifejezett céljával. „A végtelen Isten tanácsában az örökévalóságtól fogva megvolt a megváltási terv helye” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 186. o.). Isten számára az a legfontosabb, hogy a lehető legtöbb embert megmentse (1Tim 2:4; 2Pt 3:9). Számos célja van a kis csoportoknak, amelyekkel a héten fogunk majd foglalkozni, de az a legfőbb, hogy az elveszett emberek megnyerésére összpontosítsanak. Vagyis kis csoportokban dolgozva nemcsak magunkon segítünk, hanem másokon is, tehát ezek legfőbb célja a lélekmentés legyen!

Beszélgessünk Istenünk egységének titokzatos voltáról! Nehéz felfogni, nem igaz? Viszont el tudjuk hinni, bizhatunk benne, még ha nem is értjük teljes egészében. Miért olyan fontos, hogy a keresztények kövessék ezt az elvet a hit kérdésében?

KIS CSOPORTOK A SZENTÍRÁSBAN

A Bibliában számos példát találunk arra, hogy kis csoportok együtt imádkoztak, összejöttek, bátorították egymást, együtt munkálkodtak Krisztusért. Így Isten népének tagjai megoszthatták a feladatokat és teljes mértékben kamatoztathatták ajándékaikat.

Olvassuk el 2Móz 18:21-25 szakaszát! Milyen gondviselészerű tanácsot adott Mózesnek az apósa, Jetró, amivel megkönnyítette az életét? Miért volt ez a terv annyira fontos?

Izrael táborában minden ember egy tíz fős csoport tagja lett, és a csoportokat egy-egy mélyen hívő ember vezette. Ezekben a csoportokban oldották meg a problémákat, de még ennél is nagyobb jelentőségük volt. Közösségekké formálódtak, amelyekben meg is előzhették a problémák kialakulását és erősíthették a lelki életet, Istennek az Izrael népére vonatkozó terveit megbeszélhették. Szoros, gondoskodó csoportok lévén segítségére voltak minden tagnak, hogy feldolgozzák a felvetődő kérdéseket. Vitathatatlan, hogy a múltban – épp úgy, mint ma is – adódtak olyan helyzetek, amelyekkel egyesek küzdöttek, mások viszont képesek voltak segíteni nekik azokban. A kis csoportokban lehetőség van a szeretetteljes, gondoskodó kapcsolatok kialakítására, a lelki fejlődésre és a problémamegoldásra. A kis csoportok szakértői arról az érdekességről számolnak be, hogy az együttműködés szempontjából a legideálisabb a hattól tizenkét főig terjedő létszám. Mózes és Jézus is éppen ezt javasolta, amikor megalapították a csoportjaikat.

Olvassuk el Mt 10:1, Mk 3:13-15 és Lk 6:12-13 verseit! Milyen kettős célja volt Jézusnak a tanítványok elhívásával, amikor kiválasztotta őket, hogy a kis csoportos szolgálatába bekapcsolódjanak?

Jézus azért hívta el a tanítványait, hogy lelkileg és gyakorlatilag is felkészítse őket a világban végzendő küldetésükre. A vele való közösségben növekedtek a kegyelemben. Kis csoportos alkalmaik során megtanulták, hogyan szolgáljanak eredményesebben. Amint napról napra figyelték, miként végezte Jézus a szolgálatát az ínségben lévő emberek között, megtanulták, hogyan használják ők is az ajándékaikat. A kis csoportokkal Jézusnak a lelki táplálás és a misszió egyaránt célja volt.

Gondoljunk egy olyan időszakra, amikor egy kis csoport tagjai voltunk, egymással törődve, egy célért munkálkodva! Mit tanultunk abból, ami segített megérteni a kis csoportok értékét a hit vonatkozásában?

SZOLGÁLATRA SZERVEZETLEN

Olvassuk el 1Kor 12:12-25 verseit! Miért olyan nagyszerű hasonlat az emberi test képe a harmonikus kis csoportok együttműködésére vonatkozóan?

Pál nemcsak kijelenti, hogy milyen fontosak a lelki ajándékok az egyház életében, hanem példát is ad a szerveződésre. A lelki ajándékokról Krisztus teste és annak működése összefüggésében beszél. Az anatómia és az orvostudomány segítségével megtudhatjuk, hogy a test szervei különböző, egymással összefüggő rendszerekben működnek. Az emésztőrendszer, a szív- és érrendszer, a légzőszervek és a csontozat csupán néhány példa a test szerveinek bonyolult összefüggésére. A lelki ajándékok olyanok, mint a test különböző részei. Rendszerekbe, csoportokba szervezeten működnek a legjobban, sőt a legtöbb esetben egyedül nem is képesek funkcionálni. A test nem szervek különálló csomóiból áll, amelyek egymástól függetlenül végzik a feladatukat, hanem minden szerv a többihez szorosan kötődő rendszer része, amelyek együttműködnek a közös célért. Ebben tanítás rejlik arról is, hogy milyen környezetben használhatjuk a legjobban lelki ajándékainkat. Könnyen elcsüggedünk, ha egyedül tevékenykedünk, amikor azonban egy kis csoport-hoz tartozunk, amelyet hasonló érdeklődésű és közös célért küzdő emberek alkotnak, azt találjuk, hogy sokkal jobban tudjuk összpontosítani az erőfeszítéseinket, és így a hatásuk nagyban fel is erősödik. A kis csoportok biztosítják a legjobb környezetet a lelki ajándékaink gyakorlásához, így az egyes gyülekezetek missziójának motorjává válhatnak. Ellen G. White a következő szavakkal emelte ki a kis csoportok értékét: „Az, aki nem tévedhet, bemutatta, hogy kis csoportokat kell alakítani, amelyek a keresztyén erőfeszítés alapját képezik. Amennyiben nagy a gyülekezet létszáma, a tagok hozzanak létre kis csoportokat, hogy ne csak a gyülekezeti tagokért, hanem azokért is munkálkodjanak, akik még nem hisznek. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, szervezzék magukat munkaközösséggé. Közösségük maradjon töretlen, tartsanak össze szeretettel és egységben, bátorítsák egymást az előrehaladásra, mindannyian merítsenek bátorságot és erőt a többiek segítsége által” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 7. köt. 21-22. o.).

A kis csoportos szolgálatot Isten rendelte el, hogy minden gyülekezeti tagot képessé tegyen a lelki fejlődésre, a meghitt közösségi élet tapasztalására, és így fel tudják használni Istentől kapott ajándékaikat a szolgálatban.

KIS CSOPORTOK AZ ÚJSZÖVETSÉGBEN

Az újszövetségi gyülekezetek növekedése robbanásszerű volt. Néhány év alatt a hívők kis csoportjának a létszáma több tízezerre gyarapodott. Az új tagok beáramlásában és a gyors fejlődés jelenségében több tényező is szerepet játszott. Szolgálatával Jézus elvetette az evangélium magvait, tömegeket készített fel arra, hogy hallgassanak a tanítványok prédikálására. Mennybemenetele után, pünkösdkor a Szentlélek hatalmas módon kiáradt az imádkozó, hitben megerősödött tanítványokra. Az újszövetségi gyülekezet gyors fejlődéséhez azonban még a kis csoportos szervezeti struktúra is hozzájárult. Jelentős hatása volt ezeknek a köröknek.

Olvassuk el ApCsel 18:1-5 és 20:1-4 szakaszait! Lukács vajon miért sorolta fel Pál több közeli munkatársának a nevét?

Érdekes megfigyelni, hogy Lukács megemlíti néhányakat, akikkel Pál együtt dolgozott. Számára mindannyian fontosak voltak, név szerint ismerte őket. Missziós szolgálatukban kölcsönösen támogatták egymást. Ugyan nem sok emberről írt az evangélista, de bizonyítja ez az utalás, hogy milyen fontos a szoros együttműködés, még ha kevesen is vagyunk.

Ki-ki más ajándékot kapott. Különböző háttérből és kultúrából származtak. Nem mindig egyformán tekintettek a dolgokra, mégis mind értékes volt, amivel hozzájárultak Krisztus ügyéhez. Az egyház fejlődését elősegítették az eltérő ajándékaikkal, hátterükkel és tapasztalatukkal. A saját körülményeik és Jézussal szerzett személyes tapasztalataik gazdagságával egyaránt erősítették a Krisztustól kapott küldetést.

Vessük össze ApCsel 12:11-12 és 16:11-15, 40 verseit! Közvetlenül a megtérése után Lídia mit mondott Pálnak? Hová ment Péter és Pál, miután kiengedték őket a börtönből?

Az újszövetségi kor hívői általában magánházakban jöttek össze. A keresztény otthonok befolyási központokká váltak, a kis csoportos szolgálat motorjai voltak.

Gondtál már arra, hogy kis csoportos szolgálatot indíts a lakásodban, vagy valamelyik barátod otthonában kapcsolódj be egy ilyen körbe? Ha máris tagja vagy egy kis csoportos szolgálatnak, gondolkodj azon, milyen jó tapasztalatról számolhatsz be a szombatiskolában!

A KIS CSOPORTOK DINAMIKÁJA

A kis csoportok eszközével Isten növeli az egyházat. E körök biztos menedéket nyújtanak az embereknek, hogy megbeszélhessék a problémáikat és közös gondjaikat. Az egymással való törődés légkörében lehetőség nyílik a lelki fejlődésre. Eleinte általában kényelmesebben érzik magukat egy házi kis csoportos alkalmon azok is, akik nem keresztények, mintha egy hagyományos gyülekezeti istentiszteleten vennének részt.

Olvassuk el ApCsel 4:31, 12:12 és 20:17-19, 27-32 verseit! Soroljuk fel az újszövetségi csoportok különböző elemeit! Milyen tevékenységeket végeztek?

Az első keresztények házaknál gyűltek össze, hogy imádkozzanak egymásért, közös dolgaikért, szeretetben együtt legyenek, tanulmányozzák Isten Igéjét, felkészüljenek a szolgálatra, védekezzenek a hamis tanítóktól és együtt vegyenek részt missziós feladatokban. A kis csoportok hatékonyak. Az Úr kezében erős fegyver, ha az ilyen közösségek tagjai együtt használják ajándékaikat a szolgálatra, a Szentlélek hatalmára összpontosítanak a misszióban.

Mit mond Jézus Mt 9:37-38 verseiben az aratásról? Mi jelent megoldást a problémára?

A tanítványok az evangélium terjedésének csak halvány lehetőségét sejtették, miközben Jézus egyszerű alkalmakat látott. El is mondta nekik a jó hírt: „Az aratni való sok”, majd rámutatott a problémára: „a munkás kevés” (Mt 9:37). Azt a megoldást javasolta, hogy „Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (38. vers). A kis csoportok jelentik a választ Krisztus imájára, amelyek által hatványozottan nő a Krisztus aratásában dolgozó munkások száma. Az eredményes kis csoportokban a misszió és a szolgálat áll a fókuszban. A kis csoportos szolgálat gyorsan elhal, ha nem kifelé, hanem befelé összpontosítanak. Amikor csak önmagukkal foglalkoznak, alig különböznek a vitaköröktől, nem lesz céljuk és elveszítik létezésük alapvető okát. Az ilyen csoportok célja, hogy Jézushoz vezessék az embereket, erősítsék a belé vetett hitüket és felkészítsék őket a róla való bizonyágtételre.

Lehetséges, hogy Isten éppen egy házi kis csoport indítására hív? Miért ne imádkoznál most azért, hogy mutassa meg neked, mit tegyél!? Talán a leggyümölcsözőbb lelki életszakaszod kezdetén állsz!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Évekkel ezelőtt Európa egyik nagyvárosa közelében egy kis gyülekezet tagjai elhatározták, hogy tesznek valamit az Úrért. A gyülekezet stagnált, már évek óta nem volt náluk keresztség. Ez a trend nem sok jóval kecsegtetett. A lelkes és a gyülekezeti bizottság tagjai sokat imádkoztak és azt fontolgatták, hogy mit tehetnének. Az Újszövetséget tanulmányozva eldöntötték, hogy kis csoportos szolgálatot indítanak. A gyülekezet tagjai közül kilencen lelkesen összefogtak. Megfogadták, hogy együtt imádkoznak és azt fogják kutatni, hogyan működtethetik jó eredménnyel a kis csoportokat. Az otthonaik csakhamar evangelizációs központok lettek. A hívők megtanulták, hogyan tudják többféleképpen is hasznosítani lelki ajándékaikat. Ima- és vendéglátó szolgálatokba kezdtek, összebarátkoztak a környékbeliekkel. A családtagjaiknak, barátaiknak, korábbi gyülekezeti tagoknak kedveskedtek valamivel. A kis csoportok vezetői elkezdték tanulmányozni a Bibliát kilenc családnál, negyven vendég részvételével. Nem győztek csodálkozni azon, amit a Szentlélek ezek után tett. A negyven vendég közül később tizenheten megkeresztelkedtek. Ennek a korábban kicsi, stagnáló gyülekezetnek az esete azt bizonyítja, hogy óriási a hatása a kis csoportoknak. Isten ezek révén számos gyülekezeti tagot be tud vonni az egyház missziójába.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Nevezzük meg a csütörtöki részben felvázolt kis csoportok további lényeges elemeit! Még milyen szolgálatokba kapcsolódhatnánk be? Hogyan hasznosíthatók a különböző ajándékok ezekben mindenél jobban?
- 2) Miért lényeges, hogy a kis csoportok kifelé, a misszióra összpontosítsanak? Vagyis bármennyire is fontos a tagok erősítése, táplálása, miért kell mégis elsődlegesnek tartani az evangélium hirdetését? Miért igen lényeges az is, hogy ezek a csoportok állandó összekötésben legyenek a gyülekezettel?
- 3) Részt vettünk már nem megfelelően működő csoportok munkájában, amelyek idővel meg is szűntek, vagy hallottunk ilyenekről? Beszéljünk ennek az okairól!
- 4) Térjünk vissza az európai gyülekezet esetéhez! Vajon miért bizonyult ez a mód hatékonynak? Mit tettek, ami igen egyszerű, ugyanakkor eredményes lépés volt? Miért lehet jobb módja a szomszédságban, a környéken végzett misszióknak, ha a „biztonságosabb” otthoni közegben és nem egy gyülekezeti épületben kezdjük?

SOMLYÓ ANDOR: KÉT NAP KÖZÖTT

Csendben nézek a mutatóra,
amint éjfelet üt az óra
- két nap között múltó pillanat -,
s bennem e pillanatba zárva
tétováz egy gondolat - árva -:
Késő van! Vagy talán túl korán?
Bágyadt csend szítál az éjszakán,
míg a szót szövöm és morzsolom.
Idómet őrli a perc-malom.
De nincs késő! Újra kezdek!
Hisz új hajnal vár, új kegyelem,
új remények, új elindulás,
tetre serkentő, új biztatás.
Javíthatok elrontottakon,
s elmulasztott sok-sok alkalom
kínálja új ölet, örömet,
valósuló tervek gyönyörét
eredményekben átélhetem,
s még gombolyíthatom életem
fonalát... Mert nincs okom félni,
ha célom ez: másokért élni!

Bemutatni Jézus történetét

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 5:1-20; 1Korinthus 1:30; Galata 2:20; Efezus 2:1-10; Zsidók 10:19-22; 1János 4:7-11

„Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében” (1Jn 5:13).

Amint az egyik korábbi tanulmányban is megállapítottuk, az evangélium ereje melletti legerősebb érv egy megváltozott élet. A teológiai nézeteinkkel és a tantételeinkkel mások talán nem értenek egyet, megkérdőjelezhetik azt, ahogyan a Szentírást értelmezzük, azonban aligha vitatják a személyes bizonyoságtételünket arról, hogy mit jelent nekünk Jézus, mit vitt végbe az életünkben.

A bizonyoságtézés az, hogy elmondjuk, amit Jézusról tudunk, amit számunkra jelent. Ha ez kizárólag abból áll, hogy bizonygatni próbáljuk a hitünk helyességét és a másoké tévességét, kemény ellenállásba ütközünk. Viszont ha a Jézusról szóló bizonyoságtételünk a kegyelem által átformált szívünkéből fakad, lesznek, akiket elér Jézus szeretete, csodálatba ejt igazsága, és megérinti őket az, ahogy a mi életünkre hatott a hitünk, az igazság. Egészen más a hatása annak, ha az igazságot és a megújult életet együtt láthatják.

Amennyiben Krisztus a központja minden hitpontunknak, minden bibliai tanítás az Ő jellemét tükrözi, akkor akinek bemutatjuk, az készségesebben elfogadja az Igét.

A BIZONYSÁGTÉTELÜNK ALAPJA JÉZUS

Keresztényként mindannyiunknak megvan a személyes történetünk, amiről beszélhetünk: hogyan változtatta meg Jézus az életünket, mit tett értünk.

Ef 2:1-10 szerint milyenek voltunk, mielőtt megismertük Krisztust? Mit nyertünk el, mióta elfogadtuk Őt?

Mielőtt megismertük Krisztust (Ef 2:1-3)

Amióta ismerjük Krisztust (Ef 2:4-10)

Bámulatos változás! Mielőtt megismertük, „holtak” voltunk a vétkeink és bűneink miatt, „*e világ életmódja szerint*” éltünk, „*igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez*”, „*testünk kívánságaival*” éltünk és „*a harag fiai voltunk*” (Ef 2:2-3, RÚF). Egyszerűen szólva, mielőtt megismertük Krisztust, elveszetten, céltalanul róttuk az élet útjait.

Talán volt, amit boldogságnak éreztünk, de a lelkünk mélyén féltünk, nem találtuk az életünk célját. Amikor azonban Krisztushoz tértünk és tapasztaltuk szeretetét, minden egészen más lett. Most már valóban „élünk” Krisztusban. „*De az irgalomban gazdag Isten*” az irántunk tanúsított „*nagy szeretete által*” üdvösséget ajándékozott nekünk. „*Krisztussal együtt megelevenített... és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát irántunk való jóságból a Krisztus Jézusban*” (Ef 2:4-7, ÚRK). Az életünk Krisztusban új értelmet és célt nyert. János kijelenti: „*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága*” (Jn 1:4, RÚF).

Ef 2:10 verse szerint a keresztény hitben mennyire központi a jó cselekedetek szerepe? Hogyan érthetjük meg ezt annak összefüggésében, hogy „*az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül*” (Róm 3:28)?

Hogyan változtatta meg az életünket Krisztus, ami talán segíthet másoknak is igazán megismerni Őt?

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL ÁTFORMÁLÓ EREJE

Zebedeus fiait, Jakabot és Jánost úgy ismerték, hogy „*a mennydörgés fiai*” (Mk 3:17), és éppen Jézus nevezte őket így. János lobbanékonyására egy példa az az eset, amikor Jézus a tanítványaival Samárián haladt át. Szálláshelyet kerestek éjszakára, de sehol nem fogadták be őket, mivel a samaritánusokban is erős előítélet élt a zsidókkal szemben. Még a legszerényebb helyre sem engedték be őket.

Jakab és János úgy gondolta, hogy majd ők megoldják a helyzetet. „*Mikort látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illés is cselekedett*” (Lk 9:54)? Jézus megróttá a testvérpárt, majd csendben távoztak a faluból. Ő a szeretet útját járja, nem a harcos erőszakét.

Jézus szeretetének közelségében János féktelen dühe jóságos szeretetté változott, a lelkülete szelíd, könyörületes lett. *János első levelében* csaknem negyvenszer fordul elő a *szeretet* szó, egyéb alakjaiban pedig mintegy ötvenszer.

Olvassuk el 1Jn 1:1-4, 3:1, 4:7-11 és 5:1-5 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból Jánosról? Milyen változás történt az életében a Jézussal való találkozás nyomán?

Ellen G. White a világegyetem örök elvét érzékelteti a következő szavakkal: „Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13. o.).

Amikor Krisztusnak adjuk az életünket, az Ő szeretete sugárzik rajtunk keresztül az emberekre. A legerősebb bizonyosság a keresztyénség mellett a megváltozott élet. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem követünk el hibákat. Néha sajnos nem szeretet és irgalom árad belőlünk, pedig annak kellene. Ideális esetben viszont a környezetünk áldására lehetünk Krisztus szeretetével.

Mennyire tudjuk Krisztus szeretetét tükrözni a környezetünkben? Gondolkozzunk el azon, hogy mi minden következik a válaszunkból!

JÉZUS TÖRTÉNETÉRŐL BESZÉLNI

Kik voltak a legelső misszionáriusok, akiket Jézus elküldött? Nem a tanítványok és nem is a régi követői közül kerültek ki. Azelőtt örültek, megszállottak voltak, akik néhány órával korábban még rettegésben tartották a vidéket, félelmet keltettek a szomszédos falvak lakóiban. Őket küldte el Jézus először misszionáriusként.

Az egyik ilyen megszállott férfi természetfeletti démoni erővel letörte a láncot, amivel megkötözték, iszonyatos hangon sikítózott és éles kövekkel vagdosta a saját testét. A hangjából kihallatszó gyötrődés a lelke mélyebb kínjairól árulkodott (Mt 8:28-29; Mk 5:1-5).

Amikor azonban találkoztak Jézussal, megváltozott az életük, attól kezdve egészen mások lettek. Jézus kiűzte belőlük a kízó démonokat, akik utána megszálltak egy disznócsordát, majd a hegyről a tengerbe úzták azokat (Mt 8:32-34; Mk 5:13-14).

Olvassuk el Mt 8:28-34 verseit! Mi történt a megszállott férfiakkal? Mit tapasztaltak az emberek, akik a városból kitódultak megnézni a történeteket?

A megszállottak ekkorra új emberré lettek, Krisztus hatalma megváltoztatta őket. A városból érkezők ott találták őket, amint Jézus lábánál ültek, nagy figyelemmel hallgatták a Mester szavait. Meg kell jegyezni, hogy *Máté evangéliuma* szerint két ördögös szabadult meg, míg *Márk evangéliuma* a kettő közül csak az egyik történetére összpontosít. A lényeg viszont az, hogy Jézus fizikailag, szellemileg, érzelmileg és lelkileg is helyreállította őket.

Olvassuk el Mk 5:18-20 szakaszát! Nyilván Jézussal akart maradni a korábban megszállott férfi, aki hívővé lett, de Ő hova küldte inkább?

„Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Jézus ajkáról egyetlen beszéd sem jutott a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, maguk láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 282. o.). Az ő bizonyágtételük készítette fel a Tízváros lakóit a Galileai-tenger partján arra, hogy elfogadják Jézus tanításait. Ilyen ereje van a személyes bizonyágtételnek!

MEGGYŐZŐDÉSSEL BESZÉLNI

Olvassuk el 1Kor 15:1-2, Zsid 10:19-22 és 1Jn 5:11-13 szakaszát! Hogyan biztosít a Szentírás az örök életről, ami miatt teljes meggyőződéssel beszélhetünk a Krisztusban felkínált megváltásról?

Ha nekünk magunknak nincs üdvbizonyosságunk Jézusban, akkor nem is adhatjuk tovább másoknak! Vannak olyan lelkiismeretes keresztények, akik állandó bizonytalanságban élnek, azon tételődnek, hogy valaha elég jók lesznek-e az üdvösséghez. Egy bölcs, idős prédikátor így fogalmazott: „Magamra nézve nem látom lehetségesnek az üdvösséget, de ha Jézusra nézek, lehetetlennek tartom, hogy elvessek!” Az Úr szavai bizonyosságot hirdetnek a korszakokon át: *„Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincsen más”* (Ézs 45:22, RÚF)!

Urunk azt akarja, hogy mindannyian örüljünk az ingyen felkínált üdvösségnek. Vágyik rá, hogy tapasztaljuk, mit jelent az, ha kegyelmével megigazít és megszabadít a bűn kárhozatától. Pál apostol is erről írt: *„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (Róm 5:1). Majd később biztosított: *„Nincsen azért immár semmi kárhozatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Róm 8:1). János apostol megerősíti, hogy *„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (1Jn 5:12).

Ha hittal elfogadtuk Jézust és Szentlelke által a szívünkben él, már ma a miénk az örök élet ajándéka. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ha már tapasztaltuk Isten kegyelmét és a Krisztusban való megváltást, akkor azt soha nem veszíthetnénk el (Zsid 3:6; 2Pt 2:18-22; Jel 3:5). Mindig szabadon eldönthetjük, hogy elfordulunk-e tőle, viszont ha már éreztük Jézus szeretetét és felmértük áldozatának hatalmas voltát, nem lenne szabad eltávolodni attól, aki ennyire szeret! Naponta keresni fogjuk az alkalmat, hogy beszélhessünk irántunk tanúsított kegyelméről.

Van üdvbizonyosságod Jézusban? Ha igen, milyen alapon és miért? Miben találtad meg? Ám ha ez hiányzik belőled, annak mi az oka? Hogyan juthatsz üdvbizonyosságra?

AMIRŐL ÉRDEMES BESZÉLNI

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem” (Gal 2:20).

Valóban jár bizonyos áldozattal, ha elfogadjuk Krisztust. Arra kér, hogy egyes dolgokról mondjunk le. Világossá tette, milyen elköteleződést vár a követőitől: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem” (Lk 9:23, ÚRK)*! A kereszthalál fájdalmas. Amikor az életünket Krisztusnak adjuk és elfogadjuk a kérését, bűnös „óemberünket” megfeszítjük (lásd Róm 6:6), ami fájdalommal jár. Nehéz lehet lemondani dédelgetett vágyainkról és az egész életünket végigkísérő szokásokról, de a jutalom összehasonlíthatatlanul nagyobb a fájdalomnál!

Az életre szóló hatást kiváltó, erős bizonyágtétel arra összpontosít, amit Krisztus tett értünk, nem pedig arra, hogy mi miről mondunk le érte. Nem a mi úgy nevezett „áldozatunk”, hanem az Övé a lényeg, hiszen Krisztus soha nem kér, hogy mondjunk le arról, ami valóban jó nekünk!

Ugyanakkor a kereszténység történelme tele van olyan emberek történeteivel, akiknek roppant nagy áldozatokot kellett hozni Krisztusért. Nem mintha ezzel nyerték volna el az üdvösséget vagy a mégoly önzetlen és áldozatos tetteikkel érdemeket szereztek volna Isten előtt. Inkább a legtöbb esetben Isten hívására hallgatva azért voltak készek mindent az áldozat oltárára helyezni, mert felmérték, hogy Krisztus mit tett értük.

Olvassuk el Jn 1:12, 10:10, 14:27 és 1Kor 1:30 verseit! A bizonyágtételünk alapja mindig az, amit Krisztus tett értünk. Soroljunk fel néhányat az idézett szakaszokban megemlített kegyelmi ajándékok közül!

Az iménti igék fényében gondolj arra, amit Krisztus tett érted! Talán egész életedben komoly keresztényként éltél, vagy lehet, hogy drámai megtérési élményed volt. Mindenesetre gondolkozz el azon, hogy mennyi jót kaptál Jézustól, milyen célt, békességet és boldogságot hozott az életedbe! Emlékezz olyan időkre, amikor erőt adott, hogy túljuss nehéz életszakaszokon!

Milyen áldozatokot kellett meghoznod Krisztusért? Milyen tanulságokat szűrtél le ezekből a tapasztalatokból, amelyek segíthetnek másoknak is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: MK 5:25-34

„A Krisztus köré zsúfolódó kíváncsi sokaság nem érezte, hogy életadó erőt kapna. Amikor viszont a szenvedő asszony nyújtotta ki kezét, hogy megérintse Őt, és hitt a gyógyulásban, ő érezte a gyógyító erőt. Így van ez a lelki dolgokkal is. Mellékesen beszélgetni a vallásról, lelki szomjúság és élő hit nélkül mit sem ér. A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal... Nem elégséges hinni valamit Krisztusról, Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amely áldásunkra lesz, személyes Megváltóként fogadja el Őt és érdemeit a miénkbe teszi...

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonyítást tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl Hozzá. Az Ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 286-287. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Melyek az ellenállhatatlan erejű bizonyágtétel elemei? Olvassuk el ApCsel 26:1-23 szakaszában, Pál hogyan tett bizonyítást Agrippa előtt! Mire alapozta szavait?
- 2) Vajon miért van olyan ereje a személyes bizonyágtételnek arról, hogy mit tett Krisztus az ember életében? Hogyan felelnénk a következőre: *Nos, ez veled történt, de mi van, ha nekem nincs ilyen tapasztalatom? Miért követném én Jézust csupán a te tapasztalatodat hallva?*
- 3) Mi mindent érdemes kerülni, amikor olyan valakinek teszünk bizonyítást, aki nem hisz Istenben?
- 4) Gondolkozzunk az üdvbizonyosság kérdésén! Miért különösen fontos része ez a keresztény életnek? Hogyan bízhatunk az üdvösségünkben úgy, hogy közben nem válunk elbizakodottá?

DIETRICH BONHOEFFER: JÓ HATALMAKTÓL

Jó hatalmaktól hűen átölelve
vigasztalón s őrizve szüntelen,
így szeretnék ma érettetek élni
s menni veletek úton-útfelen.

Szívet kínzóak már a régi dolgok...
Még gonosz napok nehéz terhe nyom.
Ó, felzaklatott lelkeinkre áraszd
üdvösségedet, Jézus Krisztusom!

S ha nyújtánád is a keserű kelyhet
szenvetésekkel színültig tele,
hálásan vesszük áldott kezeidből,
reszketés nélkül, utunk Istene.

S ha mégis egyszer örömré érlelsz még
e világon, hol szikrát szór a nap,
a múltakról majd emlékezgetünk
Beléd simulva - fényei alatt.

Csak gyertyáidnak lángja égjen csendben
- meleg fényüktől szökjön a sötét -,
s mint a pillangókat, vond be fénykörébe
e világbörtön minden gyermekét!

És ha egyszer... elmélyül majd a csend
szerte e földön s zeng dicséreted,
engedd, hallhassuk s minden gyermekeddel
együtt áldhassuk fényesült neved!

Jó hatalmaktól rejtve és ölelve
vigaszra várunk s tudjuk, jönni fog.
Isten velünk van, barna est, ha érik,
s akkor is, ha ránk nyit új napod!

Fordította: Jakus Imre

Amit érdemes elmondani

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Prédikátor 12:15-16; 2Péter 1:12, 16-21;
Jelenések 14:6-12, 14-20; 19:11-18

„És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, és hangosan ezt mondta: Féljétek Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:6-7, ÚRK).

Krisztus engesztelő halála egyetemes érvényű, azaz minden ember üdvösségéért történt, bárhol, bármikor is éltek. Tehát az evangélium egyaránt szól minden nyelvcsoporthoz, kultúrához tartozó, mindenféle emberhez, átível az etnikai válaszfalak fölött. Azt a nagyszerű hírt közli, hogy Jézus az életével, halálával és feltámadásával győzött a pokol fejedelmei és erői felett. Az evangélium Jézusról szól, aki meghalt értünk, most pedig értünk él. Egyszer eljött azért, hogy megmentsen bennünket a bűn büntetésétől és hatalmától, és majd visszajön, hogy megszabadítson a bűn jelenlététől. Olyan halállal halt meg, amit mi érdemelnénk, hogy mi az Őt megillető életet élhessük. Krisztusban megigazulunk, megszentelődünk, egy nap pedig meg is dicsőülünk benne.

Jézus két adventjéről olvashatunk a Bibliában. Egyszer eljött megváltani bennünket, majd pedig visszatér, hogy hazavigye azokat, akiket vére felbecsülhetetlen árán szabadított meg. A Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* a fő célja felkészíteni a világot Jézus visszatérésére, ennek a nemzedéknek szóló, sürgető üzenetként. E heti tanulmányunkban azt nézzük meg, mennyire időszerű a 21. századi társadalom számára *A jelenések könyve*. Újból felfedezzük, mire szólítja Jézus a végidei egyházát: hogy hirdessék az utolsó időre vonatkozó üzenetet.

A JELENVALÓ IGAZSÁG PÉTER ÍRÁSÁBAN

Az üdvösség történelme során mindvégig Isten rendre üzeneteket küldött a prófétai kijelentésekben, hogy felkészítse a népet arra, ami majd bekövetkezik. Őt semmi nem éri váratlanul (Ézs 46:9-10). Prófétákat küld, akik az ítélet kezdete előtt kijelentik üzenetét, hogy felkészítse népét a jövőre (Ám 3:7). Az özönvíz előtti időben Isten Noé által üzent meg a világnak, hogy közeleg az áradás. Egyiptomban a hét bő esztendő alatt József által készítette fel az embereket az éhínségre. A zsidó próféták figyelmeztették a népet, hogy a babiloni seregek hamarosan elpusztítják Jeruzsálemet. Keresztelő János megtérésre hívó szavai Jézus első adventjére készítették fel az embereket.

2Pt 1:12 versében **hogyan nevezi Péter a kora nemzedékének szóló isteni üzenetet? Olvassuk el 2Pt 1:16-21 szakaszát! Mi volt az a „jelenvaló igazság”, amit Péter és a többi tanítvány hirdetett?**

Az 1. században az volt az örök jelentőségű üzenet, hogy Krisztus eljött. Keresztáldozata az Atya szeretetét mutatta be. „...*a bűn zsoldja halál*” (Róm 6:23), de Krisztus által Isten mindenkinek lehetővé tette az örök életet. A mi döntésünk, hogy hit által elfogadjuk-e (Róm 3:23; 6:23; Ef 2:8). A Jézusban nyerhető üdvösség üzenete soha nem lesz idejétmúlt, minden generáció számára jelenvaló igazság marad.

A jelenések könyve a végidő összefüggésében mutatja be Jézust és örökre szóló megváltását, hogy felkészítsen egy népet közeli visszatérésére. Leleplezi az emberi tradíció hamisságát és az önmagára koncentráló vallásoskodást. Elejétől a végéig Jézust állítja elénk, valamint az emberiségért végzett munkáját.

Jézus jelenti ki igazán az Atya jellemét. Ő „*a föld királyainak fejedelme... aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által, És tett minket királyokká és papokká az ő Istenének és Atyjának*” (lásd Jel 1:1-6). *A jelenések könyve* Jézusról és végidei üzenetéről szól, hogy felkészítse népet közeli visszatérésére.

Mi jut eszedbe, amikor *A jelenések könyvére* gondolsz? Többször foglalkozol a fenevadakkal és a prófétai szimbólumokkal, mint Jézussal? Szerinted miért közölte Jézus *A jelenések könyve* próféciáit? Hogyan mutatják be a szeretetből fakadó terveit az emberiségért?

A JELENÉSEK KÖNYVE ÉS A VÉGIDŐ

Az evangéliumok középpontjában Krisztus első adventje áll. Elbeszéli születésének, életének, szolgálatának, halálának, valamint feltámadásának történetét. Szólnak a visszajöveteléről is, de nem arra kerül a fő hangsúly. *A jelenések könyvének* fókuszában azonban a korszakokon átívelő nagy küzdelem csúcspontja van. Fő próféciái mind Urunk dicsőséges visszatéréssel végződnek.

Olvassuk el Jel 1:7, 11:15, 14:14-20 és 19:11-18 verseit! Milyen hasonló következtetésre juthatunk mindegyik szakaszban?

A jelenések könyvében az első fejezettől az utolsóig mindegyik próféciának Jézus visszatérése a csúcspontja. A „megöletett Bárány” (Jel 5:12) úgy tér vissza, mint „királyoknak Királya, és uraknak Ura” (Jel 19:16). Legyőz minden ellenséget, akik népét elnyomják és üldözik (Jel 17:14). Megszabadítja övéit a bűn lidércnyomásától és dicsőséggel hazaviszi őket. Lezárul a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem. Isten újjáteremt a földet, a megváltottak örökké Urukkal élnek majd (lásd Jel 21:1-4). Jel 22:7 versében (lásd még Jel 22:12, 17, 20) Jézus kijelenti: „Íme eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.” Tehát Jézusnak az az utolsó kérése, amit az egész emberiségnek mond, hogy válaszoljanak szeretetére, fogadják el kegyelmét és kövessék igazságát, így készüljenek fel közeli visszatérésére. *A jelenések könyve* Jézus hívó szavával zárul: „A Lélek és a menyasszony így szól: Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj” (Jel 22:17, RÚF)!

Urunk mindenkit hív, aki keresi az örök életet. Majd pedig arra szólít bennünket, akik már elfogadtuk az üdvösség üzenetét és alig várjuk visszatérését, hogy hozzá csatlakozva mi is szólítsuk az embereket Jézus szeretetének elfogadására. Feladattal küld el bennünket, hogy hirdessük az üzenetét, készítsük fel a világot közelgő visszatérésére. Nincs annál nagyobb áldás, mint hogy részt vehetünk Jézus missziójában a világ megmentéséért. Abban találhatjuk a legnagyobb örömet, ha együttműködünk Krisztussal a megváltási terv végidőt érintő szakaszában.

Krisztus hamarosan eljön? János kétezer éve írta le ezt. Viszont a holtak állapotának bibliai értése szerint miért mondhatjuk, hogy Krisztus második adventje mindannyiunk számára a halálunk után következő pillanat lesz? Hogyan világít ez is rá, hogy Krisztus valóban hamar visszajön?

A JELENÉSEK KÖNYVÉNEK VÉGIDEI ÜZENETE

A jelenések könyvének központja a 14. fejezet, ami meghatározó Isten népe számára, akik az emberiség történelmének utolsó napjaiban élnek. Ebben a részben bontakozik ki a végidei üzenet, ami döntően fontos Isten népe és az egész emberiség számára.

Olvassuk el Jel 14:14-20 szakaszát! Milyen szimbólummal mutatja be a könyv Urunk visszatérését?

Az aratás szimbóluma az egész Bibliában Krisztus visszatérését érzékelteti (lásd Mt 13:37-43; Mk 4:29). Jelenések 14. fejezetében a megérett gabona learatása jelképezi az igazak megváltását, míg a túlérrett szőlő szürete a gonoszok pusztulását jelzi. Jel 14:6-12 szakaszában találjuk a sürgető, végidei üzenetet, ami arra szólít, hogy készítsük fel az embereket a föld végső aratására.

Mi a lényege Jel 14:6-7 verseinek? Hogyan segítenek megérteni azt, hogy kik is vagyunk hetednapos adventistaként?

Jelenések 14. fejezetében az első angyal üzenete a 21. század nemzedékének szól, akik az életük célját keresik. Azt mutatja be, hogy Isten kegyelmének evangéliuma mindenki számára bűnbocsánatot kínál, megtisztít a bűntudattól és erőt ad a győzelemhez. Az ad értéket az életünknek, hogy Krisztus teremtett és váltott meg bennünket. Rámutat, hogy Isten utolsó ítélete egy nap majd véget vet minden igazságtalanságnak. Ez lenyűgöző, jó hír, mivel megtudjuk belőle, hogy az igazságtalanság nem tart örökké!

„Bizonyos értelemben Isten az adventistákat őrállókként és világosság hordozóiként helyezte a világba. Rájuk bízta az elveszendő világnak szóló utolsó figyelmeztetést, Isten Igéjéből csodálatos világosság fénylik rájuk. A legünnepélyesebb, legfontosabb munkát kapták, az első, a második és a harmadik angyali üzenet hirdetését. Ehhez hasonló fontosságú üzenet nincsen. Nem szabad megengedniük, hogy figyelmüket bármi más elterelje” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, 80. o.). Hogyan szívlelhetjük meg e szavakat közösségileg, de ami még fontosabb, hogy egyénileg mennyire vesszük komolyan?

MÉG JOBBAN MEGÉRTENI ISTEN ÜZENETÉT

A *Jelenések könyve* végidei üzenetében Jézus üdvözítő kegyelmének teljessége hangzik az egész emberiségnek (Jel 14:6). Komoly felszólítás ez arra, hogy „féljük” Istent, vagyis minden tettünkkel tiszteljük Őt, vegyük figyelembe parancsolatait, engedelmeskedjünk a törvényének, gondolva az ítéletére (Jel 14:7). *„Féljétek az Istent”* – ez a gondolkodásmódunkra vonatkozik, arra késztet, hogy éljünk Istennek tetsző életet, Ő legyen az első minden gondolatunkban. Engedelmes hozzáállással élhetünk istenfélő módon (Péld 3:7; ApCsel 9:31; 1Pt 2:17). A szakasz arra is figyelmeztet, hogy „adjunk dicsőséget” Istennek, ami érinti a tetteinket az életünk minden területén.

Mit jelent Istent félni és dicsőséget adni neki? Hogyan világítanak erre rá Préd 12:15-16 és 1Kor 6:19-20 versei?

Az erkölcsi felelőtlenség korában, amikor emberek milliói érzik úgy, hogy önmagukon kívül senkinek nem tartoznak számadással, az ítélet órájának üzenete viszont a tetteinkért való felelősségünkre emlékeztet. Kapcsolat van Isten tisztelete, a neki való engedelmesség és az ítélet között. Az engedelmesség a Jézussal való üdvözítő kapcsolat gyümölcse. Csak az Ő igazsága elég ahhoz, hogy védelmet kapjunk az ítéletben, az Ő igazságában biztonságban vagyunk. Jézus igazsága által minden tettünkkel az Ő nevét dicsőítjük.

Olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11, Jel 4:11 és 14:7 verseit! Mi képezi az alapját az igaz istentiszteletnek? Hogyan tükröződik ez a szombatünnepelésben?

Sátán azért támadja a szombatot, mert tudja, hogy az istentisztelet lényegével kapcsolatos. A szombat magasztalja Krisztust mint Teremtőt, és arra figyelmeztet mindenütt minden embert, hogy *„imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet”* (Jel 14:7). Sokat mond ez az evolúció korában! Arra szólít, hogy térjünk vissza Jézus imádatához, aki megteremtett bennünket és aki igazi értéket ad az életünknek.

Gondoljunk bele, mennyire fontos emlékeztető a szombat arra, hogy Isten a Teremtő, aki ezért egyedül méltó az imádatunkra. Végére is melyik tanítás olyan fontos, mint ez, hogy Isten „megparancsolja”? Azt parancsolja az Úr, hogy minden héten neki szenteljük az életünk egy hetedét. Ezzel is emlékeztet rá, hogy Ő a Teremtő.

ISTEN UTOLSÓ FELHÍVÁSA

Olvassuk el Jel 14:8, 17:3-6 és 18:1-4 verseit! Mit tudhatunk meg a lelki Babilonról ezekből a szakaszokból?

A *Jelenések könyvében* a „Babilon” kifejezés a hamis vallási rendszerre utal, aminek az alapját emberi cselekedetek, ember-alkotta hagyományok és hamis tanítások képezik. Az embert, az ember saját igazságát emelik Jézus személye és büntelen élete fölé. Isten parancsolatainál fontosabbnak tartják emberek, vallási tanítók rendelkezéseit. Babilon a bálványimádás és a napimádát központja volt, valamint a lélek halhatatlanságának hamis tanításáé is. A hamis vallási rendszer burkoltan beépített sok ősi, babiloni vallási gyakorlatot az istentiszteletébe. A haldokló bolygónknak szóló, végidei isteni üzenet Jézust és az Ő igazságát hirdeti, a menny hívását visszhangozza: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon... Fussatok ki belőle én népem” (Jel 18:2, 4). Isten hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, hogy Krisztus teljes üzenetét felemelje. Akkor magasztaljuk Jézust, ha minden tanítását magasra emeljük. Azt kell hirdetnünk, aki „az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). Ezért fontos Jézus igazságával szembeállítva leleplezni Babilon tévedéseit.

Jel 14:7, 9-11 verseiben kétféle irányul az imádat. Melyik ez a két irány?

Jelenések 14. fejezete egyrészt ír a Teremtő imádatáról, másrészt pedig a fenevad imádatáról. A kétféle imádatban központi a szerepe az Isten által megadott istentiszteleti napnak, az igazi szombatnak, aminek a helyére a fenevad a hamis szombatot állította. A szombat a Teremtő Krisztusban, a Megváltóban, a visszatérő Királyban való nyugalmat, bizonyosságot és biztonságot jelképezi. A hamis szombat ennek emberi hamisítványa, és az emberi okoskodás és rendelkezések talaján áll.

Mit fejez ki Jel 14:12 verse, különös tekintettel arra, ami előtte áll? Hogyan mutatkozik meg itt együtt a törvény és a kegyelem? Hogyan mutat rá ez is, hogy a törvény és a kegyelem az evangélium két, egymástól elválaszthatatlan része?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten ma arra hívja egyházát, mint a múltban Izraelt, hogy a világ világossága legyen. Az igazság erős pallosával – az első, a második és a harmadik angyal üzenetével – elválasztotta őket más egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségbe vezesse őket magával. A törvénye letéteményeseivé tette őket és rájuk bízta az erre az időre vonatkozó próféciák nagy igazságait. Az ősi Izraelre bízott szent kijelentésekhez hasonlóan ezek is olyan szent értékek, amelyeket közölniük kell a világban. Jelenések 14. fejezetének három angyala azokat az embereket jelképezi, akik elfogadják Isten üzeneteinek világosságát és az Ő eszközeiként szólaltatják meg a figyelmeztetést az egész földön. Krisztus a követőiről mondta: »Ti vagytok a világ világossága« (Mt 5:14). A Golgota kereszttje mindenkinek üzeni, aki elfogadja Jézust: »Ilyen nagy az értéke egyetlen léleknek.« »Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek« (Mk 16:15, RÚF). Semmi nem akadályozhatja a munkát! Ez korunk igen fontos feladata, egészen az örökkévalóságig elhat. Jézusnak az ember megváltásáért hozott áldozatában megnyilvánuló szeretete minden követőjét megindítja. Krisztus nagy örömmel elfogad minden emberi eszközt, aki átadja magát neki! Az embert összekapcsolja önmagával, hogy bemutathassa a világnak a testet öltött szeretet titkait. Legyen ez beszédünk, imáink, énekünk tárgya, töltsük be a világot ennek az igazságnak az üzenetével, és mind távolabbi térségek felé haladjunk” (Ellen G. White: *Counsels for the Church*. 58-59. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan mutat rá Jelenések 14. fejezetében a hármasszoros angyali üzenet a Hetednapos Adventista Egyház létének céljára?
- 2) Gondoljunk a szombatra, a jelentőségére! Amint a héten is megállapítottuk, annyira fontos ez az üzenet, hogy Isten elrendeli: az életünk egy hetedét különítsük el, emlékezzünk meg róla, hogy Ő a Teremtő és a Megváltó, akit nem egy szent hegyre vagy egy szent városba elzarándokolva kell imádni. A szombat minden héten elérkezik hozzánk, óránként nagyjából 1600 km/h sebességgel (legalábbis az Egyenlítő közelében). Hogyan segít ez a gondolat is megérteni ennek a napnak a fontosságát, illetve azt, amire mutat?
- 3) Hogyan lehet úgy beszélni Babilon bukásáról vagy a fenevad bélyegének fogalmáról, hogy szavaink megnyerőek legyenek? Vagyis hogyan lehet a lehető legkevésbé támadóan szólni erről? (Persze még a legnagyobb erőfeszítéseink dacára is lesznek, akik megbántódnak.)

TÓTH BÉLA:
URAM, HALLGASS MEG!

Uram, sokáig voltam
foglya vétkeimnek,
s most bűneim szüntelen
előttem lebegnek.
Adj enyhülést nekem!

Hadd nyerjem békémet és
nyugalmamat vissza,
és legyen megint, mindig
Hozzád méltó, tiszta
Lelkiismeretem.

A bűnöm sötét árnya
ne járjon köröttem;
az elkövetett rosszat
segíts jóvá tennem,
bocsásd meg, töröld el!

Csak áldott, szent Fiadban
bizom és remélek.
Ó, tekints érdemére,
vedd el bűnterhemet
kegyelmes kezeddél!

A hit lépése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:18-20; János 21:15-19;
Apostolok cselekedetei 9:3-6, 10-20; Filippi 2:5-11;
Ijános 3:16-18

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez” (Fil 2:5-7, ÚRK).

Felfoghatatlanul nagy áldozat volt az, hogy Krisztus hátrahagyta a mennyei dicsőséget, az angyalok imádatát és az Atyával való közösséget. Azért jött el a szenvedés és a halál világába, hogy bemutassa az Atya szeretetteljes jellemét, visszanyerje a szeretetünket és megmentse az egész emberiséget. „Nem mérhetjük fel megváltásunk árát addig, amíg nem áll együtt a megváltott a Megváltóval Isten trónja előtt. Akkor az örök otthon dicsősége ámulatba ejti érzekeinket, és megértjük, hogy Jézus mindezt elhagyta értünk. Nemcsak a mennyei udvarból költözött el, hanem vállalta a bukás és az örök elveszés kockázatát is. Akkor majd lábához helyezzük koronánkat és zengjük az éneket »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást« (Jel 5:12)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 101. o.).

Felmérhetetlen az áldozat, amit Jézus az üdvözítésünkért hozott. Bennünket is áldozatra szólít, ha követjük vezetését, elfogadjuk parancsát, és hozzá kapcsolódva igyekszünk országába vezetni az elveszett embereket. A mi áldozatunk ugyan semmiképp sem fogható az Övéhez, a lélekmentés szolgálata azonban számunkra is a hit lépése. A komfortzónánkból ismeretlen vizekre vezet. Urunk időnként áldozathozatalra kér, de az általa felkínált öröm annál jóval nagyobb.

JÉZUS ÖNFELÁLDOZÓ SZERETETE

Pál apostol így bátorít: „*az az indulat legyen*” bennünk, ami Krisztusban volt. Ez pedig egészen elképesztő kérdésekhez vezet. Milyen indulat vagy „*lelkület*” (SZIT) volt Krisztusban? Mi irányította a gondolati mechanizmusát? Mi volt a lényeges meghatározója a gondolkodásának?

Olvassuk el Fil 2:5-11 szakaszát! Hogyan mutatkozik meg ezekben a versekben Krisztus gondolkodásának a lényege, az a minta, ami az egész életét irányította?

Jézus az örökkévalóságtól fogva egyenlő volt az Atyával. Pál kijelenti az örök igazságot: „*aki amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő*” (Fil 2:6, ÚRK). Itt a görög *morphé* szó fordítása szerepel, ami azt jelenti, hogy „forma”, „alak”, „megjelenés”. Valaminek a lényegére utal. Két, egyformán fontos dolgot kapcsol össze, erről az *Adventista Bibliakommentár* a következőt írja: „Ez úgy mutatja be Krisztust, mint aki az Atyával egyenlő és minden más hatalomnál jóval feljebb áll. Pál azért hangsúlyozza ezt, hogy még élénkebben bemutassa, mekkora alázatot vállalt Krisztus önként” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 154. o.). Krisztus örök létezéséről Ellen G. White így ír: „Krisztusban eredeti, nem kölcsönzött, nem mástól származó élet van” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.). Jézus, aki az örökkévalóságtól fogva egyenlő az Atyával, „*megüresítette önmagát*” (Fil 2:7, RÚF). Itt is egy érdekes görög kifejezést találunk az eredetiben. Amikor emberi alakot öltött és alázattal eljött szolgálni az emberiséget, Jézus önként vállalta, hogy „*megüresíti magát*” az Őt Istenként, Istennel egyenlőként megillető előjogoktól és kiváltságoktól. Szolgai formájában bemutatta az egész világegyetemnek a menny törvényét, a szeretetet, és végül ennek legnagyobb tette történt meg a kereszten. Az életét adta azért, hogy örökre megmentse a miénket. Jézus gondolkodásának a lényege az önfeláldozó szeretet. Követése azt jelenti, hogy úgy szeretünk, mint Ő, úgy szolgálunk, ahogyan Ő tette. Ha engedjük, hogy Szentlelke által megüresítsen bennünket az önző ambícióktól, azért fizetnünk kell. Jézus mindenét odaadta! A Szentírás azonban ezt mondja róla: „*Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való*” (Fil 2:9, ÚRK). A mennyért érdemes a földön minden áldozatot meghozni! Útközben valóban lesznek áldozatok, de a szolgálat öröme már most összehasonlíthatatlanul nagyobb, a Krisztussal való örök élet végtelen örömei között pedig minden mostani áldozatunkat jelentéktelennek látjuk majd.

A KÖTELESSÉG HÍVÓ SZAVA

Képzeld magunkat Simon Péter és András helyébe! Éppen akkor kelt fel a nap és elűzte az éjjeli hideget. Gyönyörű galileai reggel volt, és ők csak egy dologra tudtak gondolni: a halfogásra, jó sok halat akartak fogni. Az utóbbi időben remekül ment a munka, és aznap is remek fogásra számítottak. Akkor látták közeledni a názáreti Jézust a hajnali fényben. Aligha sejtették, hogy néhány perc alatt az egész életük megváltozik, attól kezdve egészen mások lesznek.

Olvassuk el Mt 4:18-20 verseit! Vajon Simon Péter és András miért volt kész erre a hatalmas elköteleződésre, hogy Krisztus követői legyenek? Mi utal a versekben arra, hogy a halászatnál magasztosabb céllal hívta el őket Jézus?

János evangéliumából tudjuk, hogy már több mint egy éve valamennyire ismerték Jézust, de nem kötelezték el magukat teljesen mellette. Krisztus fellépésében, a megjelenésében, a szavaiban és a tetteiben lehetett valami fenséges, ami azt jelezte a galileai halászoknak, hogy Isten dolgainak végzésére hívja őket. Azért hagyták ott a hajóikat, a foglalkozásukat, az ismerős környezetet és követték Őt, mert érezték, hogy magasabb rendű cél nevében hívja őket. A hétköznapi halászok felismerték, hogy különleges dologra szólítja őket. Isten talán nem arra hív téged, hogy ma otthagyd a hivatásodat, de különleges célt állít eléd – mutasd be a szeretetét, légy az igazságának tanúja, az Ő neve dicsőségére.

Mt 9:9 verse alapján gondolkodjunk Máté elhívásáról! Mit tartasz egészen különlegesnek ebben a történetben?

A római korban a vámszedők gyakran zsarolásra használták hivatali hatalmukat, az átlagemberek kárára nyereszkedtek. Izraelben ők voltak a leggyűlöltebb, leginkább megvetett emberek. Krisztus megszólította Mátét, hogy „Kövess engem!” Ennek alapján feltételezhetjük, hogy már hallott róla és szíve mélyén vágyott követni Őt. Amikor pedig elhangzott a meghívás, a vámszedő azonnal indult. Csodálkozott, hogy Krisztus kész volt elfogadni őt, tanítványául hívta. A szívünk mélyén mindannyian többet várunk az élettől. Szeretnénk valami értelmes, nagyobb, nemesebb célt szolgálni. Krisztus bennünket is hív, mint ahogyan Mátét szólította, hogy kövessük Őt.

PÁL: ISTEN VÁLASZTOTT EDÉNYE

Amikor Pál elfogadta Krisztust, az egész élete gyökeresen megváltozott. Krisztus új távlatot nyitott előtte, kivezette komfortzónájából, olyan tapasztalatokra, amelyeket addig el sem tudott volna képzelni. Pál apostol a Szentlélek vezetésével ezreknek hirdette Isten Igéjét a Földközi-tenger térségében. Bizonyágtétele megváltoztatta a kereszténység és az egész világ történelmét.

Hogyan tükrözik ApCsel 9:3-6 és 10-20 versei, hogy Istennek célja volt Pál életével?

Jézus gyakran a legmeglepőbb személyeket választotta ki tanúul. Gondoljunk csak az ördögösökre, a samaritánus asszonyra, a parázna nőre, a vámszedőre, a galileai halászokra, és ráadásul még a keresztények korábbi ádáz üldözőjét is elhívta! Kegyelem által mindannyian megváltoztak, majd Krisztus elküldte őket, hogy szívük örömeivel mondják el, mit tett az életükben. Olyan csodálatos volt, ami velük történt, hogy beszélniük kellett róla, nem hallgathatták el.

Vessük össze ApCsel 28:28-31 és 2Tim 4:5-8 verseit! Mi utal arra ezekben a versekben, hogy Pál elkötelezettsége sosem ingott meg, és az egész életét Krisztus lélekmentő szolgálatára szánta?

Az élete végén, amikor háziőrizetben volt Rómában, Pál kijelentette: „Isten ezt az üdvösséget a pogányoknak küldi, és ők meg is hallgatják” (ApCsel 28:28, ÚRK). A feljegyzésekből tudjuk, hogy mindenkit fogadott, aki felkereste, bárkinek kész volt hirdetni az Igét (ApCsel 28:30-31). Élete végén arra biztatta Timóteust, hogy végezze az evangélista munkáját, magáról pedig így nyilatkozott: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam” (2Tim 4:7). A mi elhívási élményünk talán nem volt olyan drámai, mint Pálé, Isten azonban mindannyiunkat kér, hogy vegyünk részt munkájában, a világ megváltoztatásában. Egyértelmű, hogy bármennyi nehézséggel is találta szemben magát Pál az évek során (lásd 2Kor 11:25-30), hűséges maradt az Úrtól kapott elhíváshoz. Jézus követőinek egykori üldözőjéből lett a keresztény hit (Jézus után) legbefolyásosabb és legkövetkezetesebb védelmezője. A története hatalmas bizonyosság arra, hogy mit képes elvégezni az Úr az által, aki az Ő művére szánja az életét.

Téged mire hívott el Isten? Azt teszed, amire elhívott?

A SZERETET KÉNYSZERÍTŐ EREJE

A szeretet mindig tettekben nyilvánul meg. Krisztus iránti szeretetünk arra késztet, hogy tegyünk valamit az elveszett emberiségért. Pál világosan kifejtette ezt, amikor a korinthusi gyülekezetnek írt: „*A Krisztus szeretete szorongat minket*” (2Kor 5:14, ÚRK). A kereszténység nem elsősorban azt jelenti, hogy lemondunk rossz dolgokról az üdvösség érdekében. Jézus semmiféle „rosszról” nem mondott le a mennyben az üdvösségért. Jó dolgokat hagyott hátra, hogy másokat megmenthessen! Nem csupán arra hív, hogy az Ő ügyére szenteljük az időnket, talentumainkat és kincseinket, hanem azt kéri, hogy adjuk oda az életünket.

Galilea partvidékén egy reggeli találkozás alkalmával ragyogóan felvázolta tanítványai előtt az isteni szeretet parancsait.

Jn 21:15-19 szakaszában Jézus mit kérdezett Pétertől három alkalommal? Mit felelt erre Péter? Vajon miért tette fel neki Jézus háromszor is ugyanazt a kérdést?

Az isteni szeretet aktív, nem passzív. Az őszinte szeretet több, mint csupán gyengéd érzelem vagy egy kedves gondolat. Része az elköteleződés is. A szeretet tettekre sarkall. Rávesz, hogy elinduljunk Isten gyermekei felé az elveszett világban, akik kétségbeejtő szükségét látnak. Amikor Jézus ezt mondta Péternek: „*Legeltesd az én bárányaimat!*” (Jn 21:15), ez egyben parancs és megerősítés is volt. A Mester választ várt tanítványától a szeretetére, de bátorította is, hogy még mindig van feladata számára, pedig Péter valóban szégyenletesen viselkedett, amikor Jézust elfogták. Nem egyszerűen letagadta, hogy ismeri Őt, hanem még átkozódott is – amint ezt Krisztus előre megmondta.

Mi ebből a lényeg? Talán nagy szégyent hoztál az Úrra. Lehet, hogy a teiddel többször is megtagadtad. Jó hír viszont, hogy van még kegyelem, Isten nem vetett el! Még mindig van hely számodra művében, ha készen állsz rá!

Veled is megesezt, Péterhez hasonlóan, hogy „megtagadtad” az Urat? Ha igen, mit mond neked ez a történet, nemcsak Péter tagadásának története, hanem az is, amit Krisztus mondott neki?

ELKÖTELEZETT SZERETET

Péter és Jézus a tengerparton sétált. Miközben a hullámok a partot mosták, Jézus a tanítványság áráról beszélt Péternek. Azt akarta, hogy pontosan tudja, mi vár rá, ha elfogadja a megbízatást: „*Legeltesd az én juhaimat!*”

Jézus mit mondott Péternek a tanítványság áráról Jn 21:18-19 verseiben? Vajon miért mondott neki ilyen megdöbbentő dolgot éppen ekkor?

Krisztus ezekkel a szavakkal utalt Péter mártírhalálára. A karjait kifeszítik egy keresztre. Ezzel valójában választási lehetőséget kínált fel neki: egyrészt az élet legnagyobb örömét, hogy láthatja az Isten országa számára megnyert embereket. Pünkösöd napján a szeme láttára ezrek térnek Krisztushoz. Jézus nevében csodákat tesz majd és még több ezer ember előtt dicsőíti Őt. Övé lesz a Krisztus küldetésében való részvétel örök öröme. Ennek a kiváltságnak azonban meglesz az ára! Áldozatot követel, a legnagyobb áldozatot. Krisztus azt kérte tőle, hogy mindennek tudatában vállaljon kötelezettséget. Ekkorra Péter már tisztában volt vele: nincs olyan áldozat, ami túl nagy volna azért, hogy bekapcsolódhat Krisztus küldetésébe a viláért.

Olvassuk el 1Jn 3:16-18 verseit! János számára a szeretet nem csupán ködös, elvont fogalom. Mit ír a szeretet nevében meghozott legnagyobb áldozatról?

Bármit kell is megtennünk, az örökkévalóságban egyáltalán nem tűnik majd áldozatnak. Látni fogjuk, hogy bőséges jutalmat kapunk a befektetett időnkért, erőfeszítéseinkért, az életünkért. Micsoda öröm a szeretetet tettekkel kimutatni, a szándékot elkötelezetten megvalósítani! Valóra váltjuk életünk célját, és a legnagyobb örömet tapasztaljuk, ha fenntartások nélkül válaszolunk Isten szeretetére, szolgálatunkkal Krisztus követeként bizonyosságot teszünk. Találóan mondta Jézus: „*Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket*” (Jn 13:17). Akkor tapasztaljuk a legnagyobb örömet és a tartós boldogságot az életünkben, ha életünkkel Istent dicsőítve, az Ő szeretetét és igazságát a világnak bemutatva betöltjük életünk célját.

Nem könnyű felfogni az örökkévalóság fogalmát, hiszen mindannyian az időnek csupán egy kis részét ismerjük. Próbáljuk meg mégis elképzelni az örök életet, az örökké tartó jó életet, ami mindennél jobb, amit itt ismerhetünk! Miért nem érdemes ebben a rövid életben semmiért elveszíteni a Jézussal való örök élet ígérését?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Akik lelki felelősséget kaptak az egyházban, teremtsenek utat és módot arra, hogy a gyülekezet minden tagja lehetőséget kapjon az Isten munkájában való részvétellel! A múltban túl gyakran előfordult, hogy ez nem történt meg. Nem fektettek le világos terveket, nem valósították meg a terveket, amelyek mentén mindenki aktív szolgálatban, tevékenyen kamatoztathatta volna talentumait. Csak kevesen ismerik fel, hogy milyen sok veszteség történt emiatt. Isten ügye vezetőinek bölcs tábornokokként terveket kell készíteni az előrehaladásra, mindvégig. A tervkészítés közben alaposan tanulmányozzák, milyen munkát végezhetnek el a tagok barátaikért és szomszédaikért. Isten földi munkája nem készül el addig, amíg a gyülekezeteinkhez tartozó férfiak és nők nem fognak össze a munkában, erőfeszítéseiket egyesítve a lelkészekével és az egyházi vezetőkével. A bűnösök megváltásához komoly személyes munkára van szükség. Az élet ígését kell elvinnünk hozzájuk, nem várhatjuk, hogy ők jöjjenek hozzánk. Bárcsak úgy szólhatnék az emberekhez, hogy szorgalmas tettekre indulnának! Nincs már sok időnk. Az örökkévalóság határán állunk, nincs vesztegetni való idő! Egyetlen pillanat is túl drága ahhoz, hogy kizárólag önmagunk szolgálatára fordítsuk. Ki fogja buzgón keresni Istent, tőle kérve erőt és kegyelmet hűségese munkásai számára a misszióterületen? Minden gyülekezetben van olyan talentum, ami kellő munkával fejlesztve nagy segítségé válhat Isten művében. Gyülekezeteink építéséhez bölcs emberek jó munkájára van most szükség, hogy felismerjék és fejlesszék a gyülekezet talentumait, amelyeket ki lehet képezni a Mester hasznára” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt. 116-117. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a lényege az iménti White-idézetnek? Milyen hatása lehet a saját bizonyágtételünkre és a gyülekezetünk missziójára?
- 2) Hogyan mutatkozik meg az őszinte szeretet? Milyen álságos formái vannak a szeretetnek, amelyeknek aligha van köze az igazihoz?
- 3) A csoportban beszéljünk arról, hogy emberek milyen áldozatokat hoztak az Úrért! Mit tanulhatunk ezekből a történetekből?
- 4) Térjünk vissza a válaszukhoz, amit a vasárnapi rész végén található kérdésre adtunk! Milyen áldozatot hoztunk már Krisztusért? Feláldoztunk egyáltalán valamit érte? Miért vállaltuk az áldozatot? Megérte? Hogyan magyaráznánk ezt el valakinek, aki nem keresztény?

ISTEN ÍGÉRETEI

„Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat” (Jer 31:3).

„Ugyanaz a hatalom van Krisztus Igéjében, mint amelyet földön jártakor Ő gyakorolt az emberek között. Szava volt az, amellyel betegséget gyógyított és démonokat űzött ki; szavával csendesítette le a tengert, támasztotta fel a halottat; és az emberek bizonyoságot tettek arról, hogy szavában erő van. Isten szavát szölte, ahogy az Ószövetség prófétáihoz és tanítóihoz is. Az egész Biblia Krisztus.

Fogadjuk a Szentírást Isten hozzánk intézett - nem csupán írott, hanem mondott - szavaként is! A hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nemcsak azokat látta, akik akkor segítséget kértek tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló ínségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá. Amikor így szólt a gutaütöthöz: *»Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid«*, amikor ezt mondta a kapernaumi asszonynak: *»Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredd el békességgel!«* (Mt 9:2; Lk 8:48). Ezek a szavak más bűnterhet hordozókhoz is szólnak, akiknek segítséget kellene igényelniük.

Így van ez Isten Igéjének minden ígérétevel. Bennük Ő személy szerint mindnyájunkhoz szól, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek *»a népek gyógyítására szolgálnak«* (Jel 22:2, RÚF). Elfogadva, belénk ivódva, jellemünk erősségévé, az élet mozgatórugójává, fenntartójává lesznek. Semmi másnak nincs ilyen gyógyító ereje. Ezen kívül semmi sem képes azt a biztonságot és hitet adni, amely az egész ember éltető erejévé válik.

A sír szélén álló, félelemtől remegő, a szenvedés és bűn terhétől elcsigázott lelkeknek ismételve el az orvos - ha alkalma van rá - a Megváltó szavait, mert a Szentírást minden szava az Ő beszéde: *»Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy...«* (Ézs 43:1)” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 74-75. o.).

„Hű az Isten, ki elhívott titeket...” (1Kor 1:9)

1.	Sz.	Zsolt 27:11	Taníts, Uram!
2.	Cs.	1Kor 14:40	Ékesen, rendben
3.	P.	Jn 8:12	A világ világossága
4.	Sz.	Jer 12:5	Komoly erőpróba
■ Naplemente: Budapest: 20:43 Debrecen: 20:33			
5.	V.	Ézs 40:31	Az Úrban bízók ereje
6.	H.	Zsolt 37:5	Bízd magad az Úrra!
7.	K.	1Sám 12:23	Sámuel tovább imádkozik
8.	Sz.	Péld 3:26	Bizodalmad lesz az Úr
9.	Cs.	Gal 6:7	Aratás, vetés
10.*	P.	Jer 1:7	Kifogás nélkül
11.	Sz.	5Móz 31:13	A fiatalok is ismerjék meg Istent!
■ Naplemente: Budapest: 20:40 Debrecen: 20:30			
12.	V.	Ézs 46:11	Cselekvő Isten
13.	H.	Józs 24:15	Válasszatok!
14.	K.	Tit 1:5	Titusz feladata
15.	Sz.	Jer 15:16	Isten Igéjének hallása
16.	Cs.	Péld 4:23	Órizd a szíved!
17.	P.	Ézs 40:29	Isten megerősít
18.	Sz.	Róm 14:12	Számot kell adnunk
■ Naplemente: Budapest: 20:34 Debrecen: 20:25			
19.	V.	Péld 17:22	A vidámság gyógyhatása
20.	H.	Jób 42:10	Jób imája a barátaiért
21.	K.	Jn 15:12	A szeretet parancsa
22.	Sz.	1Kor 13:7	Mindent elfedez
23.	Cs.	Jn 16:24	Kérjetek!
24.	P.	Ézs 1:18	Bűneink Isten szemében
25.	Sz.	Mk 10:21	Egy fogyatkozásod van
■ Naplemente: Budapest: 20:27 Debrecen: 20:18			
26.	V.	5Móz 6:4	Halld Izráel!
27.	H.	Kol 1:13	Isten megszabadított
28.	K.	1Pt 4:12	Ne rémítsen meg a próba!
29.	Sz.	2Kor 3:18	Dicsőséges átváltozás
30.	Cs.	Róm 5:8-9	Krisztus meghalt értünk
31.	P.	1Kor 1:30	Mindent Krisztustól kaptunk

„Az Úr uralkodik, örüljön a föld” (Zsolt 97:1)

1.	Sz.	1Tim 5:16	Gondoskodni a családukról
	■	<i>Naplemente: Budapest: 20:18 Debrecen: 20:09</i>	
2.	V.	Fil 1:6	Isten nem végez félmunkát
3.	H.	Ézs 49:8	Isten megsegít
4.	K.	Péld 29:18	A mennyei vezetés áldása
5.	Sz.	Zsolt 139:23-24	Vizsgálj meg, Istenem!
6.	Cs.	Péld 4:11	Bölcsesség, igazság
7.	P.	Róm 14:10	Ne ítélj!
8.	Sz.	Zsolt 78:23-24	A manna csodája
	■	<i>Naplemente: Budapest: 20:08 Debrecen: 19:59</i>	
9.	V.	2Kor 8:9	Gazdag volt, szegény lett
10.	H.	Péld 19:21	Az Úr tanácsa
11.	K.	Jer 1:8	Ne félj!
12.	Sz.	2Pt 3:18	Növekedni kegyelemben, ismeretben
13.	Cs.	2Móz 17:12	Mózes, Áron és Húr
14.	P.	Jer 42:3	Isten tanácsát kérni
15.	Sz.	Róm 12:21	Jóval győzd meg a gonoszt!
	■	<i>Naplemente: Budapest: 19:56 Debrecen: 19:48</i>	
16.	V.	Ez 33:11	Megtérést vár az Úr
17.	H.	Róm 5:3	Béketűrés
18.	K.	Zsolt 42:6	Miért csüggedsz?
19.	Sz.	1Jn 3:1	Isten fiaiként
20.	Cs.	Zsolt 56:4	Félelem helyett bizalom
21.	P.	Mt 18:4	Az alázat értéke
22.	Sz.	Péld 22:29	A szorgalmas ember
	■	<i>Naplemente: Budapest: 19:44 Debrecen: 19:35</i>	
23.	V.	Péld 28:27	Az adakozók jóléte
24.	H.	Péld 15:18	A haragvó és a béketűró
25.	K.	2Krn 13:10	Isten velünk van
26.	Sz.	Lk 3:12-14	Keresztelő János prédikálása
27.	Cs.	Péld 18:15	A bölcs és a tudomány
28.	P.	2Kir 6:16-17	Láthatatlan túlerő
29.	Sz.	Lk 16:10	A hűséges ember
	■	<i>Naplemente: Budapest: 19:31 Debrecen: 19:22</i>	
30.	V.	Ruth 1:16	Ruth ragaszkodása
31.	H.	Mt 6:12	Megbocsátás

„Könyörülj énrajtam Uram...” (Zsolt 86:3)

1.	K.	Lk 19:26	Kamatoztatni a kincseinket
2.	Sz.	Zsolt 86:10-11	Hatalmas Isten
3.	Cs.	Lk 12:48	Arányos követelés
4.*	P.	Ef 4:7	Kegyelmi ajándékok
5.	Sz.	Jn 20:29	Látás nélkül is hinni
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:17 Debrecen: 19:08</i>			
6.	V.	1Kor 12:11	A Lélek ajándékai
7.	H.	1Kor 3:9	Isten munkatársai
8.	K.	Péld 10:31-32	Az igaz és a gonosz
9.	Sz.	Péld 29:25	Aki az Úrban bízik
10.	Cs.	1Krón 29:13-14	Dávid imája
11.	P.	Zsolt 103:14	Isten jól ismer
12.	Sz.	Zsolt 121:1-2	Segítségem az Úrtól
■ <i>Naplemente: Budapest: 19:03 Debrecen: 18:54</i>			
13.	V.	1Tim 6:20	Pál tanácsa
14.	H.	Zsolt 40:18	Isten gondot visel
15.	K.	Ef 5:15-16	Bölcsen élni az alkalmakkal
16.	Sz.	Kol 4:6	Kedves, bölcs beszéd
17.	Cs.	Ef 5:20	Mindenért hálát adni
18.	P.	Ef 5:2	Szeretemben járni
19.	Sz.	2Kor 9:7	A jókedvű adakozó
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:49 Debrecen: 18:40</i>			
20.	V.	Mk 16:16	Hit és keresztség
21.	H.	Zsolt 67:2-3	Isten könyörüljön rajtunk!
22.	K.	Róm 6:13	Istennek átadott élet
23.	Sz.	Zsolt 48:15	Örök Istenünk vezet
24.	Cs.	ApCsel 9:6	Saul megtérése
25.	P.	5Móz 15:10	Adakozás
26.	Sz.	2Móz 19:5-6	Isten népe
■ <i>Naplemente: Budapest: 18:34 Debrecen: 18:26</i>			
27.	V.	Péld 20:7	A hívő élet áldásai
28.	H.	Mt 24:42	Vigyázzatok!
29.	K.	1Tim 6:10	Minden rossz gyökere
30.	Sz.	Péld 16:32	A kitartás erénye